

ንቃ!

ከአስመላይ ሃይማኖቶች ተጠንቀቅ!

2ኛ ጲጥሮስ፣ 2ኛ እና 3ኛ ዮሐንስና ይሁዳ መልእክቶች

ጽሑፍ፡ - በዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡ - በመስፍን ታዩ

እርማት፡ - በተስፋዬ መስፍንና በዓቢይ ደምሴ

Copyright © 1996 by SIM, Addis Ababa, Ethiopia. Originally published in English under the title of BE ALERT, Copyright © 1984 by SP publications, Inc. Wheaton, Illinois 60187, U.S.A. All rights reserved.

ማውጫ

መቅድም

ገጽ

1. ማወቅና ማደግ (2ኛ ጴጥሮስ 1: 1-11)	1
2. ንቃና አስታውስ! (2ኛ ጴጥሮስ 1: 12-21)	15
3. ከአስመሳዮች ተጠንቀቅ (2ኛ ጴጥሮስ 2: 1-9)	30
4. ለፍርድ የተለዩ ሰዎች (2ኛ ጴጥሮስ 2: 10-16)	44
5. ሐሰተኛ ነፃነት (2ኛ ጴጥሮስ 2: 17-22)	60
6. በሚያፈዙት ላይ ማፈዝ (2ኛ ጴጥሮስ 3: 1-10)	73
7. ትጉ ሁን! (2ኛ ጴጥሮስ 3: 11-18)	87
8. ታማኝ ቤተሰብ (2ኛ ዮሐንስ)	101
9. እውነቱ ይህ ነው (3ኛ ዮሐንስ)	116
10. የከተት ጥሪ! (ይሁዳ 1-7)	131
11. መናፍቃንን እወቃቸው! (ይሁዳ 8-16)	146
12. መሰናከል የለብህም (ይሁዳ 17-25)	160

መቅድም

«ክርስቲያን ነኝ» በምትለዋ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሁሉም ነገር ጤናማ ነው ማለት አይቻልም።

በአሁኑ ጊዜ ሐሰተኛ አስተማሪዎችና ሐሰተኛ ትምህርቶች በስፋት ተሰራጭተው ስለሚገኙ፤ ይህንን አደገኛ አዝማሚያ የእግዚአብሔር ወገኖች የሆኑ ሁሉ በንቃት ሊቋቋሙት ይገባል።

ከተሳሳተ ግንዛቤ የተነሣ ቤተ ክርስቲያን አንድም ሊጎዳት በሚችል ክፍፍል እየታመሰች፤ አለበለዚያም ሐሰተኛ የሆነ ኅብረት በመፍጠር እየተጠቃች ነው። አብዛኛውን ጊዜ የእግዚአብሔርን ቃል ከሚቃወሙ አስተሳሰቦቻችንና ድርጊቶቻችን የተነሣ ጠላትን እየረዳን፤ ወንድማማችነትን ደግሞ እየጎዳን ነው ያለነው።

ጴጥሮስ፤ ዮሐንስና ይሁዳ መናፍቃንን መለየት እንድንለማመድና በድብቅ ወደ ቤተ ክርስቲያን የገቡትን አስመሳዮች ለይተን እንድናውቅ ሊረዱን ይችላሉ። እንደዚሁም እነዚህን የመሳሰሉት ሐሰተኛ ሐዋርያት የሚያስተምሯቸውንና ዛሬ እንደ ክርስቲያናዊ እውነቶች የሚቆጠሩትን መናፍቃዊ ትምህርቶች በቀላሉ ለመገንዘብና ለይተን ለማውጣት ያስችሉናል።

እኔም ይህንን መጽሐፍ በማዘጋጀት ጊዜ የነበረኝ ሁኔታ ሁሉ ይሁዳ በደብዳቤው መክፈቻ ላይ ከገለጠው ሁኔታ ጋር ተመሳሳይ ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ በበኩሌ ስለ እምነታችን ቀና የሆኑ ነገሮች ማለትም ስለ ክርስትና ሕይወት በረከቶች መጽሐፍ ብጽፍ የበለጠ በመረጥኩም ነበር፤ ነገር ግን ጠላት ተጠናክሮና ሊያጠቃን ባሰፈሰፈበት ጊዜ የሚያስፈልገን የሽርሽር ግብዣ ሳይሆን የሠራዊት ክተት ጥሪ እንደሆነ ሁላችንም የምንገነዘበው ነው።

«እንግዳ ሰዎችን በማስተናገድ፤ ሰዎች አንዳንድ ጊዜ ሳያውቁ መላእክትን ያስተናግዳሉ፤ ነገር ግን እንግዳ ትምህርቶችን በማስተናገድ ብዙዎች ሳያውቁ አጋንንትን አስተናግደዋል» በማለት ጆን ፍላቬል ያሳስበናል።

ስለዚህ ጊዜው አሁን ነውና አንተም ከተመሳሳይ ስሕተት ላይ እንዳትወድቅ ነቅተህ ጠብቅ! ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

የ2ኛ ጲጥሮስ መልእክት ንድፈ-አሳብ።

1. ገለጻ :- የክርስቶስ እውቀት - 1:1-21

ሀ. የእውቀት ስጦታ- 1:1-4

ለ. በእውቀት ማደግ- 1:5-11

ሐ. የእውቀት መሠረት- 1:12-21

2. ግምገማ:- ሐሰተኛ አስተማሪዎች - 2:1-22

ሀ. ትምህርታቸው ሲወገዝ - 2:1-9

ለ. ባሕርያቸው - 2:10-17

ሐ. እነርሱ ነን የሚሉት - 2:18-22

3. መምከር:- እውነተኛው ክርስቲያን - 3:1-18

ሀ. አስተውሉ - 3:1-7

ለ. አትርሱ - 3:8-10

ሐ. ትጉ - 3:11-14

መ. ተጠንቀቁ - 3:15-18

ማወቅና ማደግ

2ኛ ጴጥሮስ 1: 1-11

ከጥንቷ ቤተ ክርስቲያን መሪዎች መካከል የንቃትን አስፈላጊነትና ጠቀሜታ ሐዋርያው ጴጥሮስ ከልቡ ተገንዘቦ ነበር። እርሱ በወጣትነት ዘመኑ ማንኛውንም አደጋ በድፍረት የሚጋፈጥ፥ በራሱም ከመጠን በላይ በመተማመኑ የጌታን ማስጠንቀቂያዎች እንኳ ያለማስተዋል አዝማሚያ ነበረው። በትዕግሥት መጠበቅ ሲገባው ተቻኩሉ ከፊት ይቀድም ነበር፤ መጸለይ ሲገባው ይተኛ ነበር፤ መስማት ሲገባው ያወራ ነበር። በመሆኑም ጴጥሮስ ደፋር፥ ሆኖም ግን ግድየለሽ ክርስቲያን ነበር።

ይሁን እንጂ የጥንቃቄን አስፈላጊነት ትምህርት ቀስ በቀስ ለማወቅ በመቻሉ፥ እኛንም በተመሳሳይ ሁኔታ ሊያስተምረንና ሊረዳን ይፈልጋል። ጴጥሮስ በመጀመሪያው መልእክቱ በእግዚአብሔር ላይ ሲያተኩር (1ኛ ጴጥሮስ 5: 12)፥ በዚህ በሁለተኛው መልእክቱ ውስጥ ግን አትኩሮቱ ስለ እግዚአብሔር ጸጋ ሊኖረን በሚገባው እውቀት ላይ ነው። በዚህ አጭር መልእክት ውስጥ ማወቅ ወይም እውቀት የሚለው ቃል ቢያንስ አሥራ ሦስት ጊዜ ተጠቅሷል። ምንም እንኳ እውቀት የሚለው ቃል ስለ አንድ የተወሰነ እውነት የሚኖረንን ምሁራዊ መረዳት የሚያካትት ቢሆንም፥ ይህ ግን ቃሉን ሙሉ በሙሉ አይገልጸውም። ቃሉ ጌታችን በዮሐንስ 17: 3 ላይ በተጠቀመበት ዓይነት ስሜት በእውነት ውስጥ ያለንን ሕያው ተሳትፎ የሚገልጽ ነው። «እውነተኛ አምላክ ብቻ የሆንህ አንተን የላክኸውንም ኢየሱስ ክርስቶስን ያውቁ ዘንድ ይህች የዘላለም ሕይወት ናት።»

ጴጥሮስ ደብዳቤውን የሚጀምረው የክርስትና ሕይወት ምን መሆን እንደሚገባው በመግለጽ ነው። ስለ አስመሳዮች ምንነት ከመግለጹ በፊት ስለ እውነተኛ አማኞች ሁኔታ አብራርቷል። ሐሰትን ለይቶ ለማወቅ የሚያስችለው ቀላሉ አማራጭ የእውነትን ባሕርያት በቅድሚያ መረዳት ነው። ጴጥሮስ ለእውነተኛ የክርስትና ሕይወት ማረጋገጫ የሚሆኑ ሦስት ጠቃሚ ነጥቦችን አስፍሮልናል።

የክርስቲና ሕይወት በእምነት ይጀምራል

(2ኛ ጲጥሮስ 1: 1-4)

ጲጥሮስ ይህንን «የክብር እምነት» ብሎ ይጠራዋል። ይኸውም ዛሬ ከጌታ ጋር መቆማችን ከዘመናት በፊት ከነበሩት ከሐዋርያት እምነት ጋር አንድ ዓይነት ነው ለማለት ነው። ሐዋርያቱ ከክርስቶስ ጋር አብሮ የመኖር፣ በዓይናቸው እርሱን የማየት፣ እንዲሁም በተአምራቱ የመካፈል ዕድል የነበራቸው በመሆናቸው ብቻ ከእኛ የተለየ በረከት አልሰጣቸውም። ጌታን ለመውደድ፣ ለማመንና ከብሩን ለመካፈል እርሱን በሥጋዊ ዓይኖቻችን ማየት አያስፈልገንም (1ኛ ጲጥሮስ 1: 8)።

ይህ እምነት አካላዊ ባሕርይ ባለው ላይ ነው (1: 1-2)። ያ አካል ኢየሱስ ክርስቶስ፣ የእግዚአብሔር ልጅ አዳኞችን ነው። በደብዳቤው መጀመሪያ ጲጥሮስ የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት አስረግጧል። «አምላካችን» እና «መድኃኒታችን» የሚሉት ሁለት ቃላት ሁለት የተለያዩ ባሕርያት የሚገልጹ አይደሉም፤ አንድን አካል እንጂ! እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ጳውሎስ በቲቶ 2: 10 እና 3: 4 ላይ በተመሳሳይ አገላለጽ ተጠቅሟል።

ጲጥሮስ ይህንን የተከበረ መጠሪያ በ1: 11 ፤ 2: 20፤ 3: 2 እና 3: 18 ላይ በመደጋገም፣ ኢየሱስ ክርስቶስ አዳኝ መሆኑን ለአንባቢዎቹ አሳስቧል። አዳኝ «ደገንነትን የሚያስገኝ» ማለት ነው፤ ደገንነት የሚለው ቃል ደግሞ በዚያን ዘመን በነበሩት ሰዎች ዘንድ የተለመደ ነበር። በመዝገበ ቃላታቸው ውስጥ የቃሉ ትርጉም «ከችግር መላቀቅ» በተለይም ደግሞ «ከጠላት መዳን» ማለት ነበር። «ጤናና ዋስትና» የሚለውንም አሳብ ይዟል። ሰውነትን ከስቃይና በበሽታ ከመጠቃት ለማላቀቅ ስለሚረዳ አንድ ሐኪም እንደ አዳኝ ይታይ ነበረ። እንደዚሁም ሕዝቡን ከሽንፈት ስለሚያድን ድል ነሺ የጦር መሪ እንደ አዳኝ ይታይ ነበር። የአንድ አገር ጥበበኛ መሪም ሕዝቡን በሥርዓት በመጠበቁና ከውርደት በማዳኑ እንደ አዳኝ ይቆጠር ነበር።

«አዳኝ» የሚለው ስያሜ ለጌታችን ለኢየሱስ ክርስቶስ እንዴት እንደሚስማማ ለማየት በጥቂቱም ቢሆን መረዳትን ይጠይቃል። በእርግጥ እርሱ ከኃጢአት በሽታ ልብን የሚፈውስ ታላቁ ሐኪም ነው። እርሱ ጠላቶቻችንን- (ኃጢአትን፣ ሞትን፣ ሰይጣንና ሲኦልን) ያሸነፈና ወደ ድል እየመራን ያለ ባለድል ጦረኛ ነው (2 ቆሮ. 2: 14 ጀምሮ)። እርሱ

«አምላክና አዳኞችን» (2ኛ ጴጥሮስ 1: 1)፤ «ጌታችንና መድኃኒታችን» (1: 11) እና «ጌታና መድኃኒታችን» (2: 20) ነው። መድኃኒታችን ለመሆን በመስቀል ላይ ሕይወቱን መስጠትና ለዓለም ኃጢአት መሞት ነበረበት።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በሌላ ከማንም ሰው ሊገኙ የማይችሉ ሦስት «መንፈሳዊ ባሕርያት» አሉት፤ እነርሱም፡- ጽድቅ፤ ጸጋ እንዲሁም ሰላም ናቸው። እንደ አዳኝህ አድርገህ ስታምነው የርሱ ጽድቅ የአንተ ይሆናልና በእግዚአብሔር ፊት የመቆም መብት ይኖርሃል (2ኛ ቆሮ. 5: 21)። ይህንን ጽድቅ በራስህ ልታገኘው ፈጽሞ አትችልም፤ ይህ ለሚያምኑ የሚሰጥ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው። «እንደ ምሕረቱ መጠን . . . አዳነን፥ እንጂ እኛ ስላደረግነው በጽድቅ ስለነበረው ሥራ አይደለም» (ቲቶ 3: 5)።

ጸጋ ማለት ፍጹም ነፃ የሆነ የእግዚአብሔር ችሮታ ነው። እግዚአብሔር በምሕረቱ የሚገባንን አልሰጠንም፤ በጸጋው ግን የማይገባንን ሰጠን። አምላካችን «የጸጋ ሁሉ አምላክ» ነው (1ኛ ጴጥ. 5: 10)። ያንን ጸጋ ደግሞ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ወደ እኛ ያፈስሰዋል (ዮሐ. 1: 16)።

የዚህ ልምድ ውጤት ሰላም ይሆናል። ይህም ማለት ሰላም ከእግዚአብሔር ጋር (ሮሜ 5: 1) እንዲሁም የእግዚአብሔር ሰላም (ፊልጵ. 4: 6-7) ማለት ነው። በእርግጥ እኛ ከእርሱ ጋር ስንራመድና የተስፋ ቃላቶችን ስናምን የእግዚአብሔር ጸጋና ሰላም ይበዛልናል።

ይህ እምነት የእግዚአብሔርን ኃይል ያካትታል (1: 3)። የክርስትና ሕይወት በሚያድን እምነት ማለትም በኢየሱስ ክርስቶስ ማንነት በማመን ይጀምራል። ኢየሱስ ክርስቶስን በግላችሁ ስታውቁት፥ ወዲያውኑ የእግዚአብሔርንም ኃይል ትለማመዳላችሁ፤ ይህ ኃይል ደግሞ ሕይወትንና እግዚአብሔርን መምሰልን ያፈራል። ያልዳነው ኃጢአተኛ የሞተ ነው (ኤፌ. 2: 1-3)። ከሞት ሊያስነሣው የሚችለው ደግሞ ክርስቶስ ብቻ ነው (ዮሐ. 5: 24)። ኢየሱስ አልዓዛርን ከሞት ሲያስነሣ «ፍቱትና ይሂድ ተውት» አለ (ዮሐ. 11: 44)። የመግንዘ ልብሱን አስወግዱ! ማለቱ ነበር።

በክርስቶስ ባላችሁ እምነት ከእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ስትወለዱ ሙሉ ሆናችሁ ነው የተወለዳችሁት። ለሕይወትና እግዚአብሔርን ለመምሰል የሚያስፈልጋችሁን ማንኛውንም ነገር እግዚአብሔር ይሰጣችኋል። ስለዚህ

ምንም ሌላ ነገር መጨመር የለበትም! «በእርሱ ሆናችሁ ተሞልታችኋል» (ቆላ. 2: 10)። ሐሰተኛዎቹ አስተማሪዎች በጳጥሮስ መልእክት አንባቢያን ሕይወት ላይ ሊጨመር የሚገባው አንድ «ልዩ ትምህርት» እንዳላቸው ተናገረዋል። ጳጥሮስ ግን ምንም ነገር ሊጨመር እንደማይችል ያውቅ ነበር። ልክ አንድ ጤነኛ ሕፃን ለሕይወት ከሚያስፈልጉት ሕዋሳት ጋር እንደሚወለድና ማደግ ብቻ እንደሚያስፈልገው ሁሉ፣ እንዲሁም ክርስቲያን የሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ያለውና ማደግ ብቻ የሚያስፈልገው ነው። እግዚአብሔር አንድ ጊዜ የፈጠረውን ሰው ጉድለት አግኝቶበት ወይም በመሳሳቱ ሌላ ተጨማሪ ነገር ለማከል ሲል እንዲመለስ አይጠራውም።

አንድ ሕፃን እንዴት እንደሚያድግ የሚወስን የተወሰነ ውስጣዊ የአካል መዋቅር እንዳለው ሁሉ፣ እንዲሁም አማኙ «ክብርንና በጎነትን ለመለማመድ በውስጣዊ አካሉ የተዋቀረ ነው። አንድ ቀን እንደ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ይሆናል» (ሮሜ 8: 29፤ 1ኛ ዮሐ. 3: 2)። «ወደ ዘላለም ክብሩ የተጠራ?» ነንና (1ኛ ጴጥ. 5: 10) እኛ ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲመለስና ሕዝቦቹን ወደ ሰማይ ሲወስድ ያንን ክብር እንካፈላለን።

ሆኖም ግን «እኛም . . . ለበጎነት ተጠርተናል»። «ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃኑ የጠራንን የእርሱን በጎነት እንድንናገር» የዳንን ነን (1ኛ ጴጥ. 2: 9)። እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ለመሆን ወደ ሰማይ እስከምንደርስ ድረስ መጠበቅ የለብንም! ዛሬ በባሕርያችንና በጠባያችን የእርሱን ውበትና ጸጋ መግለጥ አለብን።

ይህ እምነት የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃሎች ያካትታል (1: 4)። እግዚአብሔር የሰጠን ለሕይወትና እግዚአብሔርን ለመምሰል የሚያስፈልገንን ብቻ ሳይሆን፣ በምድራዊ ሕይወታችንም እግዚአብሔርን በመምሰል እንድናድግ የሚያግዘንን ቃሉንም ጭምር ነው። እነዚህ የተስፋ ቃሎች ታላቅ ናቸው፤ ምክንያቱም ከታላቅ አምላክ የመጡና ወደ ታላቅ ሕይወት የሚመሩ በመሆናቸው ነው። ዋጋቸው በአእምሮ ስሌት የማይደረስበት ነውና እጅግ የከበሩ ናቸው። የእግዚአብሔር ቃል ከሌለን እሱን የሚተካልን ሌላ ምንም ዓይነት አማራጭ የለንም። ጳጥሮስ ከቡር የሚለውን ቃል ሳይወደው አይቀርም፤ ምክንያቱም ስለ «ክብር እምነት» (2ኛ ጴጥ. 1: 13፤ ከ1ኛ ጴጥ. 1: 7 ጋር አነጻጽር)፤ ስለ «ተከበረ ተስፋ» (2ኛ ጴጥ. 1: 4)፤ ስለ «ክቡር ደም» (1ኛ ጴጥ. 1: 19)፤ ስለ «ከበረ

ድንጋይ» (1ኛ ጴጥ. 2:4÷6) እንዲሁም «ስለ ከበረው አዳኝ» (1ኛ ጴጥ. 2:7) ጽፏልና።

ኃጢአተኛ በኢየሱስ ክርስቶስ ሲያምን፣ የእግዚአብሔርን ሕይወትና ባሕርይ በእርሱ ውስጥ ለማኖር ሲል የእግዚአብሔር መንፈስ በእግዚአብሔር ቃል ይጠቀማል። አንድ ሕፃን የወለጀቹን ባሕርይ ይካፈላል፤ እንዲሁም ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰው የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ባሕርይ ይካፈላል። የጠፋው ኃጢአተኛ የሞተ ነው፤ ክርስቲያን ግን መለኮታዊውን ባሕርይ ስለሚካፈል ሕያው ነው። የጠፋው ኃጢአተኛ ከረከሰው ባሕርይው የተነሣ እየበሰበሰ ነው፤ ክርስቲያን ግን በውስጡ የእግዚአብሔር መለኮታዊ ባሕርይ ስላለው ሕያው የሆነውን እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት ሊለማመድ ይችላል። የሰው ዘር በጥፋት ባርነት ሥር ነው ያለው (ሮሜ 8:21)፤ አማኝ ግን የመለኮታዊ ባሕርይ አንድ ገጽታ የሆነውን ነፃነትና ዕድገት ይካፈላል።

ተፈጥሮ ፍላጎትን ይወስናል። እሪያ ጭቃን ይፈልጋል፤ ውሻ ደግሞ የራሱን ትፋት እንኳ ይበላል (2ኛ ጴጥ. 2:22)፤ በግግን የለመለመ መስክን ይመኛል። ተፈጥሮ ባሕርይንም በዚያው መጠን ይወስናል። ንስር የንስር ባሕርይ ስላለው ይበርራል፤ ዓሣ ደግሞ ያለው የዓሣ ባሕርይ ስለሆነ ይዋኛል። እንደዚሁ ሁሉ ተፈጥሮ አካባቢንም ይወስናል፡- ሽኩሻዎች ዛፍ ላይ ነው የሚኖሩት፤ ፍልፈሎች ከመሬት ሥር ቆፍረው ሲገቡ ሙጭልጭላዎች ደግሞ በውኃ ውስጥ ይዋኛሉ። ተፈጥሮ ኅብረትንም ይወስናል። አንበሶች በአንድነት ይጓዛሉ፤ በጎች በመንጋ፣ ዓሦችም በዘራቸው ይሄዳሉ።

ተፈጥሮ ፍላጎትን ከወሰነና እኛ ደግሞ በውስጣችን የእግዚአብሔር ባሕርይ ካለን፣ ንጹሕና ቅዱስ ለሆነው ብቻ ፍላጎት ይኖረናል ማለት ነው። ጠባያችን እንደ እግዚአብሔር አብ መሆን አለበት፤ ደግሞም ከባሕርያችን ጋር በሚስማማ «መንፈሳዊ አካባቢ» ውስጥ ልንኖር ይገባናል። ለባሕርያችን ከሚስማማው ጋር ኅብረት መፍጠር አለብን (2ኛ ቆሮ. 6:14-20ን ተመልከት)፤ ለእግዚአብሔር ልጅ ትክክለኛና ፍሬ የሚያፈራ ብቸኛው ሕይወት እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት ነው።

ይህንን መለኮታዊ ባሕርይ ስለያዝን በዚህ በአሁኑ ክፉ ዓለም ካለው ርኩሰትና ውርደት «ሙሉ በሙሉ አምልጠናል።» አዲሱን ባሕርያችንን

በቃሉ ምግብ ከመገባቸው ለዓለም ምናምንቴ ነገር የሚኖረን ፍላጎት የመነመነ ይሆናል፤ ነገር ግን ሮሜ 13: 14 «ምኞቱን እንዲፈጽም ለሥጋ አታስቡ» ሲል ኃጢአተኛ ባሕርያችን ግን «የቀድሞውን ኃጢአት» ይመኛል (2ኛ ጴጥ. 1: 9)፤ ለእግዚአብሔርም ሳንታዘዝ እንቀራለን። እግዚአብሔርን በመምሰል መኖር ማለት በውስጥ ያለውን አዲሱን ባሕርይ የመንከባከብ ውጤት ነው።

የእምነት ውጤት መንፈሳዊ ዕድገት ነው
(2ኛ ጴጥ. 1: 5-7)

ሕይወት ባለበት ዕድገት መኖር አለበት። አዲሱ ልደት የዕድገት መጀመሪያው እንጂ መጨረሻው አይደለም፤ እግዚአብሔር ለልጆቹ እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት ለመኖር የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ ይሰጣቸዋል። ልጆቹ ግን እርሱ በሰጣቸው «የጸጋ መሣሪያዎች» ለመጠቀም ራሳቸውን ማዘጋጀትና መትጋት ይኖርባቸዋል። መንፈሳዊ ዕድገት እንዲሁ የሚመጣ አይደለም። ከእግዚአብሔር ጋር መተባበርን፣ መንፈሳዊ ትጋትንና ለሥነ -ሥርዓት ሕግጋት ተገዢ መሆንን ይጠይቃል። «የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ፤ ... በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና» (ፊልጵ. 2: 12-13)።

ጴጥሮስ እግዚአብሔርን የመምሰልን ሕይወት በማስመልከት ሰባት ባህርያት ዘርዘሯል፤ ይሁን እንጂ እኛ እነዚህን ባሕርያት እንደተለያዩ የመቁጠሪያ ዕቃዎች ወይም ሰባት የተለያዩ የዕድገት ደረጃዎች አድርገን መቁጠር የለብንም። «መጨመር» የሚለው ቃል ትክክለኛ ትርጉም «በልግስና መስጠት» ማለት ነው። በሌላ አነጋገር አንዱን ዓይነት የጸጋ ሕይወት ስንለማመድ ሌላውንም ዓይነት እናሳድጋለን ማለት ነው። እነዚህ ጸጋዎች ቅርንጫፍ ከግንዱ እንዲሁም እንቡጦች ከቅርንጫፉ ጋር እንዳላቸው ግንኙነት ዓይነት እርስ በርሳቸው የተያያዙ ናቸው። እንደ «መንፈስ ፍሬ» (ገላ. 5: 22-23) እነዚህ ባሕርያት በሕይወታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ከሚኖረን ወሳኝ ግንኙነት ተነሥተው በዚያው መጠን ያድጋሉ፤ ስለዚህ መንፈሳዊ ዕድገት የእግዚአብሔር ሥራ ብቻ እንደሆነ በማሰብ ሁሉንም ለእግዚአብሔር ብቻ መተው የለበትም። ጴጥሮስ «ማንኛውንም ጥረት ... አድርጉ» ነው የሚለው። እግዚአብሔር አብና ልጁ አብረው መሥራት አለባቸው።

ጴጥሮስ ከዘረዘራቸው ወሳኝ ባሕርያት መካከል የመጀመሪያው በጎነት ነበር። ይህንን ቃል በቁጥር 3 ላይ አይተነዋል፤ እናም ቃሉ በመሠረቱ «የበለጠውን ወይም ከሁሉም የከበረውን» ማለት ነው። ለግሪክ ፈላስፎች ይህ የአንድ ነገርን መሟላት የሚያመለክት ነበር። በተፈጥሮ ያለ ማንኛውም ነገር ዓላማውን ሲፈጽም ያ በጎነት ማለት ወይም ግብረገባዊ ሙላት ክቡርነት ማለት ነው። ቃሉ ታላላቅ ሥራዎችን ለማድረግ፣ አማልክት ያላቸውን ኃይል ለመግለጽም አገልግሏል። እህልን የሚያመርት መሬት የተሟላና የተከበረ ነው፤ ምክንያቱም የሚፈለግበትን እያሟላ ስለሆነ ነው። በትክክል የሚሠራ መሣሪያ «የተሟላ» ነው፤ ምክንያቱም አንድ መሣሪያ እንዲያደርግ የሚጠበቅበትን እያደረገ ስለሆነ ነው።

አንድ ክርስቲያን እግዚአብሔርን ማስከበር ይጠበቅበታል፤ ምክንያቱም በውስጡ የእግዚአብሔር ባሕርይ ስላለው ነው፤ ስለዚህ ይህንን ሲያደርግ በሕይወት ውስጥ ያለውን ዓላማውን እየፈጸመ ስለሆነ የተሟላና የተከበረ ነገር እየሠራ ነው ማለት ነው። በክርስትና ሕይወት ውስጥ እውነተኛ በጎነት የቱንም ያህል መልካም ቢሆን፣ የሰውየውን ሰብአዊ ጠባዮች ለማሳመር ሲባል የሚደረግ ሳይሆን ሰውየውን በበለጠ ኢየሱስ ክርስቶስን እንዲመስል የሚያስችሉትን መለኮታዊ ባሕርያት ማዳበር ማለት ነው።

እምነት በጎነትን እንድናሳድግ ይረዳናል፤ በጎነት ደግሞ እውቀትን እንድናሳድግ ይረዳናል (2ኛ ጴጥ. 1:5)። በቁጥር 2ና3 ላይ እውቀት ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ሙሉ እውቀት» ወይም «የሚያድግ እውቀት» ማለት ነው። እዚህ የተጠቀሰው ቃል ተግባራዊ እውቀት ወይም መለየት የሚለውን አሳብ ያመለክተናል። ይህም ሕይወትን በተሳካ ሁኔታ የመያዝን ችሎታ የሚያሳይ እንጂ ሰማያዊውን ነገር ብቻ ልናውጠነጥን በኑሮአችን ግን መከሰርን የሚያመለክት አይደለም። የዚህ ዓይነት እውቀት እንዲሁ አይመጣም። የሚመጣው ለእግዚአብሔር ፈቃድ ከመታዘዝ ነው (ዮሐ. 7:17)። በክርስትና ሕይወታችሁ ውስጥ ልብንና አእምሮን፣ ባሕርይንና እውቀትን መለያየት የለባችሁም።

በጴጥሮስ የመንፈሳዊ በጎነቶች ዝርዝር ውስጥ የሚቀጥለው ዓይነተኛ ባሕርይ ራስን መግዛት ነው። «ትዕግሥተኛ ሰው ከኃያል ሰው ይሻላል፤ በመንፈሱም ላይ የሚገዛ ከተማ ከሚወስድ ይበልጣል።» (ምሳሌ

16:32)። «ቅጥር እንደሌላት እንደ ፈረሰች ከተማ፥ መንፈሱን የማይከለክል ሰው እንዲሁ ነው» (ምሳሌ 25:28)።

ብዙውን ጊዜ ጳውሎስ በደብዳቤዎቹ ውስጥ አንድ ክርስቲያን ሽልማቱን ማግኘት ከፈለገ እንደ አንድ ሯጭ ያሳሰለሰ ልምምድ ማድረግ እንደሚኖርበትና ራሱን ለሥነ-ሥርዓት ማስገዛት እንደሚገባው ገልጿል (1ኛ ቆሮ. 9:24-27፤ ፊልጵ. 3:12-16፤ 1ኛ ጢሞ. 4:7-8)።

ትዕግሥት ማለት ሁኔታዎች አስቸጋሪ በሚሆኑበት ጊዜ የሚኖረን የመጽናት ችሎታ ማለት ነው። ራስን መግዛት የሕይወትን ምችቶች ከመቆጣጠር ጋር የተያያዘ ሲሆን፥ መጽናት ግን በመጀመሪያ ደረጃ የተያያዘው ከሕይወት ግፊቶችና ችግሮች ጋር ነው። (ችግረኞች ሰዎችን ያለማቋረጥ መርዳት የመሥዋዕትነትን ብቃት ያሳያል)። ብዙውን ጊዜ ለምሽት ራሱን የሚያደላድል ሰው አስቸጋሪ ሁኔታዎች ሲገጥሙት ለመቋቋም አይችልም፤ ስለዚህም በቀላሉ ተስፋ ይቆርጣል።

ትዕግሥት እንዲሁ የሚያድግ ነገር ሳይሆን እኛ ለፍተን የምናገኘው ነገር ነው። ያዕቆብ 1:2-8 ሊኖረን ስለሚገባው ትክክለኛ ዝንባሌ ያመለክታል። ፈተናዎች እንደሚደርሱብን መጠበቅ አለብን፤ ምክንያቱም ካለፈተናዎች ጽናትን ፈጽሞ ልንማር አንችልም። በእምነት በመጽናት ፈተናዎች በእኛ ላይ ሳይሆን ለእኛ እንዲሠሩልን ልናደርግ ይገባናል፤ ምክንያቱም በችግሮቻችን ውስጥ እግዚአብሔር በሥራ ላይ እንደሆነ ስለምናውቅ ነው። ውሳኔዎችን ለማድረግ የሚያስፈልገንን ጥበብ ከጠየቅነው እግዚአብሔር ያንን ጥበብ ይሰጠናል። ማንም ሰው ፈተናዎች ስለደረሱበት አይደሰትም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ለእኛ ጥቅምና ለራሱ ክብር እንዲሆን በማድረግ ስለሚሠራ፥ በፈተናዎች ሳቢያ ልናዳብረው በምንችለው መተማመን እንደሰታለን።

እግዚአብሔርን መምሰል ማለት በቀላሉ የእግዚአብሔርን ባሕርይ መምሰል ማለት ነው። በመጀመሪያው የግሪክ ቋንቋ ይህ ቃል «በሚገባ ማምለክ» ማለት ነበር። ይህም ከእግዚአብሔር እና ከሰዎች ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ያለውን ሰው የሚገልጽ ነበር። ምናልባት አክብሮት እና «ፈሪሃ እግዚአብሔር» የሚሉት ቃላት ይህንን ስያሜ ለመተርጎም የበለጠ ይቀርቡ ይሆናል። አንድን ሰው የተለየ የሚያደርገው እንደዚህ ዓይነቱ ባሕሪይው

ነው። ይህን ዓይነቱም ሰው የሌሎችን ሕይወት ከሚቆጣጠሩት የሕይወት ጥቃቅን ነገሮች፤ ከምኞቶችና ከማንኛውም ተጽዕኖ በላይ ይኖራል፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ይመኛል፤ ይህንንም ሲያደርግ የሌሎችን መልካም ኑሮ ይመኛል።

እግዚአብሔርን መምሰል ተግባራዊ ሊሆን የማይችል ነገር እንደሆነ አድርገን ፈጽሞ ማሰብ የለብንም፤ ምክንያቱም በሚገባ ተግባራዊ ሊሆን የሚችል ነገር ስለሆነ ነው። እግዚአብሔርን የሚመስል ሰው ትክክለኛና ጨዋነት የተሞላባቸውን የከበሩ ውሳኔዎች ያደርጋል። ሥቃይን ወይም ፈተናን ለማምለጥ ሲል ብቻ ቀላል መንገድን አይመርጥም። ትክክለኛ ስለሆነና የእግዚአብሔርም ፈቃድ ስለሆነ ትክክለኛ የሆነውን ያደርጋል።

ወንድማዊ ፍቅር (መዋደድ) የሚለውን ሌላ የበጎነት ባሕርይ (በግሪክ ፊላደልፊያ) ጴጥሮስ የተማረው ከብዙ ውጣ ውረድ በኋላ መሆን አለበት፤ ምክንያቱም ደቀ መዛሙርቱ እርስ በእርሳቸው ይከራከሩና ይጨቃጨቁ እንደነበር ስለምንረዳ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን ከወደድን ወንድሞችንም መውደድ አለብን። «ግብዝነት የሌለበትን የወንድማማች መዋደድ» (1ኛ ጴጥ. 1:22) መለማመድ አለብን እንጂ የምንወዳቸው መስለን ለመታየት ብቻ መሞከር የለብንም። «የወንድማማች መዋደድ ይኑር» (ዕብ. 13:1)። «በወንድማማች መዋደድ እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» (ሮሜ 12:10)። በክርስቶስ ያሉትን ወንድሞችና እኅቶች መውደዳችን ከእግዚአብሔር እንደተወለድን የሚያሳይ አንድ ማስረጃ ነው (1ኛ ዮሐ. 5:1-2)።

የክርስትና ዕድገት ከወንድማማች መዋደድ በላይ የሚጨምረው ነገር አለ፤ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ለመሞት ሲሄድ እንዳሳየው ሁሉ እኛም ለመሥዋዕትነት የሚያደርሰን ፍቅር ሊኖረን ይገባል። በቁጥር 7 ላይ የተነገረው የፍቅር ዓይነት እግዚአብሔር ለጠፋ ኃጢአተኞች የሚያሳየው ዓይነት ፍቅር ማለትም «አጋፔ» የሚባለው የፍቅር ዓይነት ነው። ይህ እኛ በመንፈስ ስንመላለስ መንፈስ ቅዱስ በልባችን ውስጥ የሚያፈራው የፍቅር ዓይነት (ሮሜ 5:5፤ ገላ. 5:22) በ1ኛ ቆሮ. 13 ላይ የተገለጸው ፍቅር ነው። ወንድማዊ ፍቅር አለን ስንል የምንወደው ከሌሎች ጋር ባለን ተመሳሳይነት ሲሆን በአጋፔ ፍቅር ግን የባሕርይ ልዩነት ሳናደርግ መውደድ ማለት ነው።

የወደቀው የሰው ልጅ ተፈጥሮ እነዚህን ሰባት የክርስትና ባሕርያት ራሱ በራሱ ሊያመነጫቸው አይችልም። የእግዚአብሔር መንፈስ ነው በውስጣችን የሚፈጥራቸው። አስደናቂ ራስን የመግዛት ችሎታና ጽናት ያላቸው ያልዳኑ ሰዎች አሉ፤ ነገር ግን እነዚህ በጎ ሁኔታዎች የሚያመለክቱት ወደ ጌታ ሳይሆን ወደ ራሳቸው ነው። ክብሩን እነርሱው ይወስዱታል። እግዚአብሔር የልጁን ውብ ባሕርይ በክርስቲያን ውስጥ ሲያፈራ ግን ምስጋናውንና ክብሩን የሚቀበለው እግዚአብሔር ብቻ ይሆናል።

መለኮታዊ ባሕርይ ስላለን በመንፈስ ልናድግና ይህን ዓይነት ክርስቲያናዊ ጠባይ ልናዳብር እንችላለን። ይህ ዕድገት የሚገኘው በእግዚአብሔር ኃይልና ክቡር በሆኑት የተስፋ ቃሎች አማካይነት ነው። መለኮታዊው ባሕርይ ውስጣችን ነው ያለው። እግዚአብሔር «የልጁን መልክ እንድንመስል» ይፈልጋል (ሮሜ 8:29)። እኛ ግን በትጋት ከእግዚአብሔር ጋር ከተባበርንና እርሱ አትረፍርፎ በሰጠን ጸጋ ከተጠቀምን በውስጣችን ያለው ሕይወት ያንን መልክ ያንጸባርቃል።

አስደናቂው ነገር ደግሞ የክርስቶስን መልክ በእኛ ውስጥ የመፍጠሩ ሂደት የእኛን የራሳችንን ሰብእና የሚያስወግድ አለመሆኑ ነው። የክርስቶስን መልክ ብንይዝም እንኳ እኛነታችን ግን ምንጊዜም አብሮን ይኖራል።

ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ካሉት አደገኛ ነገሮች አንዱ መስሎ ለመታየት የምናደርገው መከራ ነው። ሰዎች መጋቢያቸውን፤ ወይም አንድን የቤተ ክርስቲያን መሪ ወይም አንድ «ታዋቂ ክርስቲያን» መስሎ የመታየት አዝማሚያ አላቸው። በዚህም ምክንያት ኢየሱስ ክርስቶስን ካለመምሰላቸው ሌላ ትክክለኛ እነርሱነታቸውንም እስከማጣት ይደርሳሉ። በሁለቱም መንገዶች ይከሰራሉ! በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ያለ እያንዳንዱ ልጅ ወላጆቹን ቢመስልም እንኳ በአንዳንድ ሁኔታዎች የተለየ እንደሆነ ሁሉ፤ በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ያለ እያንዳንዱ ልጅ የበለጠ ኢየሱስ ክርስቶስን ቢመስልም አንዱ ከሌላው የተለየ ነው። ወላጆች አምሳያቸውን ይወልዳሉ እንጂ በመልክና በጠባይ ቁርጥ የእነርሱ ግልባጭ የሆኑ ልጆች አይደሉም የሚወልዱት። አስተዋይ ወላጆች ልጆቻቸው ማንነታቸውን ይዘው እንዲኖሩ ያበረታቱአቸዋል።

መንፈሳዊ ዕድገት ተግባራዊ ውጤቶችን ያስገኛል

(2ኛ አጥ. 1:8-11)

አማኝ በመንፈስ እያደገ ለመሆኑ እንዴት እርግጠኛ መሆን ይችላል?
ጴጥሮስ ለእውነተኛ መንፈሳዊ ዕድገት ሦስት ማስረጃዎችን ያቀርባል።

ፍሬያማነት (1:8)፡- ክርስቲያናዊ ባሕርይ ወይም ጠባይ እራሱን የቻለ አንድ ግብ ሲሆን በሌላም በኩል ከመጨረሻው ግብ ለመድረስ የሚረዳ መንገድም ነው። የበለጠ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ በሆንን መጠን፤ መንፈስ ቅዱስ በምስክርነትና በአገልግሎት የበለጠ ሊጠቀምብን ይችላል። የማያድግ አማኝ ሥራ ፈት፤ መካን ወይም ፍሬ ቢስ ነው። ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ያለው እውቀት በሕይወቱ ምንም ዓይነት ተግባራዊ ውጤት አያፈራም። ሥራ ፈቶች ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ውጤት አልባ» እንደ ማለትም ነው። የማያድጉ ሰዎች በሌላውም የሕይወት ገጽታቸው አብዛኛውን ጊዜ ተሸናፊ ናቸው!

ከማውቃቸው በጣም ውጤታማ ክርስቲያኖች መካከል አንዳንዶቹ የተለየ ችሎታ ወይም የሚሰብ ሰብእና እንኳ የሌላቸው ናቸው፤ ሆኖም እግዚአብሔር በሚገርም ሁኔታ ተጠቅሞባቸዋል። ለምን? ምክንያቱም ከጊዜ ወደ ጊዜ ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰሉ በመሄዳቸው ስለሆነ ነው። ከእግዚአብሔር በረከት ሊገኝ የሚችለው ዓይነት ጠባይና ባሕርይ አላቸው። የታመኑ ስለሆኑ ፍሬያማዎች ናቸው፤ በክርስትና ልምዳቸው እያደጉ ስለሆኑ ስኬታማ ናቸው።

መለኮታዊ ባሕርይ ስላለን እነዚህ ውብ ባሕርያት «በእኛ ውስጥ» ይኖራሉ። በሕይወታችን ውስጥና በሕይወታችን በኩል እንዲበዙና ፍሬ እንዲያፈሩ ልንከባከባቸው ይገባናል።

ማየት (ራእይ) (1:9)፡- የምግብ ጥናት ባለሙያዎች የምንመገበው የምግብ ዓይነት የማየት ኃይላችንን ሊለወጥ እንደሚችል ይነግሩናል፤ በመንፈሳዊው ሁኔታም እንዲሁ ነው። ያልዳነው ሰው ስይጣን አእምሮውን ስላሳወረበት በጨለማ ውስጥ ነው ያለው (2ኛ ቆሮ. 4:3-4)። አንድ ሰው ዓይኖቹ ከመከፈታቸውና የእግዚአብሔርን መንግሥት ለማየት ከመቻሉ በፊት የግድ ዳግመኛ መወለድ አለበት (ዮሐ. 3:3)። ይሁን እንጂ፤ ዓይኖቻችን ከተከፈቱ በኋላም ቢሆን የማየት ኃይላችንን መጨመርና

እግዚአብሔርን እንድናይ የሚፈለግብንን ሁሉ እንድናይ ያስፈልጋል። «አርቆ ማየት ይሳነዋል» የሚለው ሐረግ በቅርብ ያሉትን ብቻ መመልከት ተብሎ ሊወሰድ ይችላል። ይህ በርቀት ማየት ባለቻሉ ዓይኖቹ እየጨፈነ ወይም እያጨናቆረ ያለ ሰው ምሳሌ ነው።

የአንዳንድ ክርስቲያኖች የማየት ችሎታ ካሉበት ቤተ ክርስቲያን ወይም ድርጅት ውጪ ሰፋ አድርጎ አይመለከትም፤ በዓለም ዙሪያ ያሉትን የእግዚአብሔር ቤተሰብ ብዛት አያስተውልም። አንዳንድ ክርስቲያኖች ደግሞ በዙሪያቸው ያለውን ችግር ብቻ የሚያዩ እንጂ አሻግረው ለጠፋው ዓለም ግን ምንም የማየት ችሎታ የሌላቸው ናቸው። አንድ ሰው በቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ መነቃቃት እንዲኖር ምን ማድረግ ትችላለህ? በማለት ፊሊፕ ብሩክስን ጠየቀው። እርሱም፡- «ክርስቲያኖች ወንጌልን እንዲያስፋፉ እሰብክና መባም እሰበስብ ነበር» ብሎ መለሰለት። ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን «ዓይናችሁን አንሁ አዝመራውም አሁን እንደነጣ እርሻውን ተመልከቱ» አላቸው (ዮሐ. 4:35)።

አንዳንድ ማኅበረ ምእመናን በሎዶቅያ የነበረችውን ቤተ ክርስቲያን ይመስላሉ። «ሀብታም ነኝና ባለጠጋ ሆኜአለሁ አንድም ስንኳ አያስፈልገኝም» ስለሚሉ ኩሩዎች ናቸው፤ «ጎስቋላና ምስኪንም ድሀም ዕውርም የተራቆቱም» መሆናቸውንም አያስተውሉም (ራእይ 3:17)። በመንፈሳዊ ነገር በቅርብ ያለውን ብቻ ማየት አሳዛኝ ሲሆን፥ ዕውር መሆን ደግሞ የበለጠ አሳዛኝ ነው።

እግዚአብሔር ለእኛ ያደረገውን የምንዘነጋ ከሆነ ስለ ክርስቶስ ለሌሎች ለመናገር ንቁዎች እንሆንም። በኢየሱስ ክርስቶስ ደም ነጽተናል! ደግሞም ይቅር ተብለናል! እግዚአብሔር ዓይኖቻችንን አብርቷል! ያደረገውን አንርሳ! ይልቅስ ለተደረገልን ነገር አመስጋኞች እንሁንና መንፈሳዊ ዓይኖችን እናጥራ። የእግዚአብሔር ሰዎች ዓይኖቻቸውን ጨፍነው መመላለስ የለባቸውም፤ ሕይወት በጣም አጭር ነው፤ የዓለም ጉስቁልና ደግሞ በጣም ብዙ ነው!

ዋስትና (1:10-11)፡- ዓይኖችህን ጨፍነህ ብትመላለስ ትደናቀፋለህ! በማደግ ላይ ያለ ክርስቲያን ግን በክርስቶስ ውስጥ ዋስትና እንዳለው ስለሚያውቅ በመተማመን ይመላለሳል። ለመዳናችን ዋስትና የሚያስጠው

ወይም የሚያስገኝለት ስለ እምነታችን ማውራታችን አይደለም፤ ያንን እርግጠኝነት የሚሰጠን በእምነት ማደጋችን ነው። የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ የሚናገር፤ ነገር ግን በጠባይና በባሕርዩ ምንም ዓይነት የመንፈሳዊ ዕድገት ምልክት የማያሳይ ሰው ራሱን እያታለለና ወደ ፍርድ እያቀረበ ነው።

ኢፕሮስ «መጠራት» እና «መመረጥ» አብረው እንደሚሄዱ ጠቁሟል። ሕዝቡን የሚመርጠው ያው አምላክ የሚጠራበትንም መንገድ ደግሞ ያዘጋጃል። ጳውሎስ ለተሰሉንቁ ሰዎች እንደጻፈው እነኚህ ሁለቱ አብረው የሚሄዱ በመሆናቸው «እግዚአብሔር . . . ለመዳን እንደ በኩራት መርጧችኋልና . . . በወንጌላችን ጠራችሁ» ብሏል (2ኛ ተሰ. 2:13-14)። ላልዳኑት ሰዎች መመረጥን አንስብክም፤ ወንጌልን ነው የምንሰብከው። እግዚአብሔር ግን ያንን ወንጌል ኃጢአተኞችን ወደ ንስሐ ለመጥራት ይጠቀምበታል፤ ከዚያ ደግሞ እነዚያ ኃጢአተኞች በእግዚአብሔር እንደተመረጡ ያውቃሉ!

ኢፕሮስ በመንፈስ ላለማደግ ወይም በክርስትና ሕይወት ላለመትጋት መመረጥ እንደ ምክንያት መወሰድ እንደሌለበት ጠቁሟል። አንዳንድ አማኞች «ሊሆን ያለው ይሆናል። ልናደርግ የምንችለው ምንም ነገር የለም» ይላሉ፤ ነገር ግን ኢፕሮስ «ትጉ» ብሎ ይመክራል። ይህም «ማንኛውንም ጥረት አድርጉ» ማለት ነው (ይህንኑ ግስ በ2ኛ ኢፕሮስ 1:5 ላይ ተጠቅሞበታል)። ፈቃዱን ለማድረግ ከመቻላችን በፊት እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ መሥራት እንዳለበት እውነት ነው (ፊልጵ. 2:12-13)። እግዚአብሔር እንዲሠራ የእኛ ፈቃደኝነት ማስፈለጉም እውነት ነው፤ እኛም ከእርሱ ጋር መተባበር አለብን። መለኮታዊ መጠራት ለሰው ልጅ ስንፍና በጭራሽ ምክንያት መሆን አይችልም።

ስለ መመረጡና መጠራቱ እርግጠኛ የሆነ ክርስቲያን ፈጽሞ «አይሰናከልም»። በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ግን ያለማወላወልና በትጋት በሕይወቱ ያስመሰክራል። ሁልጊዜ በተራራ ራስ ላይ ባይኖርም ዘውትር ወደላይ ይወጣል። «እነዚህን ነገሮች» ካደረግን (በ2ኛ ኢፕሮስ 1:5-7 የተዘረዘሩትን ነገሮች ከቁ. 8 ጋር አነጻጽር)፤ በየፅላት ኑሯችን ክርስቲያናዊ ዕድገትንና ጠባይን ካሳየን እንደተለወጥንና አንድ ቀን በመንግሥተ ሰማያት እንደምንሆን እርግጠኞች መሆን እንችላለን።

በእርግጥ በማደግ ላይ ያለ ክርስቲያን ወደ ዘላለማዊው መንግሥት «በሙላት መግባትን» ሊናፍቅ ይችላል፤ ግሪኮች ይህንን ሐረግ የአሉምፒክ አሸናፊዎች ወደ አገራቸው ሲመለሱ የሚሰጣቸውን አቀባበል ለመግለጥ ይጠቀሙበት ነበር። ሁሉም አማኝ ወደ ዘላለማዊ መንግሥት ይደርሳል፤ አንዳንዶች ግን ከሌሎች የተለየ አቀባበል ይደረግላቸዋል። አንዳንዶች ደግሞ «በእሳት እንደሚድን» ዓይነት ሆነው ነው የሚድኑት (1ኛ ቆሮ. 3: 15)።

በ2ኛ ጴጥ. 1: 11 ላይ ያለው «አገለገለ» የሚለው ቃል በቁጥር 5 ላይ ከተጠቀሰው «ጨመረ» ከሚለው ጋር አንድ ዓይነት ነው፤ ይህም በግሪክ «የድራማውን ቡድን ወጪ መክፈል» የሚል ትርጉም ያለው ቃል ነው። የግሪክ የቴአትር ቡድኖች ድራማቸውን ሲያቀርቡ በጣም ብዙ የሆነውን ወጪ አንድ ሰው ይሸፍናል። ቃሉም ውሎ ሲያድር «በልግስና መስጠት» የሚል ትርጉም ተሰጥቶት ነበር። በመንፈስ ለማደግ በገፍ ከሰጠን (ቁ. 5) እኛም በበኩላችን መንግሥተ ሰማያት ስንገባ እግዚአብሔር በገፍ ይሰጠናል።

እስቲ በማደግ ላይ ያለ ክርስቲያን የሚደሰትባቸውን በረከቶች አስቧቸው፡- ፍሬያማነት፣ የማየት ችሎታ፣ ዋስትና፣ መንግሥተ ሰማያት ያለውን መልካም ነገር ሁሉና መንግሥተ ሰማያትም ጭምር ነው!

የክርስትና ሕይወት በእምነት ይጀምራል፤ ያም እምነት ሙት እምነት ካልሆነ በቀር ወደ መንፈሳዊ እድገት መምራት አለበት። ሙት እምነት የሚያድን እምነት አይደለም (ያዕቆብ 2: 14-26)። እምነት ወደ ዕድገት ይመራል፤ ዕድገት ደግሞ በሕይወትና በአገልግሎት ውስጥ ወዳሉ ተግባራዊ ውጤቶች ይመራል። የዚህ ዓይነት ክርስቲያናዊ ልምድ ያላቸው ሰዎች በሐሰት መምህራን ወጥመድ አይወድቁም።

ንቃና አስታውስ!

2ኛ ጴጥሮስ 1: 12-21

ሐሰተኛ ትምህርትን ለመቋቋም ተወዳዳሪ የማይገኝለት መከላከያ ንጹሕና እውነተኛ ሕይወት መኖር ነው። በእምነታቸው ጽኑ በሆኑ ታዳጊ ክርስቲያን የተሞላች ቤተ ክርስቲያን የማስመሰል ክርስትና ባላቸው ሐሰተኛ ሐዋርያት ትምህርት አትታለልም፤ ሆኖም ግን ይህ ክርስቲያናዊ ሕይወት ሥልጣን ባለው በእግዚአብሔር ቃል ላይ መመሥረት አለበት። ሐሰተኛ አስተማሪዎች መጽሐፍ ቅዱስን በደምብ የማያውቁትንና ዳሩ ግን ከጌታ ጋር «ልምዶችን» ለማድረግ የሚመኙትን ሰዎች ለማታለል ቀላል ሆኖ ያገኙታል። በግላዊ ልምድ ብቻ መታመንና መለኮታዊ መገለጽን ችላ ማለት አደገኛ ነገር ነው።

ጴጥሮስ በ2ኛ መልእክቱ በ1ኛው ምዕራፍ አጋማሽ ላይ ስለ ክርስቲያናዊ ልምድ አብራርቷል። በመጨረሻው ግማሽ ደግሞ በእግዚአብሔር ቃል አማካይነት ስለተሰጠን መገለጽ አብራርቷል። ዓላማውም የእግዚአብሔርን ቃል ስለማወቅ ጥቅምና ሙሉ በሙሉ በእርሱ ላይ ስለመደገፍ አስፈላጊነት ማሳየት ነው። ምን እንደሚያምንና ለምን እንደሚያምን የሚያውቅ ክርስቲያን በሐሰተኛ አስተማሪዎችና በጠማማ ትምህርቶቻቸው ብዙ ጊዜ አይታለልም።

ጴጥሮስ የእግዚአብሔርን ቃል አስተማማኝነትና ዘላቂነት፣ ቅዱሳት መጻሕፍትን ከሰዎች፣ ከልምዶችና ከዓለም ሁኔታዎች ጋር በማመላከር በጥንቃቄ አብራርቶታል።

ሰዎች ይሞታሉ፤ ቃሉ ግን ሕያው ሆኖ ይኖራል

(2ኛ ጴጥ. 1: 12-15)

ሐዋርያትና የአዲስ ኪዳን ነቢያት በስብከታቸውና በትምህርታቸው የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ጥለዋል (ኤፌ. 2: 20)። እኛ ደግሞ የኋለኞቹ ትውልዶች በዚያ መሠረት ላይ እየገነባን ነው። ሆኖም ሰዎቹ መሠረቱ አልነበሩም፤ መሠረቱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (1ኛ ቆሮ. 3: 11)። እርሱ ሕንጻውን በአንድነት የሚያገናኝ ዋናው የግዕዝን ድንጋይም ነው (ኤፌ. 2: 20)። ቤተ ክርስቲያን እንድትጸና ካስፈለገ በተራ ሰዎች ላይ መገንባት የለባትም። በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ብቻ መገንባት አለባት።

ጴጥሮስ መቼ እንደሚሞትና እንዴት እንደሚሞት ጌታችን ነግሮት ነበር። «በሽመገልህ ጊዜ እጆችህን ትዘረጋለህ፤ ሌላውም ያስታጥቅሃል ወደማትወደውም ይወስድሃል» (ዮሐ. 21:18)። ይህም ጳንጠቆስጤ ከሆነ ከአጭር ጊዜ በኋላ ጴጥሮስ ከእስር ቤት ተጥሎ በማግሥቱ ሊገደል እንደታቀደ ቢያውቅም፤ ሌሊቱን እንዴት በሰላም አንቀላፍቶ ለማሳለፍ የቻለበትን ምክንያት ያስረዳል። ጴጥሮስ ሕይወቱ በሄሮዶስ እጅ እንደማታልፍ በእርግጥ ያውቅ ነበር (ዮሐዋ. 12:1 ጀምሮ)። ከአፈታሪክ እንደምንረዳው ጴጥሮስ በሮም ተሰቀለ፤ እንደታመኑት የእግዚአብሔር ባሪያዎች ሁሉ ግን ጴጥሮስ ሥራው እስኪፈጸም ድረስ በሕይወት መኖር ነበረበት።

ይህንን ደብዳቤ ለመጻፍ ጴጥሮስን ያነሣሁት ከአገልግሎቱ ልምድ የቀሰማቸው ቢያንስ ሦስት መነሻ አሳቦች ነበሩ። የመጀመሪያው ለክርስቶስ ትእዛዝ መታዘዝ ነበር፤ «ቸል አላለም» (2ኛ ጴጥ. 1:12)። ኢየሱስ ለጴጥሮስ «አንተም በተመለስህ ጊዜ ወንድሞችን አጽና» ብሎት ነበር (ሉቃስ 22:32)። ስለዚህም ሊፈጽመው የሚገባው ልዩ አገልግሎት እንደነበረው አውቋል።

ሁለተኛው መነሻ አሳቡ ይህ ማሳሰቢያ ተግባራዊ ሊሆን እንደሚገባው መገንዘብ ነበር። «ተስማሚ ይመስለኛል» ብሎ የጻፈው «ትክክለኛና ተገቢም ነው» ማለት ነው። ሁልጊዜ ቅዱሳንን ማንቃቃትና የእግዚአብሔርን ቃል ማሳሰብ ትክክል ነው!

ሦስተኛው መነሻ አሳብ በ2ኛ ጴጥ. 1:15 ላይ «እተጋለሁ» በሚለው ቃል ተጠቅሷል። በቁጥር 5 እና 10 ላይ ትጋት ተብሎ ከተተረጎመው ቃል ጋር አንድ ነው። ይህም «አንድ ነገር ለመሥራት በቅንዓት መንሣሣትን ወይም መበርታትን» ነው የሚያሳየው። ጴጥሮስ በቅርቡ እንደሚሞት አውቆ ነበር፤ ስለዚህም ጊዜው ከመድረሱ በፊት መንፈሳዊ ኃላፊነቶቹን ሊወጣ ይፈልጋል። እኔና እናንተ ግን መቼ እንደምንሞት አናውቅምና ዛሬውኑ ትጉዎች መሆን ብንጀምር ይሻለናል!

ጴጥሮስ ሊያከናውን የፈለገው ምን ነበር? መልሱ በቁጥር 12፤13 እና 15 ላይ በተደጋገመው ቃል ውስጥ ይገኛል፤ ይህም «ማሰብ» ነው። ጴጥሮስ ይህን ነጥብ ፈጽሞ እንዳይረሱት ስለፈለገ የአንባቢዎቹን አእምሮ

በእግዚአብሔር ቃል ማነቃቃት ይፈልጋል። «... በማሳሰቤ ላነቃችሁ የሚገባኝ ይመስለኛል» (1:13)። ላነቃችሁ የሚለው ግሥ ከእንቅልፍ ልቀስቅሳችሁ እንደ ማለት ነው። ይህንኑ ቃል በገሊላ ባሕር ተነሥቶ የነበረውን ማዕበል ለመግለጽ ተጠቅሞበታል (ዮሐ. 6:18)። ጴጥሮስ አእምሮአችን እውነትን የመረዳትና ከዚያም ቀስ በቀስ ችል የማለት አዝማሚያ እንዳለው አውቋል። ማስታወስ የሚገባንን እንረሳለን፤ መርሳት የሚገባንን እናስታውሳለን!

ይህ መልእክት የተላከላቸው አንባቢያን እውነትን ቀደም ሲል ያወቁ ከመሆናቸውም ሌላ ለጊዜው ጸንተውበትም ነበር (2ኛ ጴጥ. 1:12)። ይህም ማለት ያንን እውነት ለዘለቄታው ያስታውሱታል ወይም ተግባራዊ ያደርጉታል ማለት ሊሆን አይችልም። መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠበት አንዱ ምክንያት ምእመናን የተማሩትን ትምህርት እንዲያስታውሱ ለመርዳት ነበር (ዮሐ. 14:26)። ለምሳሌ እኔ ራሴ ባለኝ የራድዮ አገልግሎት አንድን ነገር ደጋግሜ በመናገሪ ቅር ከሚላቸው አድማሮች ብዙ ደብዳቤዎች ደርሰውኝ ነበር። ለእነኝህ ሰዎች መልስ ሰጠላቸው ብዙውን ጊዜ ጳውሎስ በፊልጵስዮስ 3:1 ላይ የጻፈውን እጠቅስላቸዋለሁ - «ስለ አንድ ነገር መልሼ ልጽፍላችሁ እኔን አይታከተኝም ለእናንተ ግን ደህና ነው።» ሁላችንም እንደምናስታውሰው ጌታችን ብዙውን ጊዜ ሕዝቡን ሲያስተምር ደጋግሞ ይናገር ነበር፤ እርሱ ደግሞ ታላቅ አስተማሪ ነበር።

ጴጥሮስ የሚሞትበት ጊዜ እንደተቃረበ አውቆ ነበር፤ ስለዚህ ፈጽሞ የማይሞት አንድ ነገር ትቶ ለማለፍ ይፈልጋል፤ ይኸውም የእግዚአብሔርን ቃል በጽሑፍ ማስፈርን ነው። እንደተመኘውም ሁለቱ መልእክቶቹ በመንፈስ ተመርተው ከተጻፉት ቅዱሳት መጻሕፍት ክፍል በመሆን ለዘመናት ቅዱሳንን እያገለገሉ ናቸው። ሰዎች ይሞታሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን ሕያው ሆኖ ይኖራል።

ከዚህ በተጨማሪም ጴጥሮስ በተዘዋዋሪ መንገድ የግርቆስን ወንጌል መጥቀሱ ይሆናል። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች ለዮሐንስ ግርቆስ ለመጽሐፉ የሚሆነውን መረጃ ይሰጠው ዘንድ መንፈስ ቅዱስ በጴጥሮስ እንደተጠቀመ ያምናሉ (1ኛ ጴጥ. 5:13ን ተመልከት)። ከቤተ ክርስቲያን

አባቶች አንዱ ፓፒያስ፡- ማርቆስ «የጴጥሮስ ደቀ መዝሙርና አስተርጓሚ» ነበር ብሏል።

የኢየሱስ ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ሁልጊዜ የወንጌልን መልእክት ከአንድ ትውልድ ወደ ሌላው ካላስተላለፈች ሕልውናዋ ያከትማል። አስተማማኝ የተጻፈ መገለጥ ባይኖር ኖሮ በቃላት በሚተላለፍ አፈ ታሪክ ላይ ብቻ መደገፍ ይኖርብን ነበር፤ «ሹክሹክታ» የተባለውን የቡድን ጨዋታ ተጫውታችሁ ታውቁ እንደሆነ፤ አንድ ዐረፍተ ነገር ከአንድ ሰው ወደ ሌላው በቃል ሲተላለፍ ምን ያህል እንደሚለወጥ ታውቃላችሁ! እኛም የምንደገፈው በሞቱ ሰዎች አፈ ታሪክ ላይ ሳይሆን የምንተማመነው በሕያው ቃል እውነት ላይ ነው። ሰዎች ይሞታሉ፤ ቃሉ ግን ለዘለአለም ይኖራል።

አስተማማኝ የጽሑፍ መገለጥ ባይኖረን ኖሮ የቤተ ክርስቲያን ዕድል የማስታወስ ችሎታ ባላቸው ሰዎች ላይ ብቻ በሆነም ነበር። በማስታወስ ችሎታቸው የሚመኩ ሰዎች ወደ ፍርድ ቤት ሄደው የምስክርነት ቃላቸውን ለመስጠት አያፍሩም። ሆኖም ሦስት ታማኝ ምስክሮች ስለ መኪና ግጭት ሦስት የተለያየ አሳብ ስለሚመስክሩ ያስገርመን ይሆናል። የማስታወስ ችሎታችን ፍጹም ያልሆነና የመምረጥ ባሕርይ ያለው ነው። አብዛኛውን ጊዜ ማስታወስ የምንፈልገውን ነገር ብቻ እናስታውሳለን፤ ያም ሆኖ ደግሞ ብዙ ጊዜ በተጣመመ መልኩ እናቀርበዋለን።

ለእኛ ግን ደግነቱ በጽሑፍ በሰፈረው የእግዚአብሔር ቃል ላይ መደገፍ መቻላችን ነው። «የተጻፈ» ስለሆነ ለዘለአለም ደግሞ እንደተጻፈ ይጻፋል። በዚህ በሕያው ቃል ልንድን (1ኛ ጴጥ. 1:23-25)፤ ተመግበነው ልናድግበት (1ኛ ጴጥ. 2:2) እንዲሁም ስናምነውና ስንታዘዘው ልንመራበትና ልንጠበቅበት እንችላለን።

ገጠመኞች ይረሳሉ፤ ቃሉ ግን ይጻፋል
(2ኛ ጴጥ. 1:16-18)

የዚህ አንቀጽ አትኩሮት በኢየሱስ ክርስቶስ መለወጥ ላይ ነው። የጌታችን የመለወጡ ገጠመኝ በማቴዎስ (17:1 ጀምሮ)፤ በማርቆስ (9:2-8) እና በሉቃስ (9:28-36) ተዘግቧል፤ ሆኖም ከእነዚህ ጸሐፊዎች ውስጥ ማንም በዚህ ውስጥ አልተሳተፈበትም! ጴጥሮስ ግን ገጠመኙ ሲፈጸም በስፍራው ነበር! በእርግጥም ደግሞ ጴጥሮስ በዚህ ክፍል የተጠቀማቸው ቃላት ራሳቸው

(2ኛ ጴጥ. 1:12-18) በመለወጥ ተራራ ላይ የነበረውን ገጠመኝ ያስታውሱናል። ማደሪያ በሚለው ቃል ሁለት ጊዜ ተጠቅሟል (ቁ. 13-14)። ይህም «በዚህ ሦስት ዳስ እንሥራ» በማለት ጴጥሮስ (ማቴ. 17:4) በጊዜው ተናግሮት የነበረውን ያመለክታል። በ 2ኛ ጴጥ. 1:15 «ማውጣት» የሚለውን የግሪክ ቃል ተጠቅሞአል፤ ቃሉ የእስራኤልንም ከግብፅ መውጣት ሲጠቁም፣ ይኸው ቃል በሉቃስ 9:31 ተጠቅሶአል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ መሞቱን እንደ ሽንፈት አልቆጠረውም፤ ለእርሱ «መውጣት» ማለት ነበር፤ ሙሴ እስራኤልን ከግብፅ ባወጣበት መንገድ እራሱ ሕዝቡን ከእስራት ያወጣቸዋል፤ ጴጥሮስ የራሱን ሞት እንደ «መውጣት»፤ ከእስራት እንደ መፈታት ገልጾታል።

በ2ኛ ጴጥ. 1:16-19 ያለውን «እኛ» የሚለውን የተውላጠ ስም ድግግሞሽ አስተውሉ። ይህ ያመለክተው ጴጥሮስን፤ ያዕቆብንና ዮሐንስን ነው። ኢየሱስ በተለወጥበት ተራራ ላይ ከጌታ ጋር የነበሩ ብቸኛ ሐዋርያት እነዚህ ሦስቱ ብቻ ነበሩ። (ዮሐንስ በወንጌሉ 1:14 ላይ ይህንን ገጠመኝ ሲጠቅስ «ክብሩን አየን» ብሎአል)። እነዚህ ሦስት ሰዎች ጌታ ከሞት እስከሚነሣ ድረስ ስለ ኢየሱስ መለወጥ መናገር አልነበረባቸውም (ማቴ. 17:9)። ከዚያ በኋላ ግን በተራራው ላይ ምን እንደሆነ ለሌሎቹ ምእመናን ተናገሩ።

የመለወጡ ዓይነተኛ መልእክት ምን ነበረ? በአንድ በኩል ጴጥሮስ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የሰጠውን ምስክርነት አረጋግጧል (ማቴ. 16:13-16)። ጴጥሮስ ወልድን በክብሩ አየው፤ አብ ደግሞ ከሰማይ «በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው» በማለት ሲናገር ሰማ (2ኛ ጴጥ. 1:17)። በመጀመሪያ በክርስቶስ እናምናለን፤ ከዚያም ጌትነቱን እንመሰክራለን፤ እርሱ ደግሞ አስደናቂ ማረጋገጫ ይሰጠናል።

ይህ የመለወጡ ምሥጢር ወደ ቀራንዮ እየተቃረበ ለነበረው ኢየሱስ ክርስቶስ ልዩ ማስረጃነት ነበረው። ይኸውም ለዓለም ኃጢአት መሥዋዕት ለመሆን ለሚጠብቀው ሞት እግዚአብሔር አብ ልጁን የሚያበረታታበት መንገድ ነበር። በዚሁ ወቅት ሕግና ነቢያት (ሙሴና ኤልያስ) አገልግሎቱን አመልክተዋል፤ አሁን ደግሞ እርሱ እነዚያን ቃሎች ይፈጽማል። አብ ከሰማይ ተናግሮ እርሱን እንደሚወደውና ደስ እንደሚሰኝበት አረጋገጠለት።

በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ እስከሆንን ድረስ መለወጥ ወደ ክብር የሚያደርሰን ለመሆኑ ዓይነተኛ ማረጋገጫ ነው።

ሦስተኛው መልእክት ደግሞ ከተስፋይቱ መንግሥት ጋር የተያያዘ ነው። የመለወጡ ታሪክ በተዘገበባቸው በሦስቱም ወንጌላት ስለ እግዚአብሔር መንግሥት የሚናገሩ ዐረፍተ ነገሮች እናገኛለን (ማቴ. 16:28፤ ማር. 9:1፤ ሉቃስ 9:27)። ኢየሱስ አንዳንዶቹ ደቀ መዛሙርት ከመሞታቸው በፊት የእግዚአብሔርን መንግሥት ኃይል እንደሚያዩ ቃል ገብቷል፤ ይህም ጌታችን በመለወጥ ተራራ ላይ ክብሩን ሲገልጥ ተፈጽሞአል። የጌታችንን የመስቀሉን ትምህርት ሊረዱ ላልቻሉ ደቀ መዛሙርት ሲባል የተነገረ የማረጋገጫ ቃል ነበር። እንግዲህ እርሱ በቅርቡ የሚሞት ከሆነ በእነዚያ ወራት ሁሉ ሲሰብከው የነበረው የተስፋው መንግሥት ምን ሊሆን ነው? ለሚለው ጥያቄ መልስ የሚያስገኝ ነበር።

ስለዚህ ጴጥሮስ በደብዳቤው ስለዚሁ ጉዳይ ለምን እንደተናገረ አሁን ልንረዳ እንችላለን። ይኸውም የእግዚአብሔር መንግሥት ፈጽሞ እንደማትመጣ የሚያስተምረውን የሐሰተኛ ሐዋርያትን ትምህርት እየተቃወመ መሆኑን ልናይ እንችላለን (2ኛ ጴጥ. 3:3 ጀምሮ)። እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች የክርስቶስን መምጣት ተስፋ ክደዋል! በእግዚአብሔር የተስፋ ቃላት ፋንታ እነዚህ አስመሳዮች «በብልሃት የተፈጠረውን ተረት» በማውራት ከአማኞች የተባረከውን ተስፋቸውን የሚሰርቀውን የሐሰት ወሬ ነዙ (1:16)።

ተረት የሚለው ቃል በእውነት ላይ ያልተመሠረተ የፈጠራ ታሪክ ማለት ነው። የግሪኩና የሮማው ዓለም በአማልክት ተረቶች የተሞሉ ነበሩ። እነዚህም ዓለምንና አመጣጡን ለማብራራት የሚሞክሩ ተራ የሰው አስተሳሰቦች ናቸው። እነዚህ ልብ ወለድ አፈ ታሪኮች የቱን ያህል ማራኪ ቢሆኑም ክርስቲያን ሊያደምጣቸው አይገባውም (1ኛ ጢሞ. 1:4)፤ ይልቁኑ አጥብቆ ሊርቃቸው ይገባል (1ኛ ጢሞ. 4:7)። ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ወደፊት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እውነተኛን ትምህርት ለመስማት የማይፈልጉ አስመሳይ ክርስቲያኖች ስለመምጣታቸው ሲገልጽ፡ «እውነትን ከመስማት ጀርዎቻቸውን ይመልሳሉ፤ ወደ ተረትም ፈቀቅ ይላሉ» በማለት (2ኛ ጢሞ. 4:4) አስጠንቅቆታል። እንደዚሁም ጳውሎስ ቲቶንም ጭምር ስለ «አይሁድ ተረት» አስጠንቅቆታል (ቲቶ 1:14)። ስለዚህ ከአይሁድ

አንዳንዶቹ እንኳን የተቀደሱትን ቅዱሳት መጻሕፍት ትተው የሰው ፈጠራ የሆኑ ትምህርቶችን በምትኩ ተቀብለዋል።

ኢየሱስ በተለወጠበት ተራራ ላይ ጴጥሮስ ያየውንና የሰማውን በአጭሩ ጽፏል። ኢየሱስ ክርስቶስን ግርማና ክብር ተጎናጽፎ አይቶታል፤ ስለዚህ የኢየሱስ ክርስቶስን «ኃይልና መምጣት» መገለጥ መስከረ። ኢየሱስ ክርስቶስ በቤተልሔም ሲወለድ ክብሩን በግልጽ አላሳየም። እርግጥ ክብሩን በተአምራቶቹ ገልጧል (ዮሐ. 2፡11)፤ ሆኖም ይህንንም ቢሆን በቅድሚያ ለደቀ መዛሙርቱ ሲል ያደረገው ነበር። ፊቱ አያንጸባርቅም ነበር ወይም ደግሞ በራሱ ላይ ቅዱስነቱን የሚያመለክት የብርሃን ፀዳል አልነበረውም። «መልክና ውበት የለውም፤ ባየነውም ጊዜ እንወድደው ዘንድ ደም ግባት የለውም» (ኢሳ. 53፡2)።

ጴጥሮስ የክርስቶስን ክብር ብቻ አልነበረም ያየው፤ ነገር ግን የአብን ድምፅ «ከገናናው ክብር» ሰምቷል። ምስክሮች ማለት ያዩትንና የሰሙትን በትክክል የሚናገሩ ሰዎች ናቸው (የሐዋ. ሥራ. 4፡20)። ጴጥሮስ ደግሞ የታመነ ምስክር ነበረ። የናዝሬቱ ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ ነውን? አዎን ነው! እንዴት እናውቃለን? አብ ልጄ ነው ብሎ ስለተናገረ ነዋ!

እኔና እናንተ ለኢየሱስ መለወጥ የዓይን ምስክሮች አልነበርንም፤ ጴጥሮስ ግን በዚያ ነበርና በእግዚአብሔር መንፈስ ተመርቶ በጻፈው ደብዳቤ ላይ ገጠመኝን በታማኝነት ዘግቦልናል። ገጠመኞች ይጠፋሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን ይጸናል! ገጠመኞች የማይጨበጡ ናቸው፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን ተጨባጭ ነው። ገጠመኞች በተለያዩ ተሳታፊዎች በተለያዩ መንገዶች ሊተረጎሙ ይችላሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን አንድ ግልጽ መልእክት ብቻ ነው ያለው። ስለ ገጠመኞቻችን የምናስታውሰው ሳናውቀው ሊፋለስ ይችላል፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን ሳይፋለስ ለዘላለም ይጸናል።

2ኛ ጴጥሮስ ምዕራፍ 2ን ስናጠና የሐሰት አስተማሪዎች ሰዎችን ከእግዚአብሔር ቃል ለማሰናከልና ቃሉን ወደሚፃረሩ «ጥልቅ ገጠመኞች» ለማስገባት እንደሚሞክሩ እንመለከታለን። እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎች በመንፈስ ከሆነው የእግዚአብሔር ቃል ፈንታ «የፈጠራ ነገር» በማውራት ለማወናበድ ይሞክራሉ (2፡3)። እንዲሁም «የጥፋት ኑፋቄን» ያስተምራሉ (2፡1)። እንግዲህ ይህ የሞትና የሕይወት ጉዳይ መሆኑን በጥብቅ ልናጤነው

ይገባል! አንድ ሰው እውነትን ካመነ በሕይወት ይኖራል፤ ውሸትን ካመነ ይሞታል፤ በደኅንነትና በኩነቴ መካከል ያለውም ልዩነት ይኸው ነው።

ጴጥሮስ ስለ ኢየሱስ በተራራ ላይ መለወጥ ለማስገንዘብ በሚያደርገው ሙከራ ለአንባቢዎቹ ስለ ክርስትና እምነት ብዙ ጠቃሚ ትምህርቶችን አስረግጧል። ኢየሱስ ክርስቶስ በእውነትም የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ አስረግጧል። የማንኛውም ሃይማኖት መመዘኛ ፈተና «ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ምን ትላለህ?» የሚለው ጥያቄ ነው። አንድ የሃይማኖት አስተማሪ ስለ ክርስቶስ አምላክነት ከካደ ሐሰተኛ ነው ማለት ነው (1ኛ ዮሐ. 2: 18-29፤ 4: 1-6)።

ይህ የመጀመሪያው መመዘኛ ጥያቄ ብቻ ሲሆን ከዚህ በተጨማሪም «የኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ ምንድን ነው? ለምን መጣ? ለምንስ አደረገ?» የሚለውንም መጠየቅ አለብን። መለወጡ ለእነዚህ ጥያቄዎች መልስ ይሰጠናል። ይኸውም ሙሴና ኤልያስ «በክብርም ታይተው በኢየሩሳሌም ሊፈጽም ስላለው ስለ መውጣቱ ይናገሩ ነበርና» (ሉቃስ 9: 31)። ስለዚህ አንዳንድ ዘመናዊ የሥነ-መለኮት ሰዎች እንድናምን እንደሚፈልጉት የሞቱን ምሳሌነት ብቻ አልነበረም፤ መውጣትና የተላከበትን ዓላማ ማሳካት ነበረበት። በመስቀል ላይ አንድ ነገር አከናውኗል፤ ይኸውም የጠፉ ኃጢአተኞችን መዋጀት ነው!

ከዚህም በላይ መለወጡ ለቅዱሳት መጻሕፍት እውነተኛነት ማረጋገጫም ነበር። ሙሴ ሕግን ወክሏል፤ ኤልያስ ነቢያትን ወክሏል፤ ሁለቱም ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ አመልክተዋል (ዕብ. 1: 1-3)። ኢየሱስ ሕግንና ነቢያትን ፈጽሞአል (ሉቃስ 24: 27)። እርሱ መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ቃል መሆኑን ተቀብሎአል፤ በዚህ ምክንያት እኛም በመጽሐፍ ቅዱስ እውነተኛነት እናምናለን። ስለዚህ የመጽሐፍ ቅዱስን እውነትና ሥልጣን ከጥያቄ ውስጥ እያስገቡ የሚከራከሩት ከሙሴ፣ ከኤልያስ ወይም ከጴጥሮስ ጋር ሳይሆን ከጌታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ነው።

ይህ ሁኔታ የእግዚአብሔርን መንግሥት እውነተኛነትንም አረጋግጧል። እኛ ሙሉ መጽሐፍ ቅዱስ ያለን ዕድለኞቹ ሰዎች ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ስለ መስቀሉና ስለ መንግሥቱ ያስተማራቸውን ተከታታይ ትምህርቶች ወደ ጓላ መለስ ብለን ለማጥናትና ለመረዳት እንችላለን። በዚያን ጊዜ ግን የነበሩት

እነዚያ አሥራ ሁለት ሰዎች በጣም ግራ ተጋብተው ነበር። በመከራውና በክብር፡ በቤተ ክርስቲያንና በመንግሥቱ መካከል ስላለው ግንኙነት አልተረዱም ነበር፤ (የጴጥሮስ የመጀመሪያ መልእክት ይህንን ርእስ ያብራራል)። በተለወጠበት ወቅት ኢየሱስ ለተከታዮቹ መከራው ወደ ክብር እንደሚመራ እንዲሁም የመስቀሉ የመጨረሻ ውጤት አክሊል እንደሆነ ግልጽ አድርጓል።

እያንዳንዳቸው ወደፊት መከራ መቀበላቸው የማይቀር ነውና ስለዚህ ጴጥሮስ፡ ያዕቆብና ዮሐንስ ከመለወጡ ሊማሩት የሚገባቸው አንድ በጣም ተግባራዊ ትምህርት ነበር። ያዕቆብ ከሐዋርያት መካከል ለመሞት የመጀመሪያው ነበር (ዮሐዋ. 12፡1-2)። ዮሐንስ ረዥም ሕይወት ኖረ፤ ነገር ግን ይህ ወደ ግዙፍ ወደ መከራ መራው (ራእይ 1፡9)። ጴጥሮስ በሚያገለግልበት ወቅት የተለያየ መከራ ተቀበለ፤ ከዚያ በኋላ ልክ ጌታ እንደተነበየው ሕይወቱን በመሥዋዕትነት አሳልፎ ሰጠ። ኢየሱስ በተለወጠበት ተራራ ላይ ጴጥሮስ፡ ያዕቆብና ዮሐንስ መከራና ክብር አብረው እንደሚሄዱ ተማሩ፤ ለጌታ ሲሉ መከራን ለሚቀበሉ ሁሉ የእግዚአብሔር አብ ልዩ ፍቅርና አበረታችነቱ እንደሚያድርግባቸው ተረዱ። ለእኛም ዛሬ የሚያስፈልገን ይህን ዓይነት ትምህርት ነው።

ምንም እንኳ ጴጥሮስ በመካከላችን በአካል ተገኝቶ ገጠመኙን ሊያካፍለን ባይችልም፡ በእግዚአብሔር ቃል አማካይነት በቋሚነት አብሮን እንዲኖር የዚያን ገጠመኝ ዘገባ በጽሑፉ አካፍሎናል። እነዚህን ገጠመኞች ለማባዛት መሞከር አያስፈልገንም፤ እንዲያውም ሰይጣን ወደ ተሳሳተ አቅጣጫ ሊመሩን የሚችሉ የማስመሰል ገጠመኞች በቀላሉ ሊፈጥርና ሊያወናብደን ስለሚችል እንደነዚህ ካሉ አደገኛ ገጠመኞች መራቅ ይገባናል።

በዚህ ደብዳቤ መጀመሪያ ላይ «የክብር እምነት» የሚለውን ግሩም ዜና አስታውሱ። ይህ እምነታችን ከሐዋርያት ጋር «የእኩልነት ደረጃ» ይሰጠናል ማለት ነው! እነርሱ በአንደኛ ማዕረግ ተጉዘው እኛን በሁለተኛ ማዕረግ እንድንጓዝ አልተውንም! «ካገኘነው ጋር የተካከለ የክብር እምነት» የሚሉትን ቃላት ነው ጴጥሮስ የጻፈው። እኛ በመለወጥ ተራራ ላይ ከእርሱ ጋር አልነበርንም፤ ሆኖም ግን በጥምና ስናስበውና የእግዚአብሔር መንፈስ የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር እንዲገልጥልን ስንፈቅድለት፡ አሁንም ቢሆን የዚያ ገጠመኝ ተካፋይ ልንሆን እንችላለን።

ከእነዚህ ንጽጽሮች ሁለት ጠቃሚ እውነቶችን ተምረናል፤ ይኸውም፡- ሰዎች ይዋታሉ ቃሉ ግን ሕያው ነው የሚለውንና እንዲሁም ገጠመኞች ይጠፋሉ ቃሉ ግን ይጸናል የሚለውን ነው። ቀጥለን እንደምንመለከተው ጴጥሮስ ሦስተኛ ንጽጽራዊ ገለጻ አቅርቦአል።

ዓለም ይጨልማል፤ ቃሉ ግን ያበራል
(2ኛ ጲጥ. 1:19-21)

በአንዳንድ አቅጣጫዎች ስንመለከት የዓለም ሁኔታ እየተሻሻለ ነው ለማለት እንችላለን። በሕክምና፣ በትራንስፖርትና በመገናኛ በኩል ስለታዩት ዕድገቶች እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። ሐዋርያት በሕይወት ዘመናቸው ሁሉ ከሰበኩላቸው ለሚበልጡ ሰዎች እኔ በአንድ የሬድዮ ፕሮግራም ልሰብክ እችላለሁ። ወደ ብዙ ውጪ አገሮች ሊሰራጩና ወደ ተለያዩ ቋንቋዎች ሊተረጎሙ የሚችሉ መጻሕፍት ልጽፍ እችላለሁ። በሳይንስ ግኝቶች በኩል ዓለም ትልቅ ዕድገት አሳይቷል፤ ነገር ግን የሰው ልጅ ልብ አሁንም ዓመፀኛ ነው። በሁኔታዎች መሻሻላችን ሕይወታችንን አላሻሻለውም። የሕክምና ሳይንስ ሰዎች ረዘም ላለ ጊዜ እንዲኖሩ ቢያስችልም፣ ዳሩ ግን የተሻለ ሕይወት ለመምራታቸው ዋስትና አይሰጥም። ዘመናዊ የመገናኛ ዘዴዎችም ከእውነት ይልቅ ሐሰትን በከፍተኛ ፍጥነት ለማሰራጨት ሲያስችሉ፣ ጄት አውሮፕላኖች ደግሞ በፍጥነት ወደ ፈለግነው ቦታ እንድንደርስ አስችለውናል፤ ችግሩ ግን የምንሄድባቸው የተሻሉ ቦታዎች አለመኖራቸው ነው!

ዓለማችን በመንፈሳዊ ጨለማ ውስጥ በመዋጧ ልንደነቅ አይገባም። በተራራው ሰብከት ውስጥ ጌታችን በሐሰተኛ ትምህርቶቻቸው ቤተ ክርስቲያንን የሚወርሩ መናፍቃን እንደሚነሡ አስጠንቅቋል (ማቴ. 7:13-29)። እንደዚሁም ጳውሎስ ለኤፌሶን ሽማግሌዎች ተመሳሳይ ማስጠንቀቂያ ሰጥቷል (የሐዋ. 20:28-35)። በሌሎችም መልእክቶቹ ተጨማሪ ማስጠንቀቂያዎችን መስጠቱን እንመለከታለን (ሮሜ 16:17-20፤ 2ኛ ቆሮ. 11:1-15፤ ገላ. 1:1-9፤ ፊልጵ. 3:17-21፤ ቆላ. 2:4፤ 8፤ 1ኛ ጢሞ. 4፤ 2 ጢሞ. 3-4)። ታላቁ «የፍቅር ሐዋርያ» ዮሐንስ እንኳን ቤተ ክርስቲያንን ለማጥፋት ስለሚሾፀረ-ክርስቲያን አስተማሪዎች አስጠንቅቋል (1ኛ ዮሐ. 2:18-29፤ 4:1-6)።

በሌላ አነጋገር ሐዋርያት ዓለም በግብረ-ገባዊም ሆነ በመንፈሳዊ ነገሮች እየተሻሻለች ትሄዳለች የሚል ግምት አልነበራቸውም። ሁሉም ሐሰተኛ አስተማሪዎች በአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ ሰርገው እንደሚገቡ፣ ሐሰተኛ ትምህርቶችን እንደሚያስተዋውቁና ብዙ ሰዎችን ወደ ተሳሳተ መንገድ እንደሚመሩ ቤተ ክርስቲያንን አስጠንቅቀዋል። ዓለም ከጊዜ ጊዜ በተባባሰ ሁኔታ እየጨለመች ትሄዳለች፤ ይህም ቢሆን ግን የእግዚአብሔር ቃል እንደ ምንጊዜውም በበለጠ ብርሃን ያበራል።

ጴጥሮስ ስለዚህ ቃል ሦስት ማረጋገጫዎች ሰጥቷል።

እርግጠኛው ቃል ነው (1: 19)። ጴጥሮስ ኢየሱስ በተለወጠበት ተራራ ላይ ከሆነው ነገር ይልቅ መጽሐፍ ቅዱስ የበለጠ እርግጠኛ ነው የሚል አሳብ አልነበረውም። ያ የሕይወት ገጠመኝ እውንና እውነት የሆነውን ያህል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያለውም ዘገባ አስተማማኝ ነው። ቀደም ሲል እንዳየነው የጌታ መለወጡ በትንቢት ቃል ለተሰጠው የተስፋ ቃል ማረጋገጫ ነበር፤ አሁን ደግሞ ጴጥሮስ ካጋጠመው ነገር የተነሣ የዚህ የተስፋ ቃል እርግጥኝነትን በበለጠ ጨምሯል። ኢየሱስ በተለወጠ ጊዜ የመለወጥ ክንውኑ የትንቢት ተስፋ ቃላትን ተጨባጭነት እውን አድርጎታል። ሐሰተኛዎቹ ሐዋርያት የመምጣቱን የተስፋ ቃል ዋጋ ሊያሳጡት ቢሞክሩም (3: 3 ጀምሮ) መጽሐፍ ቅዱስ እርግጠኛ ሆኖ ይነግረናል። ከሁሉ በላይ የመንግሥቱ የተስፋ ቃል በሙሴ፣ በኤልያስ፣ በእግዚአብሔር ልጅና በአብ በተደጋጋሚ ተረጋግጧል! መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ቤተ ክርስቲያን እንድታነበው ዘገባውን ጽፏል!

«የእግዚአብሔር ምስክር የታመነ ነው» (መዝ. [19]: 7)። «ምስክርህ እጅግ የታመነ ነው» (መዝ. [93]: 5)። «ትእዛዙም ሁሉ የታመነ ነው» (መዝ. [111]: 7)። «ስለዚህ ወደ ትእዛዝህ ሁሉ አቀናሁ፤ የዓመፅንም መንገድ ሁሉ ጠላሁ» (መዝ. [119]: 128)።

2ኛ ጴጥሮስ 1: 16 ንና 19ን አያይዘን ስናነበው የቱን ያህል አስገራሚ ነው። «በብልሃት የተፈጠረውን ተረት ላንከተል . . . ከእርሱም ይልቅ እጅግ የጸና የትንቢት ቃል አለን።» ብዙ ጊዜ በምንገነዘበት ወቅት በአይሮፕላን ጣቢያዎች መጻሕፍታቸውን እንድንዛቸው የሚፈልጉ የሐሰት ትምህርት አስፋፊዎች ያጋጥሙኛል። እኔ ግን እውነተኛ የሆነው የእግዚአብሔር ቃል

ሰላላኝና የሰዎች ሃይማኖታዊ ተረቶች ስለማያስፈልጉኝ ሁልጊዜ አልገዛችሁም እላለሁ። «ገለባ ከሰንዴ ጋር ምን አለው? ይላል እግዚአብሔር» (ኤር. 23:28)።

አንድ ቀን ግን ከእነዚያ መጻሕፍት አንዱን በወንዶች ሽንት ቤት ውስጥ ሰላገኘሁት ላነበው ወሰንኩ። ካነበብኩት በኋላም በውስጡ የሰፈሩትን እንደነዚያ ያሉ የሞኝ ተረቶችን ማን ሊያምናቸው እንደሚችል ልገምተው ከምችለው በላይ ሆነብኝ። ለይስሙላ ያህል መጽሐፉ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተመሠረተ እንደሆነ ይናገራል። ጸሐፊው ግን ቅዱሳት መጻሕፍትን በጣም ከማጣመሙ የተነሣ የተጠቀሱት ጥቅሶች እሱ ራሱ ለማለት ከሚፈልገው ጋር እንዲስማሙ አድርጓቸዋል። በብልሃት የተፈጠሩ ተረቶች ነበሩ! እነዚያን ውሸቶች የሚያምን ማንም ሰው ቢኖር፤ በእነዚያ ሽፋኖች መካከል መንፈሳዊ ሞት መኖሩን መገንዘብ አለበት።

የሚያበራ ቃል ነው (1:19)። ጴጥሮስ ዓለምን «ጨለማ ስፍራ» ብሎ ሲገልጽ ለዚህም የተጠቀመበት ቃል ትርጉም «ጭፍንፍን ያለ» የሚል ነው። ይህም የሚሰጠን ሥዕል በጨለማ የተዋጠን የምድር ቤት ወይም መውጫ የሌለው ረግረግ ስፍራን ነው። የሰው ልጅ ታሪክ በተዋበው የገነት አትክልት ስፍራ ጀመረ፤ ዛሬ ግን ያ የአትክልት ስፍራ ጨፍጋጋና ረግረግ ሆኗል። የዚህን ዓለም ሥርዓት ስትመለከቱ የሚታያችሁ የልባችሁን መንፈሳዊ ሁኔታ የሚያሳይ ሥዕል ነው። ምንም እንኳን በእግዚአብሔር ፍጥረት ውስጥ አሁንም ውበትን ብናይም፤ ሆኖም ግን የሰው ዘር በእግዚአብሔር ፍጥረት ላይ በሚያደርሰው ጥፋት የተነሣ፤ በሚሠራው በማናቸውም ነገሮች ውስጥ ውበት አናይም። ጴጥሮስ ይህንን ዓለም እንደ ዔደን ገነት አልተመለከተውም፤ እኛም ከዚህ በተለየ ሁኔታ ማየት የለብንም።

እግዚአብሔር ብርሃን ነው፤ ቃሉም ብርሃን ነው። «ሕግህ ለእግራ መብራት፤ ለመንገዴ ብርሃን ነው» (መዝ. [119]:105)። ኢየሱስ ክርስቶስ አገልግሎቱን በመጀመሩ «በጨለማ የተቀመጠው ሕዝብ ታላቅ ብርሃን አየ» (ማቴ. 4:16)። የእርሱ ወደዚህ ዓለም መምጣት የአዲስ ቀን ንጋት ነበረ (ሉቃስ 1:78)። እኛ ክርስቲያኖች የዓለም ብርሃን ነን፤ (ማቴ. 5:14-16)፤ ሰዎች ደግሞ መንገዱን እንዲያዩና እንዲድኑ (ፊልጵ. 2:14-16) የሕይወትን ቃል የማቅረብ ዕድልና ኃላፊነት የተሰጠን ለእኛ ነው።

እንደ አማኞች ይህንን ቃል መጠበቅና እሱ በሚለው ነገር ሕይወታችንን ማስገዛት አለብን። ለማያምኑ ወደ ዘላለም ጨለማ እስከሚደርሱ ድረስ ነገሮች እየደበዘዙና እየጨለሙ ይሄዳሉ፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ግን የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስና የከበረውን አዲስ ቀን መንጋት ይናፍቃሉ። ሐሰተኛ አስተማሪዎች በክርስቶስ መመለስና በአዲስ ቀን መንጋት አሳብ ይዘብታሉ፤ ጴጥሮስ ግን የእግዚአብሔርን ቃል ሐቀኝነት አስረግጧል። «የጌታ ቀን እንደ ሌባ ሆኖ ይመጣል» (2ኛ ጴጥ. 3: 10)።

ከመንጋቱ በፊት ለጨለማው መወገድ አብሣሪ የሆነው «የንጋት ኮከብ» ደምቆ ያበራል። ለቤተ ክርስቲያን ኢየሱስ ክርስቶስ «የሚያበራ የንጋት ኮከብ» ነው (ራእይ 22: 16)። ቀኑ ምንም ያህል ቢጨልም የመምጣቱ ተስፋ ደምቆ ያበራል (ዘኁልቁ 24: 17ን ተመልከት)። ለሚያምኑ ፈውስን ለማያምኑት ግን ፍርድን የሚያመጣ «የጽድቅ ፀሐይ» ነው (ሚልክያስ 4: 1-2)። ስለዚህ እኛስ የቱን ያህል የእግዚአብሔርን እርግጠኛና የሚያበራ ቃል አመስጋኞች ልንሆንና በዚህ በጨለማ ጊዜያት በተስፋ ልንጠብቀው ይገባን ይሆን?

በመንፈስ የተሰጠ ቃል ነው (1: 20-21)። ይህ የእግዚአብሔርን ቃል መለኮታዊነት ከሚያስረግጡት ሁለቱ የቅዱሳት መጻሕፍት አንደኛው ነው። ሌላው 2ኛ ጢሞቴዎስ 3: 14-17 ላይ የሚገኘው ነው። ጴጥሮስ ቅዱሳት መጻሕፍት «በመንፈስ ቅዱስ ተነድተው» የእግዚአብሔር ሰዎች የጻፉት እንጂ ሰዎች በራሳቸው አሳብና ቃላት ተጠቅመው የጻፉት እንዳልሆነ አስረግጧል። ተነድተው ተብሎ የተተረጎመው ቃል «አብሮ መወሰድ - መርከብ በንፋስ እንደሚወሰድ» ማለት ነው። ቅዱሳት መጻሕፍት «በእግዚአብሔር እፍ የተባለባቸው» ናቸው፤ የሰው ፈጠራዎች አይደሉም።

አሁንም ቢሆን ጴጥሮስ ሐሰተኛ ሐዋርያትን እንደገና እየተቃወመ ነበር። እነርሱም «የተፈጠረ ነገር» አስተምረዋል (2ኛ ጴጥ. 2: 3)፤ ቅዱሳት መጻሕፍትን ሌላ ትርጉም እንዲሰጡ አጣምመዋቸዋል (3: 16)። የክርስቶስን መምጣት የተስፋ ቃል አላመኑበትምና (3: 3-4) ስለዚህ የትንቢት ቃሎችንም ጭምር ከደዋል።

ቃሉን የሰጠው መንፈስ እስከሆነ፤ ቃሉን ማስተማርና በትክክል መተርጎም የሚችለው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው (1ኛ ቆሮ. 2: 14-15)

ተመለከቱ)። በእርግጥ እያንዳንዱ ሐሰተኛ አስተማሪ «በመንፈስ እንደተመራ» ይናገራል፤ ነገር ግን ያ በአግባቡ የማይጠቀምበት የእግዚአብሔር ቃል ራሱ ቶሎ ያጋልጠዋል። መጽሐፍ ቅዱስ በሰው ፈቃድ እስካልመጣ ድረስ ሰው በራሱ ፈቃድ ሊረዳው አይችልም። ከአይሁድ መምህራን አንዱና መሪ የነበረው ኒቆዲሞስ እንኳ በጣም አስፈላጊ የሆነውን የእግዚአብሔርን ቃል ትምህርት አላወቀም ነበር (ዮሐ. 3፡10-12)።

በ2ኛ ጴጥ. 1፡20 ላይ ጴጥሮስ መጽሐፍ ቅዱስን በግል ማጥናትን እየከለከለ አልነበረም። አንዳንድ የሃይማኖት ቡድኖች መጻሕፍትን መተርጎም የሚችሉት «መንፈሳዊ መሪዎች» ብቻ እንደሆኑ ከማስተማራቸውም ሌላ ይህንን ጥቅስ እንደ መከላከያቸው ተጠቅመውበታል፤ ነገር ግን ጴጥሮስ በመሠረቱ የጻፈው ስለ መጻሕፍት ምንጭ እንጂ ስለ ቅዱሳት መጻሕፍት አተረጓጎም አልነበረም። ቅዱሳት መጻሕፍት የተሰጡት በእግዚአብሔር መንፈስ በተነዱ ቅዱሳን ሰዎች ነው። ስለዚህ በመንፈስ እስከ ተሰጠ ድረስ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው ሊያስተምረው የሚገባው።

ለገዛ ራሱ ተብሎ የተተረጎመው ቃል «የግሉ» ወይም «የራሱ» ማለት ነው። ይህም የሚያስተላልፈው አሳብ ሁሉም ቅዱሳት መጻሕፍት በመንፈስ ቅዱስ የተጻፉ እስከሆነ ድረስ «በወጥነት» ሊጠኑ እንጂ አንዱ መጽሐፍ ከሌሎች ተለይቶ መታየት የለበትም የሚል ነው። ጥቅሶችን ከትክክለኛው ዐውደ ምንባባቸው እስከለየናቸው ለማንኛውም ነገር በማስረገጫነት በመጥቀስ ለመጠቀም ይቻላል። ይህን ደግሞ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ያለሐፍረት የሚጠቀሙበት መንገድ ነው። ጴጥሮስ የሐዋርያት ምስክርነት የትንቢቱን ቃል ምስክርነት ማረጋገጡን እንደገለጸው ሁሉ፡ ምንም ቅራኔ የሌለበት አንድ ብቸኛ መልእክት መጽሐፍ ቅዱስ ብቻ ነው። ስለዚህ እነዚህ አስተማሪዎች የኑፋቄ ትምህርቶቻቸውን «ለማስረገጥ» የሚችሉበት ብቸኛ መንገድ የእግዚአብሔርን ቃል አሳስቶ በመጠቀም ይሆናል። የተለያዩ ክፍሎችን ከዐውደ ምንባባቸው ውጪ ለይቶ በመጥቀስ እንደ ትክክለኛ እንዳልሆኑ ማስረጃዎች ሲጠቀሙባቸው ይታያል።

የእግዚአብሔር ቃል የተጻፈው ለተራ ሰዎች እንጂ ለሥነ-መለኮት ሊቃውንት አይደለም። ጸሐፊዎቹ በዚያ መልኩ እንዲጻፍ ባደረገው መንፈስ ቅዱስ ተመርተው ተራ ሰዎች ሊገባቸው፣ ሊረዱትና እንዲሁም ተግባራዊ

ሊያደርጉት ይችላሉ ብለው በገመቱት መንገድ አዘጋጅተውታል። ቅን የሆነ አማኝ ግለሰብ ሲያነበውና የእግዚአብሔርን ቃል በጥምና ሲያስበው ስለ እግዚአብሔር ሊማር ይችላል፤ እውነትን እንዲያሳዩት «የተመራመሩ ሰዎች» አያስፈልጉትም። እንዲህም ስለተባለ ቅዱሳት መጻሕፍትን የማብራራትና የማዛመድ ስጦታ ያላቸውን ልዩ ሰዎች ማለትም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉ አስተማሪዎችን አገልግሎት መቃወም አይደለም (ኤፌ. 4: 11)። እንደዚሁ ሁሉ እነዚህን ትምህርቶች በበለጠ ግልጽ ለማድረግና ለማስረዳት ቤተ ክርስቲያን ለብዙ ዓመታት ባደረገችው ጥረት የተገኘውን «የተከማቸ ጥበብ» ለመቃወም አይደለም። አስተማሪዎችና የእምነት መግለጫዎች የራሳቸው የሆነ ክልል አላቸው፤ በመሆኑም ከአማኝ ግለሰብ ጎሊና ውስጥ የቃሉን ሥልጣን ያለአግባብ መንጠቅ የለባቸውም።

ሌሊቱ እስከሚነጋ ድረስ የጌታችን የመምጣቱ ፍቅር በልባችን ውስጥ እንደሚያበራ ኮከብ አድርገን ልንጠነቀቅለት ይገባል (2ኛ ጴጥ. 1: 19)። መገለጡን የማንወድ ከሆነ የቀኑን መድረስ በጉጉት አንጠባበቀውም። ያንን መጠባበቅ ብሩህ አድርጎ የሚያቆየው ደግሞ ቃሉ ነው።

ሰዎች ይሞታሉ፤ ቃሉ ግን ሕያው ነው። ገጠመኞች ይጠፋሉ፤ ቃሉ ግን ይጸናል። ዓለም እየጨለመ ይሄዳል፤ የትንቢቱ መብራት ግን እየደመቀ ይበራል። ሕይወቱን በእግዚአብሔር ቃል ያ የሚገነባና የአዳኙን መመለስ የሚጠበቅ አማኝ በሐሰተኛ አስተማሪዎች ተገፋፍቶ መንገዱን ለቆ የመመራት ዕድል አይገኝመውም። በመንፈስ ቅዱስ አስተማሪነት የተማረና በእርግጠኛው የእግዚአብሔር ቃል ላይ ጸንቶ የተመሠረተ ይሆናል።

የጴጥሮስ መልእክት «ንቃ - እና አስታውስ!» ነው። የምትተኛ ቤተ ክርስቲያን የሰይጣን መፈንጨያ ናት። ሰዎች ተኝተው ሳሉ ነው ጠላት መጥቶ እንክርዳዱን የዘራው (ማቴ. 13: 24 ጀመሮ)። እንደዚሁም ጴጥሮስ ኢየሱስ በተለወጠበት ተራራ ላይ አንቀላፍቶ በነበረበት ጊዜ ብዙ ነገር ሊያመልጠው ይችል ነበር።

«ንቃ!» ነው የሐዋርያው መልእክት። ስለዚህ «ንቃና አስታውስ!»

ከአስመሳዮች ተጠንቀቅ

2ኛ ጴጥሮስ 2:1-9

ዛሬ በዓለም ላይ እጅግ በጣም ስኬታማ ከሆኑት ገንዘብ የማግኘያ መንገዶች አንዱ «የውሸት ኪነ-ጥበብ» ነው። አንድ ወጥ ሥራዎችን በማስመሰል የተሠሩ «የማስመሰል ሥዕሎችን» መሸጥ ነው። አንዳንድ ምርጥ የሥዕል ማሳያ አዳራሾችና የግል ስብስቦች እንኳን ታላላቅ የፈጠራ ሥራዎች በሆኑ ሥዕሎች ግልባጭ ቅጂዎች ተወርረዋል። እንዲሁም አሳታሚዎች በፍጹም «እውነተኛ» ያልሆኑትን ጽሑፎችን በመግዛትና በማሳተም በማጭበርበር ተግባር ላይ ይካፈላሉ።

የማስመሰል አሠራሮች አዲስ ግኝቶች አይደሉም። «ታላቁ አስመሳይ» ሰይጣን (2ኛ ቆሮ. 11:13-15) ሔዋንን በገነት ካሳሳታት ጊዜ ጀምሮ አሁንም በርትቶ በመሥራት ላይ ይገኛል (ዘፍ. 3:1-7፤ 2ኛ ቆሮ. 11:1-4)። እርሱም የራሱ የሆኑ ሐሰተኛ ክርስቲያኖች (ማቴ. 13:38፤ ዮሐ. 8:44)፤ ሐሰተኛ ወንጌል (ገላ. 1:6-9) እና እንዲሁም ሐሰተኛ ጽድቅ አለው (ሮሜ 9:30-10:4)። ብሎም አንድ ቀን ሐሰተኛውን ክርስቶስ ለዓለም ያቀርባል (2ኛ ተሰ. 2)።

የእስራኤል ሕዝብ በሐሰተኞች ነቢያት ሁልጊዜ ወደ ተሳሳተ መንገድ ይመራ ነበር። ኤልያስ ከበአል ነቢያት ጋር ቢታገልም እነርሱ ግን የጣዖት አምልኮ ያራምዱ ነበረ፤ ይሁን እንጂ የባለ ጥፋት ያደረሱት ለያሕዌ አምላክ የቆሙ በማስመሰል ያውጁ የነበሩት የአይሁድ ሐሰተኛ ነቢያት ነበሩ። ኤርምያስና ሕዝቅኤል ይህንን የሚመሳሰለውን የአስመሳዮች አገልግሎት ቢያጋልጡም ሕዝቡ ግን የውሸት ነቢያትን በዚያው መጠን ተከተላቸው። ለምን? ምክንያቱ የሐሰተኛ ነቢያት ሃይማኖት ለተከታዮቹ ቀላል፣ አመቺና ዝነኛ ስለነበረ ነው። ሐሰተኛ ነቢያት የውሸት ሰላም የመስበካቸው ጉዳይ የተረጋገጠ ቢሆንም ሕዝቡን ግን አላስጨነቃቸውም ነበር (ኤር. 6:14) ምክንያቱም ለመስማት የሚፈልጉት መልእክት ይህን የመሰለውን በመሆኑ ነው!

ሐዋርያትና ነቢያት የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ከጣሉ በኋላ ከመድረኩ ተገልለዋል (ኤፌ. 2:20)። ለዚህም ነው ጴጥሮስ ከሐሰተኛ ነቢያት ይልቅ

ስለ ሐሰተኛ አስተማሪዎች የጻፈው፤ ምክንያቱም አሁንም ቢሆን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ስላሉ ነው። የቤተ ክርስቲያን አባላት «ነቢይ»ን ላይሰሙ ይችላሉ፤ ደቃሉን አስተማሪ ግን ይሰማሉ። ሰይጣን ሁልጊዜ ውጤት የሚያስገኝለትን አቀራረብ ስለሚያውቅ በሚያዋጣው ዘዴ ይጠቀማል።

ስለዚህ ጴጥሮስ እንድንነቃ ሊያስጠነቅቀን በመፈለጉ፥ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለሚገኙ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ሦስት መለያ ገጽታዎች አቅርቧል። ሐሰተኛ አስተማሪዎች የተገለጹበት ሁኔታ (2ኛ ጴጥ. 2፡1-3)

ይህ የሚያዝናና ገለጻ አልነበረም! ጴጥሮስ እነኚህን ሰዎች የገለጸበት ቋንቋ ከበድ ያለ ነበር። የይሁዳን መልእክት ስታነቡም በተመሳሳይ ቋንቋ መጠቀሙንና በይበልጥም እውነቱን የሚያፍረጠር መሆኑን ትረዳላችሁ። ጴጥሮስ እውነተኛው የእግዚአብሔር ቃልና የኑፋቄ ሐሰተኛ ትምህርቶች በመቻቻል በአንድነት ሊኖሩ እንደማይችሉ ተገንዝቦአል። ለቀዶ ጥገና ሐኪሙ በበሽተኛው ውስጥ ያለውን የካንሰር እባጭ ቆርጦ ከመጣል በስተቀር ምንም ዓይነት አማራጭ እንደማይኖረው ሁሉ፥ ጴጥሮስም ሐሰተኛ ትምህርቶችን አስመልክቶ ምንም ዓይነት ድርድር ማካሄድ እንደማይቻል ገልጿል።

አታላይነት (2፡1)፡- ይህ ርእስ በምዕራፉ ሁሉ ውስጥ ደግሞ ደጋግሞ ይታያል። የእነዚህ አስተማሪዎች መልእክት ውሸት ነው፤ ጴጥሮስ የሚያስተምሩትን ነገር «የሚያጠፋ ኑፋቄ» ብሎ ጠርቶታል። በመሠረቱ ኑፋቄ የሚለው ቃል «ማማረጥ» ማለት ነበር፤ ነገር ግን ከጊዜ በኋላ «የተለየ ክፍል ወይም ቡድን» ተባለ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የቡድን መንፈስ ማራመድ አንዱ የሥጋ ሥራ ነው (ገላ. 5፡20)። ምንጊዜም አንድ የቤተ ክርስቲያን አባል ለሌላ አባል «ከኔ ወገን ነህ ወይስ ከመጋቢው ወገን?» ቢለው የቡድን መንፈስ እያራመደና ክፍፍልን እየፈጠረ ነው ማለት ነው። ሐሰተኛ አስተማሪ በራሱ ትምህርቶችና በእውነተኛ የክርስትና እምነት ትምህርቶች መካከል እንድትመርጡ ያስገድዳችኋል።

መልእክታቸው ብቻ ሳይሆን የሚጠቀሙባቸው ዘዴዎቻቸውም ጭምር ሐሰተኛ ናቸው። የሚያምኑትን በግልጽ ከመናገር ይልቅ ወደ ቤተ ክርስቲያን

ውስጥ የሐሰት ካባ በመደረብ እውነተኛና ታማኝ ክርስቲያን መስለው ለመታየት ይሞክራሉ። የዚህም ቀጥተኛው አባባል ኑሩቄን «በድብቅ አብረው ያስገባሉ» የሚለው ነው። እውነትን ለመካድ በፊት ለፊት አይደፍሩም። ሐሰተኛ ትምህርቶቻቸውን ከእውነት ጋር ጎን ለጎን ያስቀምጡና የእምነትን ዋና ዋና እውነቶች የሚያምኑ ያስመስላሉ። ሆኖም ብዙ ሳይቆይ እውነተኛውን ትምህርት ያስወግዱና ሐሰተኛ ትምህርታቸውን በበታው ይተካሉ።

በ2ኛ ጴጥ. 2:3 ጴጥሮስ ሐሰተኛ አስተማሪዎች የራሳቸውን ፈጠራ እንደሚጠቀሙ አመልክቶአል። የግሪኩ ቃል «ፕላስቶስ» ነው የሚለው። ከዚህ የእንግሊዝኛውን «ፕላስቲክ» የሚለውን ቃል እናገኛለን። ፕላስቲክ ቃላት እንዲሉ! የፕላስቲክን ቅርጽ እንዳሻ ለመቀያየር እንደሚቻል እነርሱም በፕላስቲክ ቃላት ይጠቀማሉ! ሐሰተኛ አስተማሪዎች እኛ በምንጠቀምባቸው ቃላት ይጠቀሙ እንጂ ለትርጉማቸው ግን ከእኛ ጋር ተመሳሳይ በሆነ መዝገበ ቃላት አይጠቀሙም። ስለ «ደጎንነት»፣ ስለ «እስትንፋስ እግዚአብሔር» እና ስለ ክርስትና እምነት ታላላቅ ቃላት ይናገራሉ፤ ነገር ግን ለቃላቱ የሚሰጧቸው ትርጉም እኛ ከምንሰጣቸው በፍጹም የተለዩ ናቸው። ያልበሰሱና ያልተማሩ አማኞች ግን እነዚህን ሰባዚዎች ይሰሙና ወይም መጻሕፍታቸውን ያነቡና እነዚህ ሰዎች በእምነት ትክክለኛ እንደሆኑ ያስባሉ፤ ነገር ግን አይደሉም።

ሰይጣን አታላይ ነው፤ አገልጋዮቹም አታላዮች ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስን ለእውነተኛ ትምህርት ሳይሆን ለማታለል ይጠቀሙበታል። ሰይጣን ሔዋንን ሲያታልል በተጠቀመበት ዘዴ ይጠቀማሉ (ዘፍ. 3:1-6)። ሰይጣን በመጀመሪያ «በውኑ እግዚአብሔር አዝዟልን?» በማለት የእግዚአብሔርን ቃል አስታክኮ ጥያቄ አቀረበ። ከዚያም ቀጥሎ «ሞትን አትሞቱም» በማለት የእግዚአብሔርን ቃል ካደ። በመጨረሻም «እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ» በማለት የእግዚአብሔርን ቃል በራሱ ሐሰተኛ ቃል ተክቶ ተናገረ።

የእነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች ትምህርት እንደ አጽሎስ ሁሉ ካለማወቅ ወይም ከየዋህነት የመነጨ አልነበረም (የሐዋ. 18:24-28)። እውነትን ያውቃሉ ግን ሆን ብለው ትተውታል። በአንድ የአገልጋዮች ስብሰባ ላይ አንድ ከእውነተኛው ትምህርት የተለየ አስተሳሰብ የነበረው አንድ አስመሳይ

መጋቢ በ«ጳውሎስ የመጽደቅ አመለካከቶች» ላይ ጽሑፍ አንዲያዘጋጅ እንደተጠየቀ አንብቤ ነበር። እርሱም ያሰማው ትምህርት የወንጌልን እውነትና በእምነት ስለሚገኘው ጽድቅ የሚናገርና ፍጹም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ነበር።

ከዚያ ከመጋቢ አንደበት ይህን በመስማቱ ግራ የተጋባው አንድ ወዳጄ «በዚህ እንደምታምን አላውቅም ነበር» ሲል ከስብሰባው በኋላ ጥያቄ አቀረበለት።

መጋቢውም «አላምንበትም» ሲል መለሰ፤ በመቀጠልም «ስለ መጽደቅ ያሉኝን የግል አመለካከቶች እንድንግራቸው እኔን አልጠየቁኝም። እነርሱ የጠየቁኝ በተለይ የጳውሎስን አመለካከት እንዳሰማቸው ነው» ብሎ መለሰ።

ከሕደት (2:1)፡- ሐሰተኛ አስተማሪዎች ከሚያምኑበት ይልቅ በሚክዱት ነገር የተነሣ ይበለጥ የታወቁ ናቸው። የመጽሐፍ ቅዱስን በመንፈስ ተመርቶ መጻፍ፤ የሰውን ኃጢአተኝነት፤ የኢየሱስ ክርስቶስን መስዋዕትነትና የመስቀል ላይ ሞትን፤ በእምነት ብቻ መዳንን፤ እንዲሁም የዘላለም ፍርድን እውነታ እንኳ ይክዳሉ። በተለይም የኢየሱስን አምላክነት ካስወገዱ የክርስትናን እምነትና እውነት ሙሉ በሙሉ ሊያጠፉ እንደሚችሉ ያውቃሉ። ስለዚህም የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት ይክዳሉ። ክርስትና ክርስቶስ ነው፤ እሱ ደግሞ ነኝ የሚለውን ካልሆነ፤ የክርስትና እምነት ሊኖር አይችልም።

እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ያልዳኑ ስለ መሆናቸው ግልጽ መሆን አለበት። እነርሱም የተነጻጸሩት ከውሾችና ከአሳማዎች ጋር እንጂ ከበጎች ጋር አይደለም (2:22)። ይሁዳ እነዚህን ሰዎች በሚገባ ከመግለጹም በቁጥር 19 ላይ ደግሞ «መንፈስም የሌላቸው» ብሎ በመሰየም ይጠራቸዋል። አንድ ሰው በውስጡ የእግዚአብሔር መንፈስ ከሌለው የእግዚአብሔር ልጅ አይደለም (ሮሜ 8:9)። የዳነ መስሎ ሊታይ፤ እንዲሁም የአንድ ቤተ ክርስቲያን አባል ወይም ሹም እንኳን ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ጌታን ቀስ በቀስ መካዱ የማይቀር ነው።

እነዚህ ሰዎች በጌታ «የተዋጁት» በምን ዓይነት ሁኔታ ነበር? ኢየሱስ ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን መሞቱ እውነት ሆኖ ሳለ (ኤፌ. 5:25)፤ ለዓለም ሁሉ ኃጢአት መሞቱም እውነት ነው (1ኛ ዮሐ. 2:2)። በውስጡ ያለውን ዕንቁ እንዲያገኝ እርሻውን በሙሉ (ዓለምን) የገዛው ነጋዴ እርሱ ነው (ማቴ.

13:44)። ይህንን እውነት ተግባራዊ ወደማድረጉ ስንመጣ ግን ደኅንነት ለሚያምኑ ብቻ ነው የተወሰነው፤ ነገር ግን ወደ ብቃት ደረጃ ስንመጣ ሞቱ ለዓለም ሁሉ የሚበቃ ነው። የሚቃወሙትና የሚከዱትን እንኳ ዋጅቶአቸዋል! ይህም ፍዳቸውን የበለጠ ያበዛዋል።

መልካምና እግዚአብሔርን የሚመስሉ ክርስቲያኖች እንኳ በአንዳንድ አነስተኛ የሃይማኖት ትምህርት ነጥቦች ላይ ላይስማሙ ይችላሉ፤ ነገር ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና ሥራ ላይ ግን ሁሉም አንድ ያልተለየ አቋም አላቸው። ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅና እግዚአብሔር ወልድ ነው። እሱ ብቸኛ አዳኝ ነው። ይህንን መካድ የገዛ ነፍሳችሁን ለፍርድ ማዘጋጀት ነው።

መዳራት (2:2)፡ በተንኮል ወይም በብልግና መጠመድ ማለት ልቅ ሥነ-ምግባር ማለት ነው። ይሁዳ ሐስተኛ አስተማሪዎችን «የአምላካችንን ጸጋ በሴሰኝነት ይለውጣሉ» ብሎ ይከላቸዋል (ቁ. 4)። እኛም እነኝህ ሰዎች የክርስትናን እምነት እውነቶች ለምን እንደሚከዱ የምንረዳው በዚህ አጋጣሚ ነው። ይኸውም የገዛ ራሳቸውን ምኞት ለማርካት ስለሚፈልጉና ይህንን ደግሞ በሃይማኖት ስም ለማድረግ ስለሚሹ ነው። በኤርምያስ ዘመን የነበሩት ሐስተኛ ነቢያት በተመሳሳይ ኃጢአት የተያዙ ነበሩ (ኤር. 23: 14፥ 32)።

የድርጊታቸውን ክፉ ምሳሌነት ብዙዎች መከተላቸው ሰዎች ከእውነት ይልቅ ውሸትን፥ ከመንፈሳዊው ይልቅ ሥጋዊውን መከተል እንደሚሻላቸው የሚያስረዳ ማረጋገጫ ነው። እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች በአገልግሎታቸው በጣም የተሳካላቸው ናቸው! ስለ ተልእኳቸው መሳካት በየጊዜው የሚያቀርቡት መግለጫ የተጋነነ ነው፤ እነሱን ለመስማት ደግሞ ብዙ ሕዝብ ይሰበሰባል! የሰውን ብዛት የሚያሳይ ሰንጠረዥ ግን የእውነተኝነት ማረጋገጫ አይደለም። ወደ ጥፋት የሚወስደው ሰፊው መንገድ በሰዎች የተጨናነቀ ነው (ማቴ. 7: 13-14)። ብዙዎች የክርቶስ እውነተኛ ባሪያዎች እንደሆኑ ቢናገሩም፥ በመጨረሻው ቀን ግን አላውቃችሁም ይባላሉ (ማቴ. 7: 21-23)።

በተከታዮቻቸውስ ምን ይደርሳል? በአንድ በኩል በክርስቶስ ስም ላይ ነቀፋን ያመጣሉ። በእነርሱ እርኩስ አኗኗር የተነሣ የክርስትና እምነት ክፉ ስም ይሰጠዋል። «እግዚአብሔርን እንደሚያውቁ በግልጽ ይናገራሉ፥ ዳሩ ግን የሚያስጸይፉና የማይታዘዙ ለበጎ ሥራ ሁሉ የማይበቁ ስለ ሆኑ፥

በሥራቸው ይከዱታል» (ቲቶ 1: 16)። «በእናንተ ሰበብ የእግዚአብሔር ስም በአሕዛብ መካከል ይሰደባልና» (ሮሜ 2: 24)። እዚያ የቤተ ክርስቲያን አባላት ቢሆኑም እንኳን በክርስትና ሕይወት አረማመዳቸው መልካም ስም ስለሌላቸው ለክርስቶስ ወንጌል ዕንቅፋቶች ናቸው።

ስግብግብነት (2: 3)፡- የሐሰት አስተማሪዎች ፍላጎት በአንድ ነገር ላይ ብቻ ያተኮረ ነው። ገንዘብን ማግኘት! የማያውቁትን ሰዎች ይበዘብዛሉ፡ «እንደ ንግድ ዕቃ ያተርፉባቸዋል» ይላል። እንዲሁም የውስጥ ስግብግብነታቸውን ለመሸፈኛ ሃይማኖትን እንደ ካባ ይደርባሉ (1ኛ ተሰ. 2: 5)። ጌታችን ግን ድህ ሰው ነበር፤ ሐዋርያትም እንዲሁ፤ ሆኖም ሌሎችን ለማገልገል ራሳቸውን ሰጥተው ነበር። እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች በብልሃት ሌሎች እንዲያገለግሏቸው የሚያደርጉ ባለጠጋ ሰዎች ናቸው! ሚክያስ በዘመኑ የነበሩትን የሐሰት ነቢያት በጥሩ ሁኔታ ገልጿቸዋል። «አለቆችዋ በጉቦ ይፈርዳሉ፤ ካህናቶችዋም በዋጋ ያስተምራሉ፤ ነቢያቶችዋም በገንዘብ ያምዋርታሉ» (ሚክ. 3: 11)። በእርግጥ ለሠራተኛ ደመወዝ ይገባዋል (ሉቃስ 10: 7)፤ ነገር ግን ለማገልገል የሚያስነሣው ምክንያት ከገንዘብ ፍላጎት የበለጠ መሆን አለበት። ብዙውን ጊዜ ክፉ ሥራ፤ ገንዘብን መውደድና ትዕቢት የብዙ ሰዎች ጥፋት እንደሆነ ይነገራል። እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች በሦስቱም በደለኞች ነበሩ!

ተከታዮቻቸውን ለማስገረምና በእነርሱም ላይ ተጽዕኖ ለማሳደር በአስመሳይና እንደ ፕላስቲክ በሚጠማዘዙ ታላላቅ ቃላት ይጠቀማሉ (2ኛ ጴጥ. 2: 18)። ኃጢአተኞችን ለማታለል ለመስማት በሚፈልጓቸውና እኔነታቸውን በሚገነቡ ቃላቶች ይነግሯቸዋል (በ1ኛ ተሰ. 2: 5 ያለውን ንጽጽር ተመልከት)። የመጽሐፍ ቅዱስን እውነት የሚጥሉትንና ወደ ተረቶች ፈቅ የሚሉትን ሰዎች ጆሮ በሚማርክ ወሬ ጆሮአቸውን ያኩላቸዋል (2ኛ ጢሞ. 4: 1-4)። ሃይማኖት በራሱ ደካማ ሰዎችን ለመበዘበዝ በጣም ውጤታማ መሣሪያ ሊሆን ይችላል፤ በመሆኑም እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች ሃይማኖትን ማግኘት ለሚፈልጉት ነገር እንደመጠቀሚያ ይገለገሉበታል። ስለዚህ ይህን የመሳሰሉት ሰዎች አገልጋዮች አይደሉም፤ ነጋዴዎች ናቸው እንጂ።

እውነተኛ የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ ምንም የሚሰውረው ነገር የለውም። ሕይወቱም ሆነ አገልግሎቱ እንደተገለጠ መጽሐፍ ነው። እውነትን

በፍቅር ይሰብካል፤ እንዲሁም የገዛ ራሱን የራስ ወዳድነት አሳቦች ለማራመድ መጻሕፍትን አያጣምምም። ባለጠጋውን አያባብልም፤ ወይም ገንዘብ ለማፍራት ብቻ አያገለግልም። ጳውሎስ እውነተኛውን አገልጋይ በ2ኛ ቆሮንቶስ 4:2 ላይ ገልጾታል፡- «ነገር ግን የሚያሳፍረውን ሰውር ነገር ጥለናልና በተንኮል አንመላለስም የእግዚአብሔርንም ቃል በውሸት አንቀላቅልም፤ እውነትን ለመግለጥ ግን በእግዚአብሔር ፊት ለሰው ሕሊና ሁሉ ራሳችንን እናመሰግናለን።» ይህንን አገላለጽ ጴጥሮስ ከጻፈውና ይሁዳ ከጻፈው ጋር አመሳክሩና ልዩነቱን ታያላችሁ። ስለዚህ ሰዎችን የሚበዘብዙና ጌታን የሚክዱ ሰዎችን አገልግሎት ላለመደገፍ ምንኛ ንቁዎች መሆን አለብን።

በሐሰተኛ አስተማሪዎች ላይ የሚደርሰው ጥፋት
(2ኛ ጴጥ. 2:3-6÷9)

ጴጥሮስ ለእነዚህ «መናፍቃን» ምንም ተስፋ አልታየውም፤ ጥፋታቸው የማይቀርና የተወሰነ ነው። የእርሱም አመለካከት «ከእኛ ጋር ላይስማማ ይችላል፤ ነገር ግን ወደ መንግሥተ ሰማያት ለመግባት ሌሎች ብዙ መንገዶች አሉ» ከሚሉት ከዛሬዎቹ «ለዘብተኛ» የሃይማኖት ሰዎች አስተሳሰብ የተለየ ነበረ። ጴጥሮስ እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች «ቅንን መንገድ የተዉ» መሆናቸውን በግልጽ አስቀምጦታል (2ኛ ጴጥ. 2:15)። ይህ ደግሞ በተሳሳተ መንገድ እየሄዱ ናቸው ማለት ነው! ይዋል ይደር እንጂ፥ ፍርዳቸው የተረጋገጠ ነው። ምርመራው አልቋል፤ የፍርድ ውሳኔው ግን ገና ተግባራዊ አልሆነም። ይህንንም ፍርድ በተመለከተ ጴጥሮስ አይዘገይም ወይም አያንቀላፋም ብሎ ያስረግጣል፤ በጊዜው ይመጣል።

በዚህ ክፍል አማካይነት ጴጥሮስ የሚያሳየን ኃጢአተኛው ምንም ያህል ዋስትናው የተጠበቀለት መስሎ ቢሰማውም በመጨረሻ ፍርድ የማይቀርለት መሆኑን ነው። ይህንንም እውነት ለማብራራት በሦስት ምሳሌዎች ተጠቅሟል። (ይሁዳ 6-8ንም ተመልከት)።

የወደቁት መላእክት (2:4)፡- ምንም እንኳ ስለ መላእክት አፈጣጠርና ስለ ሉሲፈርና ሠራዊቱ አወዳደቅ ከአሁኑ የበለጠ ለማወቅ ብንመኝም፥ እነኚህ ጉዳዮች በአብዛኛው በምሥጢር ሆነው የቀሩ ናቸው። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ኢሳይያስ 14:12-15 የመላእክት ሁሉ የበላይ የሆነውን የሉሲፈርን ውድቀት ይገልጻል ብለው ያምናሉ። አንዳንድ ተማሪዎች ደግሞ

ሕዝቅኤል 28: 11-19 ከተመላሳይ ጉዳይ ጋር የተያያዘ እንደሆነ ያስባሉ። ሉሲፈር የመላእክት ሠራዊት አለቃ ሆኖ የእግዚአብሔር ምክትል የነበረ ይመስላል፤ ነገር ግን ትዕቢቱ የእግዚአብሔርን ዙፋን ለመያዝ እንዲመኝ አደረገው። (ጀን ሚልተን የተባለው ደራሲ ይህን ታሪክ «ፓራዳይዝ ሎስት» በተባለው ዝነኛ ግጥሙ ውስጥ ፈጠራ በሆነ መንገድ ሥሎታል።) እንደዚሁም ራእይ 12:4 የእግዚአብሔር ተቀናቃኝና በኋላም ሰይጣን ከተባለው ከሉሲፈር ጋር ከመላእክት ሢሶው ያህል እንደወደቁ አሳብ ይሰጣል።

እነዚህ የወደቁ መላእክት አሁን የት ናቸው? ሰይጣን ነፃ እንደሆነና በዓለም ውስጥ በሥራ ላይ እንዳለ (1ኛ ጴጥ. 5:8)፥ እንዲሁም የሚረዱት የአጋንንት ሠራዊት እንዳለው እናውቃለን (ኤፌ. 6:10-12)፤ እነዚህ ምናልባት ከወደቁት መላእክት አንዳንዶች ሊሆኑ ይችላሉ፤ ነገር ግን ጴጥሮስ አንዳንዶች መላእክት ወደ ገሃነም («ታርታሩስ») እንደተጣሉ ተናግሯል። ታርታሩስ የሚለው ቃል ግሪክኛ ሲሆን የሚገልጸውም ዓዘቅት የሆነውን የግዞት ስፍራ ነው። ስለዚህ ይህ ክልል እነዚህ መላእክት የመጨረሻውን ፍርድ በመጠባበቅ በጨለማ ጉድጓድ ውስጥ በሰንሰለት የታሰሩበት የገሃነም የተለየ ክፍል ሊሆን ይችላል። በመሆኑም የዚህን መልእክት ለመረዳት በተጠቀሰው ቁጥር የተደበቁ ምሥጢሮች ላይ መከራከር አስፈላጊ አይደለም። እግዚአብሔር ዓመፅን ይቀጣል፤ እንዲሁም ፈቃዱን የሚጋፋትን አይተዋቸውም። እግዚአብሔር በብዙ አቅጣጫዎች ከሰዎች የሚበልጡትን መላእክት ከፈረደባቸው ዓመፅኛ ሰዎችንም በእርግጥ ይፈርድባቸዋል ማለት ነው።

የቀድሞው ዓለም (2:5)፡- ዘፍጥረት 6:3 እግዚአብሔር የጥፋት ውኃን ከመላኩ በፊት 120 ዓመታት እንደጠበቀ ያሳያል። በዚያን ጊዜ ሁሉ ኖኅ የእግዚአብሔርን ጽድቅ «በማወጅ» አገልግሏል። ከጥፋት ውኃው በፊት ስለነበረው ዓለም ገለጻ ማንበብ ከፈለጋችሁ ከሮሜ 1:18 ጀምሮ አንብቡ። የአሕዛብ ሥልጣኔ በጣም የተበላሸ ስለነበር እግዚአብሔር ምድርን ማጽዳት አስፈልጎት ነበረ። በእግዚአብሔር እምነት የነበራቸው ሰዎችን ሰዎችን ማለትም ኖኅንና ቤተሰቡን ብቻ አዳነ (ዕብ. 11:7)።

ሆኖም የኖኅን መልእክት ማንም ሰው አላመነም! ኢየሱስ ኖኅና ቤተሰቡ ወደ መርከብ እስከሚገቡበት ቀን ድረስ ሕዝቡ ዕለት ተዕለት በዓለምና በፈንጠዝያ ይኖሩ እንደነበረ ግልጽ አድርጎታል! (ሉቃስ 17:26-27)።

በዚያን ጊዜም በኖኅ ላይ የሚስቁና ለሕዝቡም ጎርፍ እንደማይመጣ የሚያስተምሩም ብዙ «ምሁራን» እንደነበሩ ጥርጥር የለውም። እነርሱም ለመከራከሪያ የተጠቀሙበት ዘዴ ይህን ዓይነቱን መዓት ከዚህ በፊት አንድ እንኳ ያየ ሰው አለ? የሚለውን ጥያቄ በማቅረብ ሳይሆን አይቀርም። በጳጉርስ ዘመን የነበሩ የሐሰተኛ ሐዋርያት የጌታ ቀን እንደማይመጣ «ለማስረገጥ» በተመሳሳይ መከራከሪያ ተጠቅመው ነበር (2ኛ ጴጥ. 3:3 ጀምሮ)።

ዓለማችንን ከኖኅ ዓለም ጋር ስናወዳድረው አንዳንድ አስፈሪ ንጽጽሮችን ታያላችሁ። ሕዝቡ እየበዛ ነበር (ዘፍ. 6:1) ዓለም ደግሞ በክፋትና (ዘፍ. 6:5) በግፍ (ዘፍ. 6:11÷13) ተሞልታ ነበር። ሕግ አልባነት ነግሦ ነበር፤ እውነተኛ አማኞች ጥቂቶች ከመሆናቸውም ማንም ከቁም ነገር የሚቆጥራቸው አልነበረም! ነገር ግን የጥፋት ውኃ መጣና የዓለም ሕዝብ በሙሉ ጠፋ። እግዚአብሔር እውነትን የሚጋፉትን በእርግጥ ይፈርድባቸዋል።

ሰዶምና ገሞራ (2:6): የዚህ ዘገባ በፍጥረት 18-19 ላይ ሰፍሯል። እግዚአብሔር ደግሞ ስለነዚህ ከተሞች ያለው አመለካከት በዘፍጥረት 13:13 ላይ ይገኛል፡- «የሰዶም ሰዎች ግን ክፉዎችና በእግዚአብሔር ፊት እጅግ ኃጢአተኞች ነበሩ።» ጳጉርስ «ክፉ» ነበሩ ሲል፡ ይሁዳ ደግሞ «ለዝሙትና ሌላን ሥጋ የተከተሉ ነበሩ» ይላል (ቁ. 7)። የሰዶም ሰዎች ሴሰኛ ኑሮንና ዓመፀኛ ሥራን ይከተሉ ነበረ (2ኛ ጴጥ. 2:7-8)። የሙሴ ሕግ ገና አልተሰጠም ነበርና ዓመፀኛ ማለትም ሕግ የለሽ የሚለው ቃል የአይሁድን ሕግ አያመለክትም። ስለዚህ በምን ዓይነት ሁኔታ ነው ሴሰኛ ኑሯቸው «ዓመፀኛ» የተባለው? በኑሮአቸው ከተፈጥሮ የሚቃረኑ ነበሩ (ሮሜ 1:24-27ን ተመልከት)። የሰዶምና የሌሎች ከተሞች ዓይን ያወጣ ኃጢአት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በግልጽ የተወገዘው ነው። ይኸውም ከተፈጥሮ ሕግ ውጪ የሆነ የግብረ ሥጋ ግንኙነት መፈጸም፡ ማለትም ሰዶማዊ ወይም ከተመሳሳይ ጾታ ጋር የሚደረግ ግብረ ሥጋ ነበር (ሮሜ 1:24-27፤ 1ኛ ቆሮ. 6:9፤ ዘሌ. 18:22)።

አብርሃም የመማለድ ጸሎት ቢያደርስና (ዘፍ. 18:22 ጀምሮ) እንዲሁም የሎጥ የመጨረሻ ደቂቃ ማስጠንቀቂያ ቢሰጣቸውም የሰዶም ሰዎች በእሳትና በዲን ጠፉ። ሎጥ ከተማዋን ጥሎ እስከወጣበት ደቂቃ ድረስ ሕዝቡ ሁሉም ነገር ደኅና እንደሆነ እርግጠኞች ነበሩ፤ ሆኖም እሳቱ ወረደ

(ሉቃስ 17:28-29)። እግዚአብሔር እነሱን እንዳልማራቸው ሁሉ ዛሬም በፈቃዳቸው ቃሉን የማያምኑበትንና ልጁን የሚከዱትን አይተዋቸውም። እግዚአብሔር በሙት ባሕር ሥር ሰዶምንና ገሞራን ቀበረ። እነዚህ ሁሉ ምሳሌዎች ዛሬ ሊመጣ ካለው መዓት ኃጢአተኞች እንዲጠነቀቁ የሚያስተምሩ ናቸው።

ጴጥሮስ ስለ እርግጠኛው ፍርድ የሚገልጹትን እነዚህን ሦስት ምሳሌዎች ካሳየ በኋላ ትምህርቱን ዋነኛው ርእሱ ከሆነው ከሐሰተኛ አስተማሪዎች ጋር አዛምዶታል (2:9)። እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን በዚያ በፍርድ ቀን ላለው ልዩ ቅጣት ጠብቋቸዋል። የሐሰት አስተማሪዎች የተሳካላቸው ሊመስሉ ይችላሉ («ብዙዎች» ስለሚከተሏቸው)፤ ነገር ግን በመጨረሻው ይፈረድባቸዋል። ፍርዳቸውም አሁን እንኳ እየተዘጋጀ ነው («አይዘገይም» ቁ. 3)፤ እየተዘጋጀ ያለው ደግሞ በመጨረሻው ቀን ተግባራዊ ይሆናል።

እንግዲህ በሐሰተኛ አስተማሪዎችና በእውነተኛ የእግዚአብሔር ልጆች መካከል የቱን ያህል ልዩነት አለ! ኢየሱስ ክርስቶስ በሰማይ ቤት እያዘጋጀልን ስለሆነ (ዮሐ. 14:1-6) ለእኛ የተጠበቀልን ውርስ አለን (1ኛ ጴጥ. 1:4)። ፍርድን ሳይሆን የምንጠባበቀው ሕዝቡን ለክብር ወደ ቤቱ ለመውሰድ የጌታን መምጣት ነው! «እግዚአብሔር ለቁጣ አልመረጠንምና፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ መዳንን ለማግኘት ነው እንጂ» (1ኛ ተሰ. 5:9)።

ጴጥሮስ ቀጥሎ አሳቡን ወደ ራሳቸው ወደ አማኞች መልሷል። በዚያ በከፉ ዓለም ውስጥ አማኞች ለጌታ እውነተኞች ሆነው መቆየት እንዴት ይችላሉ?

እውነተኛ አማኞች አርነት ወጥተዋል
(2ኛ ጴጥ. 2:5-9)

የጴጥሮስ ዓላማ ሐሰተኛ ሐዋርያትን ማውገዝ ብቻ አልነበረም፤ እውነተኛ አማኞችንም ማበረታታት ፈልጎ ነበረ። አሁንም እንደገና ወደ ብሉይ ኪዳን ተመልሶ ስለ አርነት የሚናገሩትን ሁለት ምሳሌዎች ጠቅሷል።

ኖኅ (2:5)፡- ይህ የእምነት ሰው ባለሁለት መልክ አርነትን ቀምሷል። በመጀመሪያ፤ እግዚአብሔር በአካባቢው ካለው ዓለም ብክለት ታድጎታል። ኖኅ ለ120 ዓመታት ሁሉ ለማያምኑት ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል በታማኝነት ተናግሯል። እሱና ቤተሰቡ በምግባረ ብልሹነትና በመንፈሳዊ

ጨለማ ተከብበው ነበር፤ ሆኖም መብራታቸውን እያበሩ ጠብቀዋል። እግዚአብሔር ኖኅንና ቤተሰቡን ከዓለም በመለየት ከሌላ አላደረገላቸውም፤ ነገር ግን በጥፋት መካከል ንጹሕ ሆነው እንዲቆዩ በማስቻል ነው የጠበቃቸው። በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል እኛም «ስለ ክፉ ምኞት በዓለም ካለው ጥፋት አምልጠናል» (1:4)።

ጌታችን ሰማያዊውን አባት «ከክፉ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልለምንም» (ዮሐ. 17:15) ብሎ ማለደ። እስቲ አንድም የሚያምን ወዳጅ በአጠገባቸው በሌለበት በዚያ በክፉ ዓለም ውስጥ ለኖላቸው ለሚስቱ ቤተሰብ ማሳደግ ማለት ምን ያህል ከባድ እንደሆነ ገምቱት! ሆኖም እግዚአብሔር ለሦስቱ ወንድ ልጆቻቸው የሚያምኑ ሚስቶች አገኘላቸው፤ እንዲሁም እግዚአብሔር ይህንን ቤት ከዓለም ብክለት ከለለው።

በተጨማሪም፡ እግዚአብሔር ኖኅንና ቤተሰቡን ከዓለም ፍርድ ታድጓል። ዓለምን ለማጥፋት የመጣው የጥፋት ውኃ ኖኅና ቤተሰቡን ግን ከፍርድ በላይ ከፍ አደረጋቸው። በደኅንነት መርከብ ውስጥ የተጠበቁ ነበሩ። በመጀመሪያው መልእክቱ ጴጥሮስ በኢየሱስ ክርስቶስ ያለውን መዳናችንን በመርከቧ ምሳሌነት ተመልክቶታል (1ኛ ጴጥ. 3:20-22)። ሰው ሲጠመቅ ውኃ ውስጥ እንደሚጠልቅ ሁሉ ዓለም በጐርፍ ጥምቀት ውስጥ መጥለቅ፤ ባንጻሩ ግን ኖኅ ውኃው ላይ መንሳፈፉ የትንሣኤና የደኅንነት ሥዕላዊ ምሳሌነት ነበረው።

ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹ ታላቁ የፍርድ ቀን ሲመጣ እነሱ በደኅና እንደሚጠበቁ ያስረግጥ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ «የደኅንነት መርከባችን» ነው። ከሚመጣው ቁጣ ያድነናል (1ኛ ተሰ. 1:10)። እግዚአብሔር ምድር ዳግመኛ በውኃ እንደማትጠፋ ቃል ገብቷል፤ ነገር ግን የእሳት ፍርድ በመቀጠል እየመጣ ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 3:10 ጀምሮ)። ክርስቶስን ያመኑ ፍርድን በፍጹም አያዩም (ዮሐ. 5:24)፤ ምክንያቱም ፍርዳቸውን በመስቀል ላይ እሱ ስለተሸከመ ነው።

ሉጥ (2:6-8)፡- አብርሃም ዑርን ለቅቆ ወደ ከነዓን ምድር ሲሄድ የወንድሙን ልጅ ሉጥን አስከትሎት ነበር፤ ነገር ግን ሉጥ በበረከት ምትክ መርገም ሆኖበት ነበር። ከእምነቱ መድከም የተነሣ አብርሃም ወደ ግብጽ በወረደ ጊዜ ሉጥ ከእርሱ ጋር በመሄድ «የዓለምን» ጣዕም ቀመሰ (ዘፍ.

12:10-13:1)። ሉጥ ባለጠጋ እየሆነ ሲመጣ ከአብርሃም መለየት በመፈለጉ፥ ከአጎቱ እግዚአብሔርን የመምሰል መንፈሳዊ ተጽዕኖ ወጣ። ሉጥ ከእግዚአብሔር ጋር ይጓዝ ከነበረው ከአብርሃም ጋር መሄዱ እንዴት ያለ ዕድል ነበረ! ሆኖም ሉጥ ዕድሉን በገዛ እጁ አበላሸው።

ሉጥ ለመኖሪያው አዲስ ቦታ መምረጥ ነበረበት፤ ይህንንም ያደረገው በግብፅ ባየው ነገር ምሳሌነት ተገፋፍቶ ነበር (ዘፍ. 13:10)። አብርሃም ሉጥን ከግብፅ ቢያወጣውም የግብፅን ተጽዕኖ ከሉጥ ልብ ውስጥ ማውጣት አልተቻለውም። ሉጥ «እስከ ሰዶም ድረስ ድንኳኑን አዘዋወረ» (ዘፍ. 13:12)፤ ከዚያም በመጨረሻ ወደ ሰዶም ገባ (ዘፍ. 14:12)። እግዚአብሔር ሉጥን ከሰዶም ለማውጣት ሲል በአካባቢው ውጊያ በማስነሣት ተጠቅሞ ነበር፤ ሆኖም ግን ሉጥ በቀጥታ ወደዚያው ተመለሰ። ቀድሞውኑም ልቡ ያረፈው በሰዶም ላይ ነበር።

የሉጥን አሳብ ለመረዳት ለእኛ አስቸጋሪ ነው። ጴጥሮስ ሉጥ የዳነ እንደነበረ ግልጥ አድርጎታል («ጻድቅ ሉጥ ... ያን ጻድቅ») ይለዋል። ሆኖም እኛ ደግሞ እንደዚያ ክፉ ቦታ በሆነው ሰዶም ምን ያደርግ እንደነበረ ስናስበው ይገርመናል። ይሁን እንጂ ዘፍጥረት 19ን በትክክል ከተረዳን፥ ሉጥ ከነበሩት አራት ሴት ልጆች መካከል ሁለቱ የሰዶምን ወንዶች ያገቡ ነበሩ። ሉጥ በሰዶም በኖረበት ጊዜ ሁሉ በሕዝቡ ክፉ ጠባይ ነፍሱ «ትጨነቅ» ነበር። ምናልባት በዚያም መቆየቱ ሊለውጣቸው እንደሚችል አስቦ ይሆናል። ምኞቱ ይህ ከሆነ ደግሞ አልተሳካለትም።

ሆኖም ርኩስት በሰፈነበት አካባቢ መካከል ሉጥና ቤተሰቡ ቢኖሩም እግዚአብሔር ግን ሳይበክሉ እንዲቆዩ አስችሏቸዋል። እግዚአብሔር ሉጥንና ሁለቱን ሴቶች ልጆቹን ፍርድ በሰዶምና በሌሎች በአካባቢው በነበሩት ከተሞች ላይ ከመውረዱ በፊት አውጥቷቸዋል (ዘፍ. 19)። ሉጥ የዳነው በእርሱ በኩል ከነበረ አንዳች መልካም ነገር የተነሣ አልነበረም። የዳነው አማኝ ስለነበረና አጎቱም አብርሃም ለእርሱ ጸልዮለት ስለነበረ ነው። ከሰዶም ውጪ ያለው አብርሃም በከተማው ውስጥ ከነበረው ሉጥ ይልቅ በእግዚአብሔር ዘንድ የበለጠ ተሰሚነት ነበረው። ሉጥን የተመለከትን እንደሆነ ግን አግብተው የነበሩት ሴት ልጆቹና ባሎቻቸው በማስጠንቀቂያው ከማላገጣቸውም፥ ሚስቱም እግዚአብሔርን ባለመታዘዝ ስለሞተች ሉጥ ለገዛ ቤተሰቡ እንኳ የሚሆን ምስክርነት አልነበረውም።

ሎጥ በሰዶም ለመኖር የመረጠውን ያህል በዚያው መጠን ከቦታው ከፋ ተጽዕኖ መራቅ በቻለም ነበር። የዛሬውን ጊዜ ስንመለከት ግን ብዙ ሰዎች ምንም ምርጫ ስለሌላቸው በዓለም ብክለቶች ተከብበው መኖር አለባቸው። እስቲ በዚህ አጋጣሚ እግዚአብሔርን የማያውቁ አሠሪዎች ያሏቸውን ክርስቲያን ሠራተኞችን ወይም ያልዳኑ ባሎችን ያገቡ ክርስቲያን ሚስቶችን ወይም ያልዳኑ ወላጆች ያሏቸውን አማኝ ልጆችን አስቧቸው። በቢሮዎችና በፋብሪካዎች የሚሠሩ ክርስቲያን ሠራተኞች በቀላሉ አሳብንና ልብን ሊበክሉ የሚችሉ ነገሮችን ለማየትና ለመስማት ይገደዳሉ። ሆኖም ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹና ለእኛም ጭምር እግዚአብሔር «የሚያመልኩትን ከፈተና እንዴት እንዲያድን» ያውቃል ሲል ማረጋገጫ ሰጥቶናል (2ኛ ጴጥ. 2:9)። ይህንም የሚያደርገው እኛ በድል እንድንኖር ነው።

እንዲሁም እርሱ እኛን ከፍርድ ለማዳን ይችላል። በኖኅ ጊዜ ፍርዱ የውኃ ፍርድ ነበር፤ በሎጥ ጊዜ ግን የእሳት ፍርድ ነበር። አካባቢው ሰፊ የእሳትና ዲን ምድጃ ሲሆን በዙሪያው የነበሩት ከተሞች በምሕረት የለሽ ጥፋት ወደሙ። ይህም በእርግጥ ጴጥሮስ ስለሚመጣው የእሳት ፍርድ ካስጠነቀቀው ጋር ተነጻጻሪ ነው (3:10 ፪ምሮ)።

ጴጥሮስ ሎጥን ከአካባቢው ርኩሰት የተለየ ሕይወትን የሚኖር ሰው ምሳሌ አድርጎ አልነበረም የሚያቀርበው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ከብክለትና ከኩነጄ እንዳዳነው ሰው ምሳሌ ነው የሚጠቀምበት። ሎጥን መላእክቱ እጁን ይዘው ከከተማዋ ጎትተው ማውጣት ስለነበረባቸው የዳነው ከፈቃዱ ውጪ ነበር ለማለት ይቻላል (ዘፍ. 19:16)። ሎጥ ወደ ሰዶም ገባ፤ ሰዶም ደግሞ ወደ ሎጥ ገባ፤ ያንን ለቅቆ መውጣት ደግሞ አስቸጋሪ ነገር ሆኖ አገኘው!

ጌታችን ስለ ዳግም ምጽአቱ እንድንዘጋጅ ሊያስጠነቅቀን ኖሳንና ሎጥን በምሳሌነት ተጠቅሞባቸዋል (ሉቃስ 17:26-37)። የሰዶም ሰዎች ፍርድ እየመጣ መሆኑ ግድ ሳይሰጣቸው የዕለት ተዕለት ምቹቶቻቸውን ያሳድዱ ነበር፤ ፍርዱ ተፈጻሚ በሆነበት ጊዜ አልተዘጋጁም ነበር። «ስለዚህ ወዳጆች ሆይ፥ ይህን እየጠበቃችሁ ያለ ነውርና ያለ ነቀፋ ሆናችሁ በሰላም በእርሱ እንድትገኙ ትጉ» በማለት ጴጥሮስ ያሳስባል። (2ኛ ጴጥ. 3:14)።

እግዚአብሔር የሚያመልከውን የሚታደገው ሲሆን የማያመልከውን ደግሞ ለፍርድ ያቆየዋል። እግዚአብሔር የዛሬዎቹን ከተሞች ከፍርድ

ያተረፋቸው ከሆነ ለሰዶምና ለገሞራ መጻጸት ይኖርበታል የሚለው አባባል ብዙ ጊዜ ሲነገር ይሰማል። የእግዚአብሔር ፍርድ ለምን ይዘገያል? ምክንያቱም እግዚአብሔር «ሁሉ ወደ ንስሐ እንዲደርሱ እንጂ ማንም እንዳይጠፋ ወዶ . . . ይታገሣል» (2ኛ ጴጥ. 3:9)። በኖኅ ዘመን የነበረው ኅብረተሰብ ንስሐ የሚገባበትና የሚመለስበት 120 ዓመታት ተሰጥቶት ነበር። ሆኖም እውነትን አልተቀበሉም። የሉጥ ምሳሌነትና ምስክርነት ደካማ ቢሆንም፤ ቢያንስ እውነትን ነገሮአቸው ነበረ፤ ክፉዎች ጎረቤቶቹ ግን ስለ እግዚአብሔር ምንም ነገር መስማት አልፈለጉም ነበር።

ያለንበት ዘመን «እንደ ኖኅ ዘመን» ብቻ ሳይሆን «እንደ ሉጥ ዘመንም» ነው። ብዙ አማኞች የተለያየው ኑሮአቸውን ትተው ከዓለም ጋር እየተመሳሰሉ ናቸው። ደካማዋ ቤተ ክርስቲያን ለዓለም ደካማ ምስክርነት ስላላት ኃጢአተኞች ፍርድ እየመጣ መሆኑን አያምኑም። ኅብረተሰቡ በክፋት የተሞላ ነው፤ በተለይም ሰዶም ትታወቅበት በነበረው ዓይነት ኃጢአት ዓለማችን ተጥለቅልቃለች። ይህ ሁሉ ሲሆን፤ መላው ዓለምም በዓመፅ ሲበከል፤ እግዚአብሔር ግን ያንቀላፋና እንደማይመለከተው ሁሉ ችላ ያለ ይመስላል። ሆኖም አንድ ቀን እሳት ይወርዳል፤ የንስሐ ጊዜም ያልፋል።

የእግዚአብሔር ሕዝቦች ደካማ ቢሆኑም በእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት ከፍርድ ያመልጣሉ። ሉጥና ቤተሰቡ ከከተማ እስከሚወጡ ድረስ እግዚአብሔር ሰዶምን አልፈረደባትም ነበር። የእኔም ጽኑ እምነት እግዚአብሔር ለተመሳሳይ ሁኔታ የራሱን ሕዝብ አውጥቶ ወደ ሰማይ ቤት እስከሚወስዳቸው ድረስ በዚህ ዓለም ላይ ቁጣን እንደማይልክ ነው። «እግዚአብሔር ለቁጣ አልመረጠንምና፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ መዳንን ለማግኘት ነው እንጂ። የምንነቃም ብንሆን፤ የምናንቀላፋም ብንሆን፤ ከእርሱ ጋር አብረን በሕይወት እንኖር ዘንድ ስለ እኛ ሞተ» (1ኛ ተሰ. 5:9-10)።

በአንድ በቅርብ ቀን እሳቱ ይወርዳል። ተዘጋጅታችኋል?

ለፍርድ የተለዩ ሰዎች

2ኛ ጴጥሮስ 2: 10-16

ጴጥሮስ ስለ ሐሰተኞች ሐዋርያት የሚሰጠውን ገለጻ ገና አልጨረሰም! ዛሬ እንዳሉት አንዳንድ ግዴለሽ አማኞች ሳይሆን፤ የሐሰት አስተማሪዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በመስፋፋታቸው ጴጥሮስ በጣም ተረብሾ ነበረ። አቀራረባቸው ማራኪ ቢሆንም ትምህርቶቻቸው ግን አደገኛ እንደነበሩ በሚገባ ተገንዝቦአል። ስለዚህ አብያተ ክርስቲያናትን ሊያስጠነቅቃቸው ፈልጎ ነበር።

ሆኖም ጴጥሮስ ይህንን ደብዳቤ የከፈተው ስለ ደገንነት፤ ስለ ክርስቲያናዊ ዕድገት እና ስለ እግዚአብሔር ቃል አስተማማኝነት በሚገልጽ አዎንታዊ ትምህርት መሆኑን አስታውሱ። እርሱ ሚዛናዊ የሆነ አገልግሎት እንዳበረከተ ሁሉ፤ እኛም ያንን ሚዛናዊነት መጠበቅ አለብን። ቻርለስ ስፐርድን መጽሔቱን ሲጀምር፤ የኢየሩሳሌምን ቅጥር ሲጠግኑ በአንድ እጃቸው ሰይፍቻቸውን፤ በሌላው እጃቸው መለሰኛቸውን ይዘው ይሠሩ የነበሩት የመጽሐፈ ነህምያ ሰዎች ስለታወሱት የመጽሔቱን ስም «ሰይፍና መለሰኛ» ብሎ ሰየመው።

አንዳንድ ሰዎች ፈጽመው አፍራሽ የሆነ አግልግሎት ስላላቸው አንዳችም ነገር ጨርሶ አይገነቡም። ጠላትን በመዋጋት የውጊያ ሥራ የበዛባቸው ይመስላሉ! ሌሎችም «ገንቢ» እንደሆኑ ይናገራሉ፤ ነገር ግን የገነቡትን እንኳን ሊጠብቁት አልቻሉም። ጴጥሮስ መናፍቃንን ማጥቃት ብቻውን በቂ እንዳልሆነ ከመረዳቱም በተጨማሪ በቤተ ክርስቲያናት ውስጥ ላሉት ምእመናን ጠቃሚ ትምህርት መስጠት ማስፈለጉን ያውቅ ነበር።

በዚህኛው የደብዳቤው ክፍል ጴጥሮስ መናፍቃንን በሦስት ግልጥ ኃጢአቶች ኮንኖአቸዋል።

ነቃፈነታቸው (2ኛ ጴጥሮስ 2: 10-12)

እዚህ ላይ ጴጥሮስ የሰጠው ሥዕላዊ ገለጻ የሚያመለክተው ራሳቸውን ለማክራራት ሲሞክሩ ሌላውን ሁሉ የሚያፈርሱትን ደፋሮችና ትዕቢተኛ

ሰዎችን ነው። ለሥልጣን ምንም አክብሮት የላቸውም፤ ከፍተኛ ቦታዎች ያሉትን ሰዎች ሲያጠቁና ስም ሲያጠፉ የማይፈሩ ናቸው።

እግዚአብሔር በዚህ ዓለም ላይ ሥልጣንን መሥርቷል፤ እኛ ደግሞ ሥልጣንን ስንቃወም እግዚአብሔርን ተገዳደርን ማለት ነው (ሮሜ 13:1 ጀምሮ)። ወላጆች በልጆቻቸው ላይ (ኤፌ. 6:1-4)፣ እንዲሁም ቀጣሪዎች በተቀጣሪዎቻቸው ላይ ሥልጣን ሊኖራቸው ይገባል (ኤፌ. 6:5-8)። እንደ ዜጎች እኛ ክርስቲያኖች በሥልጣን ላይ ላሉት ልንጸልይ (1ኛ ጢሞ. 2:1-4)፣ አክብሮትን ልናሳያቸው (1ኛ ጴጥ. 2:11-17)፣ እንዲሁም በመልካም ባሕርያችን እግዚአብሔርን ማስከበር አለብን። የአንድ አጥቢያ ማኅበረ-ምእመናን አባላት የሆንነውም ሁሉ በእኛ ላይ መንፈሳዊ አገዛዝ ያላቸውን ልናከብርና በአገልጋታቸው ልናበረታታቸው መጣር አለብን (ዕብ. 13:7፣ 17፤ 1ኛ ጴጥ. 5:1-6)።

የሰው መንግሥት በዓለም ላይ ሥነ ሥርዓትን በማስፈን በእግዚአብሔር የተሰጠ እንደመሆኑ፣ ይህም በአንድ በኩል ቤተ ክርስቲያን ቃሉን እንድታገለግልና የጠፋትን ለክርስቶስ ለመማረክ እንድትችል የሚረዳ ነው (1ኛ ጢሞ. 2:1-8)። ስለዚህ ያንን ሥልጣናቸውን በእግዚአብሔር ፈቃድ እንዲጠቀሙበት፣ በሥልጣን ላይ ላሉት በየዕለቱ ልንጸልይላቸው ይገባናል። ለአንድ ክርስቲያን ሕግን መቃወም ቀላል ነገር አይደለም፤ ይህን ሲያደርግ ደግሞ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ስለመሆኑ እርግጠኛ መሆን አለበት። ቅን ሰዎች (ያልዳኑትን የመንግሥት ተቀጣሪዎች ጨምሮ) እንዳይሠቃዩ ተቃውሞ ሲያሰማ፣ ክርስቶስን ሊያስከብር በሚችል ሁኔታ ሊያደርገው ይገባዋል።

የነቀፌታቸው ምክንያት (2:10)፡- የነቀፌታቸውን ምክንያት በአንድ ቃል መግለጽ ይቻላል፤ ይኸውም፡- የገዛ ሥጋቸው ነው። የሰው መጥፎ ተፈጥሮ ለማንኛውም ዓይነት ሥልጣን እንዲገዛ አይፈልግም። የሥጋ መልእክት ምንጊዜም «የራስህን ምርጫ አድርግ!» የሚል እንደመሆኑ ይህን ደግሞ ብዙ ሰዎች ይከተሉታል። ከቅርብ ዓመታት ወዲህ በመጻሕፍት ገቢያ እጅግ ደርቶ የሚገኘው «ስለተሳካ ሕይወት» የሚያስተምሩ የተለያዩ አልባሌ መጻሕፍት ወረርሽኝ ነው። የግል ኑሮን ለማደርጀት ሌሎችን መጉዳትና እስከማስፈራራት ድረስ የሚያበረታቱ ናቸው። እንደነዚህ መጻሕፍት ከሆነ

ዋናው የዕድገት አማራጭ መንገድ ለራስህ ጥንቃቄ በመውሰድ ሌሎች ሰዎችን እንደ መሣሪያ መጠቀም ነው የሚል ሆኖ እናገኘዋለን።

የሰው የውድቀት ባሕርይ ትዕቢትን ያበረታታል። እኔነታቸው ከተነካ እነዚህ የሐሰት ሐዋርያት ራሳቸውን ለመከላከል ምንም ነገር ከማድረግ ወደኋላ አይሉም። የነርሱ አመለካከት ሌሎችን ለማገልገል በፈቃደኝነት ራሱን ባዶ ካደረገውና ከዚያም ለኃጢአታችን እንደ መሥዋዕት ሆኖ ከሞተው ከጌታችን አመለካከት ሙሉ በሙሉ የተቃረነ ነው (ፊልጵ. 2ን ተመልከት)። ጴጥሮስ የገለጻቸው እነዚህ ሰዎች አስመሳዮች ነበሩ፤ ይህ ማለት በክብር ቦታዎች ስላሉት ሲናገሩ «በጣም ደፋሮች» የሆኑ ነበሩ ማለት ነው። ትክክለኛ የሆነ ጀግንነት የመኖሩን ያህል፤ በዚያው ተፃራሪ ሰይጣናዊ የሆነ ደፋርነትም አለ።

እነዚህ ሰዎች ራሱ ወዳዶች ማለትም «ራሳቸውን ለማስደሰት ብቻ የሚኖሩ» ነበሩ። አሳቢ ግትር ነበሩና የሚፈልጉትን ለማግኘት ሲሉ እግዚአብሔርን እንኳ ይቋቋማሉ! የእነርሱን ባሕርይ መጽሐፈ ምሳሌ 21:24 በደንብ ይገልጻል። በውጪ እግዚአብሔርንና ሕዝቡን የሚያገለግሉ ሲመስሉ፤ በውስጣቸው ግን የራሳቸውን እኔነት የሚያጎለብቱና የራሳቸውን መጠለያ የሚያደራጁ ናቸው።

በግትርነታቸው «ሥልጣን ያላቸውን ሲሳደቡ ፍርሃት አይሰማቸውም»። የሚዘልፉት በቀጥታ በሥልጣን ቦታ ያሉትንና «የተከበሩትን» ሰዎች ብቻ ከመሆንም አልፎ በሚቀጥለው ቁጥር ጴጥሮስ ስለ መላእክት እንደማንሣቱ እነርሱንም ጭምር የሚያመለክት ሊሆን ይችላል። አዎን እነዚህ የሐሰት ሐዋርያት መላእክትን እንኳን ይነቅፋሉ! ይህንን በማድረጋቸውም አይሰጉም! በትዕቢታቸው በጣም ደፋሮች ከመሆናቸው የተነሣ ለእግዚአብሔር ፍርድ እንኳ ደንታ የላቸውም።

የነቀፌታቸው ከባድነት (2:11)፡- መላእክት በመናፍቃን ተነቅፈዋል፤ ነገር ግን መናፍቃን በመላእክት አልተነቀፉም! መላእክት በኃይልና በብርታት ከፍ ያሉ ቢሆኑም እንኳ የራሳቸው ወዳልሆነ ክልል ጥሰው አይገቡም። መላእክት የሉሲፈርን ዓመፅ ያስታውሳሉ። ደግሞም በእግዚአብሔር ሥልጣን ላይ ማመፅ ምን ያህል ከባድ ነገር እንደሆነ

ያውቃሉ። እግዚአብሔር ዓመፀኞቹን መላእክት ከፈረደባቸው ዓመፀኞች ሰዎችን እንዴት የበለጠ ይፈርድባቸዋል!

እዚህ ላይ የተነሣው አሳብ የሚጠቁመው የእግዚአብሔር መላእክት እንኳ በወደቁት መላእክት ላይ በመቃወም እንደማይናገሩ ነው። ፍርድን ሁሉ ለእግዚአብሔር ትተዋል። ይህንን የመላእክትን ጉዳይ ይሁዳ በቁጥር 8-9 ላይ የጠቀሰው ስለሆነ ወደፊት ስለርሱ መላእክት በምናጠናበት ጊዜ ስለጉዳዩ የበለጠ እንረዳለን።

ስለሌሎች ክፉ መናገር ታላቅ ኃጢአት ነው፤ ስለዚህ የእግዚአብሔር ሰዎች ይህን ማድረግ የለባቸውም። በሥልጣን ላይ ያሉትን ሰዎች ልናከብራቸው ባንችልም ሥልጣን ሁሉ ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ስለሆነ ሥልጣኑን ማክበር አለብን። በክርስቶስ ስም የመንግሥት ባለሥልጣናትን የሚነቅፉ ሰዎች ቢኖሩ ቲቶ 3፡ 1-2ን ሊያነቡና በጥልቅ ሊገነዘቡት ይገባል፡- «ለገዢዎችና ለባለሥልጣኖች የሚገዙና የሚታዘዙ፤ ለበጎ ሥራ ሁሉ የተዘጋጁ፤ ማንንም የማይሰድቡ፤ የማይከራከሩ፤ ገሮች፤ ለሰው ሁሉ የዋህነትን ሁሉ የሚያሳዩ እንዲሆኑ አሳስባቸው።»

ዳንኤል የንጉሡን ምግብ ላለመብላት ቢወስንም እንኳ ጠባቂውን ችግር ሊያስከትልበት በማይችል በመልካም መንገድ ነው ያደረገው (ዳን. 1)። እንደዚሁም ሐዋርያት በኢየሱስ ስም መስበክ እንዲያቆሙ በሸንጎው የተሠጠውን ትእዛዝ ቢቃወሙም ተቃውሞአቸውን በጨዋነት ነበር ያሳዩት። ይህን ትእዛዝ ባይቀበሉትም እንኳ ሥልጣኑን ግን አክብረው ነበር። ሥጋ ሥራውን ሲጀምር ነው ትዕቢት የሚገባው፤ ከዚያም በኋላ ምላሳችንን እንደ አገልግሎት መግሪያ ሳይሆን እንደ ጦር ዕቃ እንጠቀምበታለን። «የኦፋ ቃል ግፍና ሽንገላ ነው፤ ማስተዋልን በጎ ማድረግንም ተወ» [መዝ. (36)፡3]።

የነቀፈታቸው ፍርድ (2፡12)፡- ጴጥሮስ እነዚህን የሐሰት አስተማሪዎች መጨረሻቸው መታረድ ብቻ ከሆነው «አእምሮ የሌላቸው እንስሶች» ጋር አመሳስሉአቸዋል። በዚህ ምዕራፍ መጨረሻ ላይ እንደ አሳማና እንደ ውሻ ተመስለዋል! እንስሳት ሕይወት አላቸው፤ ነገር ግን የሚኖሩት ፈጽሞ በደሙ-ነፍስ ነው። እንደ ሰዎች አመዛዛኝ የሆነ አእምሮ የላቸውም። ኢየሱስ የከበሩ ነገሮችን ለማያመሰግኑና አእምሮ ለሌላቸው እንስሶች እንዳናባክን አስጠንቅቆናል (ማቴ. 7፡6)።

በዚህ አጋጣሚ አንድ የደረሰብኝን ነገር ላሳውቃችሁ። የመጋቢት ጉብኝት ለማድረግ ወደ አንድ ኅዘን ቤት ሄጄ በነበረበት ጊዜ ገና ደረጃዎቹን በመውጣት ላይ እያለሁ አንድ ትልቅ ውሻ በጣም ይጮህብኝ ጀመር። ልክ ቤተሰቡን ለመዝረፍ የመጣሁ ነበር የመሰለው። ይሁን እንጂ፤ የሚመራው በደመ-ነፍስ በመሆኑ ማስፈራራቱን ከግምት አላገባሁትም። ምንም በማያውቀው ነገር ጩኸቱን እያምባረቀ ነበረ! ስለዚህ ወደ ቤት ጉብኛ ያዘነውን ቤተሰብ እንዳገለግል ባለቤቱ ውሻውን ወስዶ በምድር ቤት ውስጥ ሊቆልፍበት ተገድዶ ነበር።

ይህ ሁኔታ ከእነዚህ ሐሰተኛ ሐዋርያት ጋር ተመሳሳይ ነው፡- ምንም ስለማያውቋቸው ነገሮች በጣም ብዙ ውካታ ይፈጥራሉ! በፊሊጵስ የተተረጎመው 2ኛው ጴጥ. 2፡12 «ከራሳቸው ልምድ ውጪ ባሉት ነገሮች ላይ ያፈዛሉ» ሲል፤ ኒው ኢንተርፕሪፕሽን ቨርሹን ደግሞ «ነገር ግን እነዚህ ሰዎች በማያስተውሏቸው ነገሮች ይሳደባሉ» ይላል። ታዲያ ይህ የሚያስታውሰኝ አንዲት አስተማሪዬ ተማሪዎችዋ በክፍል ውስጥ እየተንጫጩ ስለሚያስቸግሯት «ጩኸት የሚያበዙት ባዶ በርሜሎች ናቸው» በማለት ትዘልፋቸው የነበረችውን ነው። እነዚህም ሰዎች ከእነዚህ የተለዩ አይደሉም!

በአሁኑ ጊዜ የሚያሳዝነው ነገር በተለይ የብዙኃን መገናኛዎች «በለዘብታ ድምፅ» ለሚያስተምሩት ለእውነተኞቹ ለጌታ አገልጋዮች በቂ ትኩረት ከመስጠት ይልቅ «አፈ-ልቅ» ለሆኑት ሐሰተኛ አስተማሪዎች ሰፊ ዕድል መስጠታቸው ነው። ከዚህ የበለጠ የሚያሳዝነው ነገር ደግሞ የዋህ የሆኑ አድማጮች፤ «ከንቱ የሆነ ታላቅ ቃል በመናገር» (2፡18) በሚያወናብዱት ሐሰተኛ ሰባኪዎች ትምህርት በመደለል እውነቱን ከሐሰት መለየት አለመቻላቸው ነው። የእግዚአብሔር ቃል እውነት ወደ ደኅንነት ሲመራ፤ የመናፍቃን የድፍረት ቃላት ግን ወደ ኩኔ ያመራሉ።

የእነዚህም «ተናጣቂ አውሬዎች» መጨረሻቸው ጥፋት ይሆናል። ይህን እውነት ጴጥሮስ በ2ኛ መጽሐፉ ምዕራፍ 2 ላይ ብዙ ጊዜ ጠቅሶታል (ቁ. 3-4፤ 9፤ 12፤ 17፤ 20)። እምነትን ለማጥፋት ሲጥሩ እነሱ ራሳቸው ይጠፋሉ። ከብልሹነታቸው የተነሣ እነርሱ ራሳቸው ይበላሻሉ። እሪያ ወደ ጭቃ ውሻም ወደ ትፋቱ እንደሚመለስ እነዚህንም ሰዎች ተፈጥሮአቸው

ራሱ ወደ ጥፋት ይጎትታቸዋል (2:22)። የሚያሳዝነው ግን እነዚህ ሰዎች ለጥፋት ከመዳረጋቸው በፊት፥ በሕዝብ ላይ ብዙ ግብረ-ገባዊና መንፈሳዊ ጉዳት ማድረጋቸው ነው።

ነውረኝነታቸው (2ኛ ጴጥ. 2:13-14)

«ሥጋዊ ምኞት» ስንል በመሠረቱ «ቧልት» እና «መዳራትን» ያቀፈ ሲሆን፥ በተጨማሪም ቅንጦትን፥ መንደላቀቅንና ብዙንነትን ያካተተ ነው። ሐሰተኞች ሐዋርያት በሚደገፏቸው ሰዎች ኪሳራ (ቁ. 3) የፈንጠዝያና የድሎት ኑሮን ይኖራሉ። በእኛ በራሳችን ኅብረተሰብ ውስጥ «ለአገልግሎታቸው» የገንዘብ እርዳታን የሚለምኑ ግን ውብ በሆኑ ቤቶች ውስጥ የሚኖሩ፥ የድሎት መኪናዎች የሚነዱና ብዙ ብር የሚያወጡ ልብሶችን የሚለብሱ ሰዎች አሉ። ኢየሱስ እኛን ለማበልጸግ ድሀ እንደሆነ ስናስታውስ የእነዚህ ሰዎች አኗኗር ከአዲስ ኪዳን ክርስትና ጋር የሚጋጭ ይመስላል።

ሌሎችን ማታለል ብቻ ሳይሆን ራሳቸውንም እያታለሉ ነው! አኗኗራቸው ትክክለኛ እንደሆነ ከመጽሐፍ ቅዱስ «ሊያስረግጡ» ይችላሉ። በድሮ ጊዜ ሰዎች ክፉ ሥራዎች የሚያደርጉት በሌሊት ነበር፤ እነዚህ ሰዎች ግን በራሳቸው እጅግ ከመተማመናቸው የተነሣ በቀን እንኳ ክፉ ከማድረግ አይመለሱም። አንድ ሰው ክፉ ልማዶችን አዘውትሮ ከፈጸመ እንደ ጥሩ ምግባር ያያቸዋል።

ይህን ድርጊታቸውን ከቤተ ክርስቲያን ውጪ ቢያደርጉት ኖሮ ይህንን ያህል ባልገደደንም ነበር፤ ነገር ግን የክርስቲያኖች ኅብረት አካል ናቸው! እነርሱም በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ከጌታ እራት አከባበር ጋር በተያያዘ ሁኔታ በሚደረገው «የፍቅር ግብዣ» እንኳ ይሳተፉ ነበር። (1ኛ ቆሮ. 11:20-34)። በዚህ ዓይነት ግብዣ ላይ የተሻለ ገቢ ካላቸው ክርስቲያኖች ቸርነት የተነሣ ድሆቹ አማኞች ጥሩ ምግብ የመመገብ ዕድል የሚያገኙበት ነበር፤ ነገር ግን ሐሰተኞቹ ሐዋርያት ይህን «የፍቅር ግብዣ» ሀብታቸውን ማሳያና ክፉውን ከመልካሙ መለየት የማይችሉትንና የማያውቁትን ሰዎች መማረኪያ አድርገው ይጠቀሙበት ነበረ።

እነዚህም ሐሰተኛ አስተማሪዎች ለኅብረቱ በረከትን ከማምጣት ይልቅ ጉባኤውን የሚያረክቡ «እርም» እና «ነውር» ሆኑ። በተለያየ መንገድ

በግብዣዎች ላይ ያላቸው ባሕርይ ሌሎችን የሚያረክስና በጌታ ስም ላይ ስድብን የሚያመጣ ነበር፤ እርምና ነውርን ለማስወገድ የሚረዳ የእግዚአብሔር ቃል ነው (ኤፌ. 5:27)፤ ሆኖም እነዚህ አስተማሪዎች የቃሉን እውነት አያገለግሉም። እነርሱ እንዲል የሚፈልጉትን እንዲል መጽሐፍ ቅዱስን ያጣምማሉ (2ኛ ዲጥ. 3:16)።

ይህ ከንጹሕ ሕሊና ውጪ የሚደረግ ርኩሶት በጣም አደገኛ ነገር ነው። ፈሪሳውያንም በዚህ ነገር ወንጀለኞች ነበሩ (ማቴ. 23:25-28)። የሐሰት ትምህርት፣ ወደ ሐሰት አኗኗር ይመራል። ከዚያም የሐሰት አኗኗር የሐሰት ትምህርትን ያበረታታል። ሐሰተኛው ሐዋርያ አንድም የእግዚአብሔርን ቃል «ማስተካከል» አለበት ወይም የኑሮውን አቅጣጫ መለወጥ አለበት፤ እርሱ ደግሞ አኗኗሩን የሚለውጥ ዓይነት ሰው አይደለም! ስለዚህ በሄደበት ሁሉ በምስጢር ሰዎችን ያረክሳል፤ ኃጢአትን እንዲሠሩ ቀላልና ምቹ ሁኔታን ይፈጥራቸዋል። ወደ ቤተ ክርስቲያን ኅብረት ቢሄዱም መርከስ ይችላል!

አብያተ ክርስቲያኖቻችን ሥልጣንን መለማመድና በሥነ -ሥርዓት መኖርን መማር አለባቸው። ክርስቲያናዊ ፍቅር ማለት እያንዳንዱን የሐሰት ትምህርትና እያንዳንዱን «አኗኗር» መታገሥ ማለት አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ አንዳንድ ነገሮች ትክክል አንዳንድ ነገሮች ደግሞ ስሕተት እንደሆኑ በግልጽ ያስተምራል። እምነቱና ባሕርይው ከእግዚአብሔር ጋር የሚፃረር ማንም ክርስቲያን የጌታን እራት እንዲካፈል ወይም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መንፈሳዊ አገልግሎት እንዲኖረው ሊፈቀድለት አይገባም። የማርክሱ ተጽዕኖ ወዲያውኑ ላይታይ ይችላል፤ ነገር ግን በስተመጨረሻ ከባድ ችግሮችን ያስከትላል።

ሁለተኛው የጲጥሮስ መልእክት 2:14 ሐሰተኛ ሐዋርያት የቤተ ክርስቲያን ስብሰባዎችን በሁለት ምክንያቶች እንደሚካፈሉ ግልጽ ያደርገዋል፡- በመጀመሪያ የገዛ ራሳቸውን ምኞት ለማርካት ሲሆን፤ ሁለተኛው የተከታዮቻቸውን ቁጥር ለማብዛት የሚያስችላቸውን ወጥመድ ለመዘርጋት ነው።

በኃጢአት እንዲያጠምዷቸው «ልቅ ሴቶችን» ለማግኘት ዓይኖቻቸውን ቁዎች ናቸው። ጳውሎስ «ወደ ቤቶች ሾልከው እየገቡ፤ ኃጢአታቸው የተከመረባቸውን በልዩ ልዩ ምኞትም የሚወሰዱትን ... ሞኞችን ሴቶች

ስለሚማርኩ» ተመሳሳይ የሐሰት ሐዋርያት አስጠንቅቋል (2ኛ ጢሞ. 3:6)። አንዳንድ «አገልጋዮች» ሃይማኖትን እውነተኛ ማንነታቸውን መሸፈኛ ካባ በማድረግ ተጠቅመውበታል። በተለይ አንዳንድ ሴቶች «ምክር ፍለጋ» ሲሉ ለእነዚህ ሰዎች ይጋለጣሉ። እነዚህም አገልጋዮች ይህን አጋጣሚ የራሳቸውን ፍላጎት ለማሟላት ይጠቀሙበታል።

በመጋቢት ካገለገልኩባቸው ቤተ ክርስቲያናት በአንዱ በመዝሙር አገልግሎት ውስጥ የነበረ አንድ ወጣት፡ ለሌሎች መዘምራን በተለይም ለወጣት ሴቶች ታላቅ «መንፈሳዊ ሰው» መስሎ ለመታየት በተቻለው መጠን ሁሉ ይሞክር እንደነበረ አስታውሳለሁ። ይህ ወጣት በተመስጦ ይጸልይና እንዲሁም ከጌታ ጋር ስላለው ጉዞ ብዙ ጊዜ ይናገር ነበር። በመሆኑም አንዳንድ ሰዎች ተማርከውበት ነበረ፤ እኔ ግን ስሕተት የሆነ ነገር እንዳለና አደጋ እንደሚከተል ይሰማኝ ነበረ። በእርግጥም አዲስ አማኝ ከሆነች አንዲት ወጣት ጋር በተደጋጋሚ ይታይ ጀመር። ብዙ ባስጠነቅቃትም ልትሰማኝ አልፈለገችም። መሳሳቷን ያወቀችው ቆይታ ነበር። አሁን ግን ሕይወትዋ ተስተካክሎ እንደገና እግዚአብሔርን በማገልገል ላይ ስለሆነች ጌታን አመሰግናለሁ። ከመጀመሪያውኑ ብትጠነቀቅ ኖሮ ያ ችግር ባልደረሰባትም ነበር።

የሐሰት አስተማሪዎች ዋና ፍላጎት ምኞታቸውን ማርካት ነው፡- ከጋጢአት ሊቆጠቡ አይችሉም። ግሁ «ለማቆም አለመቻል» የሚለውን አሳብ ይሰጣል። ለምን? ምክንያቱም በባርነት ውስጥ ስለሆኑ ነው (2ኛ ጴጥ. 2:18-19)። የሐሰት ሐዋርያቱ ራሳቸውን «ነፃ» እንደሆኑ ይቆጥራሉ፤ ሆኖም በጣም በሚያሳዝን ባርነት ውስጥ ናቸው። የነኩት ሁሉ ይረከሳሉ፤ ያሽነፉትን ሁሉ ባሪያ ያደርጋሉ።

«የማይጸኑትን ነፍሳት ያጠምዳሉ» የሚለው አባባል ዓሳ አጥማጅ ዓሳዎችን ለማጥመድ መንጠቆው ላይ በሚያስቀምጠው ምግብ ሊመስል ይችላል። ፈተናን «እንደ ማታለያ ወጥመድ» አድርጎ ባቀረበበት በያዕቆብ 1:14 ላይ በተመሳሳይ ምሳሌ ተጠቅሟል። በመጀመሪያ ደረጃ ሰይጣን አንድ ጥሩ ማታለያ ከሌለው በስተቀር ፈጽሞ ሊያጠምደን እንደማይችል ያውቃል። ሰይጣን ሔዋንን ሊያታልላት የቻለው አዳምና እርሷ ከተከለከለው ዛፍ ቢበሉ «እንደ እግዚአብሔር» እንደሚሆኑ ቃል ስለገባላት ነው (ዘፍ. 3:4-5)፤ እነሱም «ማታለያውን ተቀበሉ» እና ተጠመዱ።

ለመሆኑ እነኚህ ሐሰተኛ መምህራን ሰዎችን ለማጥመድ በምን ዓይነት «ማታለያ» ነው የሚጠቀሙት? በአንድ በኩል «ነፃነትን» ያቀርቡላቸዋል (2ኛ ጴጥ. 2: 19)። ይህም ምናልባት የእግዚአብሔርን ጸጋ በማይገባ መንገድ መጠቀም ማለት ሊሆን ይችላል፤ «የአምላካችንን ጸጋ ወደ ሌላኝነት ይለውጣሉ» (ይሁዳ 4)። «በጸጋ እስከዳንክ ድረስ ኃጢአትን ለማድረግ ነፃነት አለህ» በማለት ያደፋፍሩታል። እንዳውም «የበለጠ ኃጢአትን ስታደርግ የበለጠ የእግዚአብሔር ጸጋ ይበዛልሃል»! ይሉታል። ጳውሎስ ለሐሰት ክርክራቸው በሮሜ 6 ላይ መልስ ሰጥቷል። ይህም እያንዳንዱ አማኝ ሊያውቀው የሚገባ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ነው።

ከ«ነፃነት» ጎን ለጎን የሚያዘጋጁት ሌላው ወጥመድ «የምኞትን መሟላት» የሚያበሥር ነው። ይህም በዘመናችን ከተለመዱት ቃላት አንዱ ሲሆን «የፈለግኸውን ነገር ማድረግ» እና «የፈለግኸውን ማግኘት» ከሚለው ጋር በቀጥታ የተያያዘ ነው። «ቤተ ክርስቲያን የምታቀርበው የክርስትና ሕይወት ለጥንቱ ዘመን የሚስማማና ጊዜ ያለፈበት ነው። እኛ ግን የተሟላህ ሰው የሚያደርግህና እውነተኛውን ማንነትህን እንድታገኝ የሚረዳህ አዲስ ትምህርት ልናካፍልህ እንችላለን» ይላሉ። ልክ እንደ አባካኙ ልጅ ሁሉ እነዚህም የመንፈስ እርካታ ያጡ ነፍሳት ራሳቸውን ለማግኘት ይሞክራሉ፤ ግን በመጨረሻ ራሳቸውን ያጣሉ (ሉቃስ 15: 11-24)። የግል ምኞታቸውን ለማሟላት በማሳደድ ላይ ብቻ የሚያተኩሩ ይሆኑና ሌሎችን በማገልገል የሚገኘውን ዕድገት የመካፈል ዕድልን ያጣሉ።

ለኢየሱስ ክርስቶስ ከመገዛት ሌላ ምንም ዓይነት ነፃነትና ሙላት ሊኖር አይችልም። ፒ. ቴ. ፎርሲይዝ የተባለ ሰው «የሕይወት ዓላማ ነፃነትህን ማግኘት ሳይሆን ጌታህን ማግኘት ነው» ብሏል። የአንድ የሙዚቀኛ ተማሪ በአስተማሪ ሥር እንደሚማር ሁሉ፣ ወይም ደግሞ በአንድ አሠልጣኝ ሥር ሆኖ እንደሚሠላጥን ሯጭ ሁሉ፣ ራሱን በኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን ሥር ያደረገ አማኝም የተሟላ እርካታን ያገኛል።

በሐሰት አስተማሪዎች ወጥመድ የሚወድቁት እነማን ናቸው? እነኚህን ሰዎች ወላዎይነት የሚያጠቃቸው በመሆኑ ጴጥሮስ «የማይድኑ ነፍሳት» ብሏቸዋል። የተሳካ የክርስትና ሕይወት እንዲኖረን ከተፈለገ መጽናት አስፈላጊ ነገር ነው። ልክ አንድ ሕፃን ለመራመድ ወይም ለመሮጥ ከመቻሉ

በፊት መቆምን መማር እንዳለበት ሁሉ፤ እንዲሁ ክርስቲያንም «በጌታ ጸንቶ መቆምን» መማር አለበት። ጳውሎስና ሌሎች ሐዋርያት የተለወጡትን ሰዎች በእምነት ለማጽናት ይጥሩ ነበር (ሮሜ 1: 11፤ 16: 25፤ 1ኛ ተሰ. 3: 2፤ 13)። ጴጥሮስም በበኩሉ አንባቢዎቹ «በእነርሱ ዘንድ ባለ እውነት እንደጸኑ» እርግጠኛ ቢሆንም (2ኛ ጴጥ. 1: 12)፤ ነገር ግን አሁንም በጽናት እንዲቆዩ ያስጠነቅቃቸዋል።

ዓመፀኛነታቸው (2ኛ ጴጥ. 2: 14-16)

ይህን ዓመፀኛቸውን የፌሊጵስ ትርጉም «ትክክለኛውን መንገድ ትተዋል» በማለት ይገልጻል። የሐሰት አስተማሪዎች እግዚአብሔር ያጸናውን ቀጥተኛና ትክክለኛ ጎዳና ያውቃሉ፤ ነገር ግን ሆን ብለው የእግዚአብሔርን መንገድ ትተው በራሳቸው መንገድ ይተኩታል፤ ስለዚህ ጴጥሮስ «በፍጥረታቸው እንደተወለዱ አእምሮ እንደሌላቸው እንሰራች» በማለት (2: 12) ከእንስሳት ጋር ማወዳደሩ (2: 2) ሊያስደንቀን አይገባም! «እንደ ፈረስና እንደ በቅሎ አትሁኑ» ብሎ ዘማሪውም ያስጠነቅቃል (መዝ. [32]: 9)። ፈረስ ወደፊት ብቻ መገሥገሥ ሲወድ፤ በቅሎ ደግሞ ወደ ጓላ መቅረት ይወዳል፤ ሁለቱም ከትክክለኛው መንገድ ሊያወጧችሁ ይችላሉ። ምእመናን በጎች ናቸው፤ በጎች ደግሞ ከእረኛው አጠገብ መሆን አለባቸው፤ ካልሆነ ይባዝናሉ።

እስከ አሁን የሐሰት አስተማሪዎች ከሃይማኖት ውጪ የሚሆኑበትን አንዱን ምክንያት ተምረናል፤ ይኸውም፡- የሥጋቸውን ፍላጎት ማርካት መፈለጋቸው ሲሆን፤ ነገር ግን ሁለተኛ ምክንያትም ደግሞ አለ፡- የሚጉመጁ ናቸው። ለግል ጥቅም ሲሉ ሰዎችን መበዝበዝ ይፈልጋሉ። ጴጥሮስ ይህንን በ2ኛ መጽሐፉ 2: 3 ላይ ጠቅሶታል፤ አሁን ደግሞ አሳቡን ያዳብረዋል። የሐሰት አስተማሪው አመለካከት ብቻ አይደለም በግል ፍላጎቱ የተገዛው (ቁ. 14)፤ ነገር ግን ልቡም ጭምር ላየው ሁሉ በመጉምጀት ስሜት የተገዛ ነው። በምችትና ገንዘብ በማግበስበስ ምኞት እስራት ውስጥ ነው ያለው!

እንዲያውም የሚፈልገውን ለማግኘት የሚችልበትን ጥበብ አዳብሮአል። የኤን.አይ.ቪ. ትርጉም «በስስታቸው የተካኑ ናቸው» ሲላቸው ፌሊጵስ የተባለው ትርጉም ደግሞ የበለጠ ሥዕላዊ አገላለጽ አለው፡- «የሚፈልጉትን ነገር ማግኛ ዘዴአቸው በረዥም ጊዜ ልምድ በጣም የበለጸገ ነው» ይላል።

ሰዎችን በማግባባት የሚፈልጉትን ሁሉ እንዲሰጧቸው የማሳመኛውን ዘዴ አንድ በአንድ ያውቃሉ። እውነተኛው የእግዚአብሔር ባሪያ የሚያስፈልገውን ሁሉ አብ እንደሚያሟላለት ተማምኖ፤ ሰዎች በመሰጠት ውስጥ እንዲያድጉ ለመርዳት ሲጥር ሐሰተኛው ሐዋርያ ግን «በገንዘብ ማግኛ ዘዴዎች» ተማምኖ ሰዎችን ሲያገኛቸው በማታለል ከባለ ችግር ውስጥ ይጥላቸዋል። ያልጸኑትንና የዋሆችን እንዴት መበዝበዝ እንደሚቻል ያውቃል።

አንድ አገልጋይ ያሉትን መልካም አጋጣሚዎችና የሚገጥሙትን የተለያዩ ችግሮች በጸሎት ከሚተባበሩት ወዳጆቹ ጋር መካፈሉ ምንም ክፋት የለውም። ለምሳሌ፡ ለእኔና ለባለቤቴ ብዙ ዓይነት ደብዳቤዎችና ሕትመቶች ይደርሱናል፤ እውነቱን ለመናገር ደግሞ ከደብዳቤዎቹ አንዳንዶቹን ሳናነባቸው እንጥላቸዋለን፤ እንወረውራቸዋለን። ምክንያቱም እነዚህ አገልጋዮች ታማኝ አለመሆናቸውን በማወቃችን ነው። ምንም እንኳ አቀራረባቸው ማራኪ ቢመስልም፤ ነገር ግን በእውነታ ላይ የተመሠረተ ካለመሆኑም በእርዳታ የተለገሠውን ገንዘብ ሁልጊዜ በተገቢው መንገድ አገልግሎት ላይ አያውሉትም። ሌሎቹን ደብዳቤዎችና እትሞች ግን በጥንቃቄ አንብበን፤ ጸልየንባቸውና ተወያይተንባቸው በሥራቸው ውስጥ እንድንሳተፍ የእግዚአብሔር ፈቃድ መሆኑን እንጠብቃለን። እግዚአብሔር ያነሣቸውን እያንዳንዱን መልካም ሥራ መረዳት እንደማንችል እናውቃለን፤ ስለዚህ እንደ ክብደታቸውና እውነተኝነታቸውን ከመመርመራችንም እግዚአብሔር ለእኛ በመረጣቸው አገልግሎቶች ውስጥ ብቻ ለመሳተፍ እንሞክራለን።

ጴጥሮስ ስለ እነዚህ ሰዎች ተንኮለኝነት ሲጽፍ «የተረገሙ ልጆች ናቸው» በማለት ነበር ያወገዛቸው። እነርሱም «የተባረኩ» የእግዚአብሔር ልጆች በመሆን ምትክ፤ የተረገሙ የዲያብሎስ ልጆች ነበሩ (ዮሐንስ 8:44)። ለምሳሌ በባንክ የተቀመጠ ገንዘባቸው በመጠራቀሙ የተሳካላቸው መስሎ ሊታያቸው ይችላል፤ በመጨረሻ ግን በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ደህ መሆናቸው ይታወጃላቸዋል፡- «እናንተ ርጉማን ለሰይጣንና ለመላእክቱ ወደ ተዘጋጀ ወደ ዘላለም እሳት ከእኔ ሂዱ» (ማቴ. 25:41)። «ሰው ዓለሙን ሁሉ ቢያተርፍ ነፍሱንም ቢያጉድል ምን ይጠቅመዋል?» (ማቴ. 16:26)።

መጉምጀት ለበለጠ ገንዘብ፤ ለበለጠ ኃይልና ለበለጠ ክብር ያልተገራ (ገደብ የለሽ) ፍላጎት ማሳደር፤ መንገብገብ ማለት ነው። የሚጉመጅ ልብ ፈጽሞ አይረካም። ይህም ገንዘብን መውደድ ለምን የከፋት ሁሉ ምንጭ እንደሆነ ያብራራል (1ኛ ጢሞ. 6: 10)፤ ምክንያቱም አንድ ሰው የበለጠ ለገንዘብ ሲጓጓ ያንን ጉጉት ለማርካት ማንኛውንም ኃጢአት ይፈጽማልና ነው። ገንዘብ አምላኩና ጣዖቱ ስለሆነበት ከዓሥርቱ ትእዛዛት የመጀመሪያዎቹን ሁለቱን ተላልፏል። ከዚያ የተቀሩትን ለመተላለፍ ቀላልና ተቀባባይ እርምጃ ነው የሚሆንለት፡ - መስረቅን፤ መዋሽትን፤ ማመንዘርን፤ የእግዚአብሔርን ስም በከንቱ መጥራትንና . . . ወዘተ ያለአንዳች ማመንታት ይፈጽማቸዋል። ይህን ስንመለከት ኢየሱስ «ተጠንቀቁ፤ ከመጉምጀትም ሁሉ ተጠበቁ» ብሎ ማስጠንቀቁ የሚያስገርመን አይሆንም (ሉቃስ 12: 15)።

በሰሜን አፍሪካ ያሉ ሕዝቦች ዝንጀሮችን ለመያዝ ጥሩ ዘዴ እንዳላቸው አንብቤአለሁ። በቅል ውስጥ ለዝንጀሮው መዳፍ ብቻ የሚያስገባ ቀዳዳ ይሠራሉ፤ ከዚያም ቅሉን በለውዝ ይሞሉትና ከዛፍ ጋር ያስሩታል። በምሽት ዝንጀሮው ለለውዙ ሲል ቅሉ ውስጥ እጁን ይከታል፤ መዳፉን ግን ከቅሉ ለማውጣት አይችልም። በእርግጥ የጨበጠውን ለውዝ በመልቀቅ መዳፉን ከቅሉ ውስጥ በቀላሉ ሊያወጣው ይችል ነበር፤ ሆኖም ለውዙን መተው አይፈልግም! ከመጉምጀቱ የተነሣ መጨረሻው መጠመድ ይሆናል። የዚህ ዓይነቱ ጅልነት ከእንስሳው ቢጠበቅ አያስገርምም፤ ግን በእግዚአብሔር አምሳል ከተፈጠረው ሰው ይህን መሳይ ስሕተት ይፈጽማል ብለን መጠበቅ አልነበረብንም። ሆኖም ግን ድርጊቱን በየዕለቱ የምናየውና የምንመሰክረው ነው።

ጴጥሮስ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ጠንቅቆ ያውቅ ነበር። ቃሎቹን ለማብራራት ኖጎንና ሎጥን በምሳሌነት ተጠቅሞባቸዋል። በ2ኛ ጴጥሮስ 2: 15-16 ደግሞ ትንቢት ተናጋሪውን በለዓምን ያቀርባል። የበለዓም ታሪክ በዘጉልቁ 22-26 ላይ ይገኛል፤ አሁኑኑ አንብቡት።

በለዓም አይሁዶችን ለመርገም የሞከረ የአሕዛብ ነቢይና ምሥጢራዊ ገጸባሕርይ ነው። የሞዓብ ንጉሥ የነበረው ባላቅ እስራኤልን ስለፈራ ለእርዳታ በለዓምን ጠራው። በለዓም ከባላቅ ጋር መተባበር ትክክል እንዳልሆነ ያውቅ

ነበር፤ ነገር ግን ልቡ ጉምጅቶ ነበርና ባላቅ ቃል የገባለትን ገንዘብና ክብር ፈለገ። በለዓም የእግዚአብሔርን እውነትና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ይወቅ እንጂ ትክክለኛውን መንገድ ትቶ በተሳሳተ ጉዳና ሄደ። በዚህ ድርጊቱ ለሐሰት መምህራን መጉምጃትን ለማሳየት ዓይነተኛ ምሳሌ ሆኖ ቀርቦአል።

ከጅምሩ በለዓም ባላቅን እንዳይረዳ እግዚአብሔር ነግሮታል። በመጀመሪያም በለዓም ቃሉን በማክበር መልእክተኞቹን ወደ ቤታቸው ሰድዷቸው ነበር፤ ነገር ግን ባላቅ ቀድሞ ከላካቸው የበለጡ የክበሩ አለቆችን ሲልክና ብዙ ገንዘብና ክብር ሊሰጠው ቃል ሲገባለት በጉዳዩ ላይ «ሊጸልይበትና» እንደገና ሊያስብበት ወሰነ። በሁለተኛ ጊዜ እግዚአብሔር በለዓምን ሊፈትነው ከአለቆቹ ጋር እንዲሄድ ፈቀደለት። በዚህን ጊዜ የእግዚአብሔር ፈቃድ ባይሆንም እንኳ የበለዓምን ምኞት እንዳይሳካለት ፈቀደ።

በለዓም ዕድሉን በጉጉት ተቀበለ፤ ነገር ግን መንገዱን ስቶ መሄድ ሲጀምር እግዚአብሔር በአህያይቱ አንደበት ዓመፀኛውን ነቢይ ገሠጸው። ጌቶቻቸው እንኳ ለመታዘዝ ፈቃደኛ ባይሆኑም ይህ የእንስሳት ለእግዚአብሔር መታዘዝ እንዴት ያስደንቃል! (ኢሳ. 1:3ን አንብቡ)። እግዚአብሔር ለበለዓም መሠዊያውን እንዲሠራና መሥዋዕቱን እንዲያቀርብ ቢፈቅድለትም፤ ነገር ግን እስራኤልን እንዲረግም አልፈቀደለትም ነበር። ይልቁኑ እግዚአብሔር የበለዓምን እርግማን ወደ በረከት ለወጠ (ዘዳግም 23:4-5፤ ነህምያ 13:2)።

በለዓም እስራኤልን ለመርገም አይችልም ነበር፤ ነገር ግን እስራኤልን የሚያሸንፍበትን ዘዴ ለባላቅ መምከር ይችል ነበር። ሞዓባውያን ማድረግ ያለባቸው፤ አይሁዶችን «መልካም ጎረቤቶች» እንዲሆኑ መጋበዝና በግብዣቸውም ላይ እንዲሳተፉ ማግባባት ነበር (ዘኁ. 25)። በዚህ ዘዴ የተታለለው እስራኤል በእግዚአብሔር የተሰጠውን ልዩ ስፍራውን ከመጠበቅ ይልቅ በቀላሉ በመደለል ከሞዓባውያን የዝሙትና የጣዖት አምልኮ ጋር ተቀላቀለ። እግዚአብሔር ሕዝቡን ሥነ-ሥርዓት ማስያዝ ስለነበረበት ከዚህ ስሕተታቸው የተነሣ በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ እስራኤላዊያን ሞቱ።

የበለዓምን ሕይወት አስመልክቶ ጴጥሮስ በዚህ ምዕራፍ ትኩረት የሰጠባቸውን ሁለት የስሕተት መንገዶች ማየት ይቻላል፤ እነርሱም፡-

ዓለማዊ ምኞትና መጐምጀት ናቸው። ገንዘብ በመውደዱ እስራኤልን ወደ ምኞት ኃጢአት መራቸው። በለዓም ከእግዚአብሔር መልእክቶችን ማግኘት የሚችል ሰው ቢሆንም፤ እርሱ ግን ሰዎችን ከእግዚአብሔር ሲያርቅ ተገኘ! የርሱን ትንቢታዊ ቅኔ ስታነቡ በርሱ አንደበተ ርቱዕነት መመስገባችሁ አይቀርም፤ ሆኖም በእግዚአብሔር ላይ ዓመፀ! በለዓም «በድያለሁ» ብሏል (ዘኁ. 22:34)፤ ነገር ግን ኑዛዜው እውነተኛ አልነበረም። «የጻድቃንን ሞት እኔ ልመት» ብሎ እንኳ ጸልዮ ነበር (ዘኁ. 23:10)፤ ግን የጻድቅን ሕይወት ለመኖር አልፈለገም።

በለዓም እስራኤልን እንዲያታልል ባላቅን ስለመከረው እግዚአብሔር በበለዓም ላይ ፈረደ። እስራኤላውያን ምድያማውያንን ሲያሸንፉ በሰይፍ ተገደለ (ዘኁ. 31:8)። ቀና ባልሆኑ መንገዶች «ያገኘውን» ሀብት ሁሉ ማን እንደወረሰው ስንመለከት በጣም ያስገርመናል። ጴጥሮስ የርሱን ገንዘብ «የዓመፃ ደመወዝ» ብሎታል። ይህ ሐረግ የ«ዓመፅ ዋጋ» የተቀበለውን ሌላውን አስመሳይ ሰው ማለትም ይሁዳን ያስታውሰናል (የሐዋ. 1:18)። እርሱም ደግሞ በሚያሳፍር መልኩ ጠፍቶአል።

ይሁዳ ቁ. 11ን ስናጠና ስለ በለዓም የምንለው ብዙ ይኖረናል፤ ዋናውን ትምህርት ግን ሳንጠቅሰው አናልፍም። በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ያመፀ ሰው ነበር። ጴጥሮስ እንደገለጸቸው የሐሰት አስተማሪዎች ሁሉ በለዓም ትክክለኛውን መንገድ ያውቅ ነበር፤ ነገር ግን ሆነ ብሎ የተሳሳተ መንገድን መርጦአል። ምክንያቱም ገንዘብ ማግኘት ፈልጎ ስለነበረ ነው። «የተለየ አመለካከት» በመያዙ «በእግዚአብሔር ፈቃድ መቀለዱን» ቀጠለ (ዘኁ. 22:41፤ 23:13፤ 27)። ከእግዚአብሔር እውነተኛ ስጦታ እንደነበረው አያጠራጥርም፤ ይኸውም ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ አንዳንድ ውብ ትንቢቶችን በመናገሩ ነው፤ ዳሩ ግን ክብርንና ብልጽግናን ለማግኘት ብቻ ያንን ስጦታ ያለአግባብ ተጠቀመበት።

አንድ የባንክ ባለሥልጣን ወደ ገንዘብ ተቀባዩ ቀረበና በምሥጢር «50ሺህ ብር ብስጥህ፤ የገንዘብ መዝገቡን ለመለወጥ ትረዳኛለህ?» ብሎ ጠየቀው።

«አዎን ልረዳህ የምችል ይመስለኛል» ብሎ መለሰለት። «የምስጥህ 100 ብር ቢሆንስ ልትረዳኝ ትችላለህ?» «አላደርገውም!» አለ ተቀባዩ በንዴት።

«ማን መሰልኩህ፡ ተራ ሌባ መሰልኩህ?» «ይህ እንኳን የተረጋገጠ ጉዳይ ነው» አለ ባለሥልጣኑ። «ይልቁኑ አሁን የምንነጋገረው ስለ ዋጋው ነው።»

የሚጉመጅ ሰው በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ለማመፅ እንኳ ቢሆን ማንኛውንም ነገር ከማድረግ ወደኋላ አይልም። ጴጥሮስ ይህንን «ዕብደት» ብሎ ጠርቶታል። ቃሉ «ከአእምሮ ውጪ» መሆን ማለት ነው። በለዓም ግን ብልህ የሆነ መስሎታል። ያም ሆነ ይህ፡ ምናልባት ዳግምኛ ሊገኝ የማይችለውን አጋጣሚ እየተጠቀመ ነበር። ነገር ግን በእግዚአብሔር ላይ የሚደረግ ማንኛውም ዓመፅ ዕብደት ነው፤ ያ ደግሞ ወደ አሳዛኝ ፍጻሜ ነው የሚያደርሰው። አባካኙ ልጅ ምን ያህል ሞኝ እንደነበረ ያስተዋለው «ወደ ልቡ በተመለሰ» ጊዜ ነበር (ሉቃስ 15: 17)።

ጴጥሮስ ሦስት የሐሰት አስተማሪዎችን ኃጢአት ኮንኗል፡- ነቀፌታቸውን፡ ነወረኘነታቸው እንዲሁም ደግሞ ዓመፃቸውን። እነዚህ ሁሉ ኃጢአቶች የሚመነጩት ከትዕቢትና ከራስ ወዳድነት ነው። እውነተኛ የእግዚአብሔር ባሪያ ትሑትና ሌሎችን ለማገልገል የሚፈልግ ነው (ፊልጵስ 2: 20-21 ያለውን ልዩነት ተመልከቱ)። እውነተኛው የእግዚአብሔር ባሪያ ስለሚያገኘው ምስጋና ወይም ክፍያ አያስብም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔርን የሚያገለግለው ከልብ ካለው ፍቅርና ታዣዥነት በመሆኑ ነው። እግዚአብሔርንና እግዚአብሔር በዚህ ዓለም የመሠረተውን ሥልጣን ያከብራል። ባጭሩ እውነተኛው የእግዚአብሔር ባሪያ ራሱን እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ይቀርጻል።

በእነዚህ በመጨረሻ ቀናት እርዳታ የሚጠይቁ ብዙ የሐሰት አስተማሪዎች ይኖራሉ። ሰዎችን ለማታለልና ገንዘባቸውን ለማግኘት የማሳመን ስጦታው ያላቸውና የሠለጠኑ ናቸው። ስለዚህ የእግዚአብሔር ሕዝብ የሆኑት በእውነት ላይ እንዲጸኑ፡ ቅዱሳን መጻሕፍት ተጣምመው ሲተረጉሙ ማወቅና ሕዝቡንም ከብዝበዛ ለማዳን ነቅተው መጠበቅ አስፈላጊ ነው። እኔም «በሃይማኖት ስም የሚያጭበረብሩትን» በማጋለጥ ከፍተኛ እገዛ የሚያደርጉትን ድርጅቶች በዚህ አጋጣሚ አመሰግናለሁ፤ ነገር ግን አሁንም ቢሆን መናፍስትን የመለየትና በእግዚአብሔር ቃል ላይ ያለንን እውቀት ማደግ አስፈላጊ መሆኑን አጥብቄ አሳስባለሁ።

ምንም እንኳ እነዚህ «ሃይማኖታዊ አጭበርባሪዎች» ሙሉ በሙሉ ተጋልጠው ከሥራቸው የሚባረሩ ባይሆኑም፤ አንድ ቀን እግዚአብሔር በሁሉም ላይ ይፈርዳል! እንደ እንስሳት «ለመጠመድና ለመጥፋት» ይወሰዳሉ (2ኛ ጴጥ. 2:12)፤ «የዓመፃቸውን ደመወዝ» ይቀበላሉ (2:13)። ይህም ከሌሎች በዝብዘው የወሰዱትን ዋጋ ለማካካስ ነው። «የተረገሙ ልጆች» ናቸውና (2:14) ከእግዚአብሔር ፊት ለዘለዓለም ይጠፋሉ።

ለፍርድ የተለዩ ወንዶችና ሴቶች ናቸው፤ አያመልጡም።